ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΒΑΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ - ΖΟΥΡΟΣ & ΣΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 5Α

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΔΙΑΦΗΜΙΖΗ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΕΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗΝ

Π
Ρ6

ΡΕΞ

Ἑβδομαδιαία δημοσιογραφική καί φιλολογική ἐπιθεώρησις

ΕΤΟΣ Α΄
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 5 - ΑΡΙΘ. 9

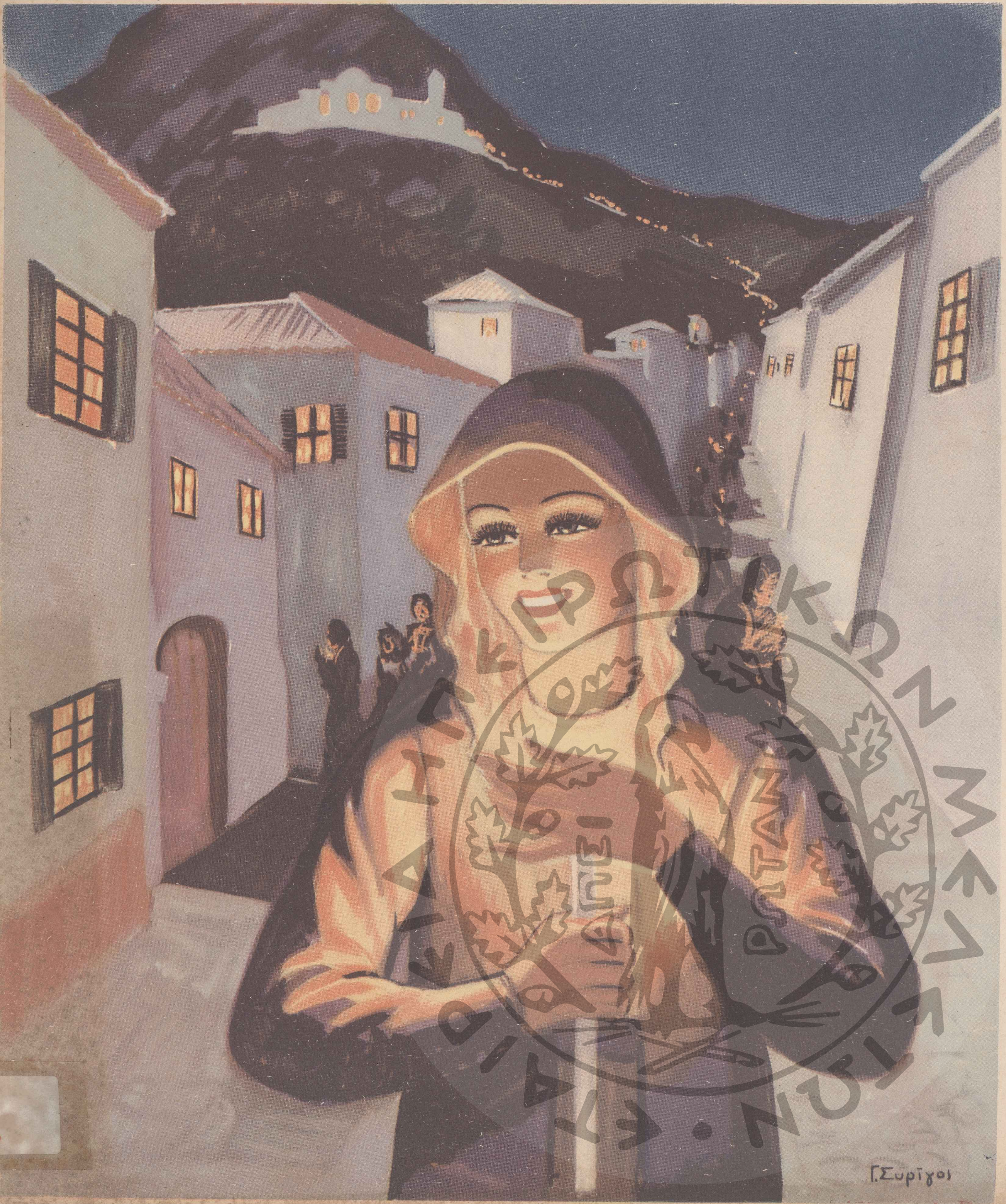

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ„

ΡΕΞ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ; ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-211

Τιμὴ φύλλου Δραχμ. 5.— ''Ετος Α΄ ἀρ. 9 ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 'Απριλίου 1939

Ἐντυπώσεις καὶ Συμπεράσματα

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅταν πίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Ὑμηττοῦ ἀρχίζουν νὰ πρωτοσκᾶνε οἱ πρῶτες-πρῶτες πορφυρόχρυσες ἀνταύγειες τῆς χαραυγῆς, ποὺ ἀναγγέλλουν τὴν προσεχῆ πανηγυρικὴ ἐμφάνισι τοῦ ἥλιου, κι' ὅταν ἀπάνω ἀπ' τὰ κλαδιὰ μιᾶς ψωραλέας ἀγριοπιπεριᾶς ἀκουστῆ τὸ πρῶτο τσίου - τσίου κάποιου ἀγουροξυπνημένου καὶ μαχμουρλῆ σπουργίτη, στὴν Ὁμόνοια, στὸν ὀμφαλὸ αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν παληὸ ἐπιτυχέστατο χαρακτηρισμό, γίνεται ἡ συνάντησις δύο διαφορετικῶν κόσμων: Τοῦ κόσμου τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ κόσμου τῆς νύχτας. Τὸ σχηματιζόμενον μωσαϊκὸν εἶνε χωρὶς ἀμφιβολία, ἐνδιαφέρον καὶ ἀξιοπερίεργον, γιὰ τὴν φοβερή του ἀνομοιογένεια, καὶ ἀσφαλῶς εἶνε ἄξιο μιᾶς ἰδιαιτέρας περιγραφῆς.

Ἂς ξαπλώσωμε, λοιπόν, τὴν κουρασμένη καὶ ξενυχτισμένη ἀρίδα μας στὶς καρέκλες τοῦ διανυκτερεύοντος γαλατάδικου ποὺ ἁπλώνονται κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου, ἂς παραγγείλουμε ἕνα γάλα μὲ σαντιγὺ καὶ λίγα παξιμαδάκια τῆς βανίλιας, κι' ἂς ἐξετάσωμε, τὴν τριγύρω μας κατάστασι μὲ τοὺς δυὸ διαφορετικοὺς κόσμους. Ἐκεῖ— στὴν ἄκρη— κάθεται μιὰ παρέα τροχιοδρομικῶν. Περιμένουν ὅλοι τὰ πρῶτα ὑπηρεσιακὰ ὀχήματα, ποὺ θὰ τοὺς παραλάβουν γιὰ νὰ τοὺς διαμοιράσουν ὅπου ἐκ τῶν προτέρων ἔχει καθορισθῆ. Περιμένοντας λένε τὰ δικά τους, τὰ βάσανα τῆς δουλειᾶς τους, τὰ χθεσινά τους μικροεπεισόδια μὲ νευρασθενικοὺς κυρίους, μὲ ἀνυπόφορες κυρίες, μὲ ἀναιδέστατους νεανίες. Δίπλα τους βλέπει κανεὶς μιὰ ἄλλη συντροφιὰ ἀπὸ «ἀρτίστες» κάποιου ὑπόγειου παράδεισου. Εἶνε ἡ Λούση, ἡ Ἀλίς, ἡ Μορφοῦσα, ἡ Λιζέττα, μὲ κάτι μαλλιὰ ἐκτυφλωτικά, ἄλλες λόγῳ τοῦ βορεινοῦ κλίματος τῆς ἰδιαιτέρας τους πατρίδος, ἄλλες λόγῳ τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ ὀξυζενέ, μὲ μάτια μὲ κάτι μαῦρα ἡμικύκλια, ποὺ σημαίνουν ὑπερκόπωσι, καὶ μὲ ἔκφρασι μοιραία καὶ ἀξιολύπητη γιατὶ παρ' ὅλες τους τὶς προσπάθειες ἔμειναν καὶ πάλι ἀχαρτζιλήκωτες. Πιὸ πέρα ὁ ἐργοδηγὸς κάποιας μεγάλης οἰκοδομῆς πίνει ἐν βίᾳ τὸ πρωϊνό του, δίπλα δὲ δυὸ ντιζὲρ ὀγδόης, τοὐλάχιστον, κατηγορίας, καὶ λίγο ἀκόμα πάρα 'κεῖ βλέπει κανεὶς ἕνα πόλισμαν τῆς τροχαίας κινήσεως νὰ ρουφάῃ ἡδονικῶς τὸ γαλατάκι του, δίπλα δὲ δυὸ ξενογλώσσους καὶ μᾶλλον ὑπόπτους κυρίους, ποὺ πίνουν ἀκαταπαύστως μπύρα καὶ τρῶνε λαίμαργα λουκάνικα τῆς Φραγκφούρτης.

Καμμιά, ἀπολύτως, ἑνότης. Μεγάλη ποικιλία τύπων, ἀνθρώπων καὶ χρωματισμῶν. Ἐδῶ ἡ ξεπεσμένη μπαλλαρινούλα ποὺ τὸ πῆρε πιὰ ἀπόφασι καὶ βγῆκε στὸ κλαρί, κι' ἐκεῖ ὁ σεμνότατος καὶ κοσμιώτατος τμηματάρχης τῆς Μεγάλης Τραπέζης, ποὺ ἔμπλεξε ἄσχημα καὶ τὤρριξε ἔξω αὐτὴ τὴν νύχτα, ὕστερα ἀπὸ τόσες δεκαετίες φρονιμάδας. Σιμὰ μερικοὶ δημοσιογράφοι, ποὺ καταπιάνονται μὲ διεθνῆ κουτσομπολιά, κι' ἀριστερὰ ἕνας ὅμιλος ἐλαιοχρωματιστῶν μὲ τενεκέδες, μὲ βοῦρτσες, μὲ πινέλα. Στὴ μιὰ γωνιὰ δυὸ μισομεθυσμένες θεατρίνες μὲ δυὸ ἐντελῶς μεθυσμένους καβαλλιέρους, καὶ στὴν ἀκριβῶς ἀπέναντι γωνιά, ἕνας λοχίας, ἕνας ὑποδεκανεὺς κι' ἕνας φαντάρος, ποὺ περιμένουν τὸ πρῶτο τρὰμ 7, γιὰ νὰ σπεύσουν νὰ τεθοῦν στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδος.

✪

Κι' ὅταν πιὰ ὁ ἥλιος ὑπερβῆ τὴν κορυφὴ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ οἱ πρῶτες του ἀκτῖνες διαλύσουν τελείως τὴν νύχτα γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουν τὴν ἡμέρα, τὸ μωσαϊκὸ αὐτὸ τῶν δύο κόσμων παίρνει τοὺς δρόμους— ἄλλοι γιὰ τὶς δουλειές τους, ἄλλοι γιὰ τὸ κρεββάτι τους — καὶ διαλύεται. Κι' ὅταν δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ ἀνήκουν σ' ἄλλο κόσμο ὁ καθένας, ἀλλὰ γνωστοὶ ἀναμεταξύ τους, συναντηθοῦν τὴν πολλὰ πρωϊνὴ αὐτὴ ὥρα, ἀκούει κανεὶς τὸν ἑξῆς πρωτοφανῆ χαιρετισμό:

— Καλημέρα, Γρηγόρη.
— Καληνύχτα, Θανάση!...

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν ὀλίγοις

ΑΓΓΛΙΚΑ

Πολλοὶ ἀθηναῖοι ἔχουν αὐτὴ τὴν ἄλογη ἀπορία, ποὺ τὴν ἔχουν ἄλλως τε κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται ξένος θίασος στὴν Ἑλλάδα. Ὅλες οἱ παραστάσεις τοῦ Ἀγγλικοῦ θιάσου ἔγιναν μπροστὰ σὲ πολυπληθέστατο κοινόν. Βελόνα δὲν ἔπεφτε. Καὶ ἐρωτᾶται: Πόσοι ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν ποὺ παρηκολούθησαν τὶς παραστάσεις τῶν Ἄγγλων ἠθοποιῶν, ἤξεραν Ἀγγλικά; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πολλοὶ δὲν θὰ ἤξεραν. Ἀλλὰ τί θὰ ποῦν οἱ ἔχοντες αὐτὴν τὴν ἀπορία ὅταν πληροφορηθοῦν ὅτι κάποιος κριτικὸς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, ἐτόλμησε ὄχι μόνο νὰ πάῃ στὰς παραστάσεις τοῦ Ἀγγλικοῦ θιάσου, ἀλλὰ νὰ γράψῃ καὶ κριτικὴ γιὰ τὰ ἔργα ποὺ ἔπαιξε, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἄλλην ἀγγλικὴ λέξι ἀπὸ τὸ «γιές»; Σᾶς φαίνεται περίεργο; Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές! Τὸ ὄνομα τοῦ κριτικοῦ δὲν σᾶς τὸ λέμε. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ τὸ μαντεύσατε...

✪

ΚΑΤΑ ΔΥΝΑΜΙΝ...

Τὰ ἐκδρομικὰ βαγόνια μεταφέρουν στὴν ὕπαιθρο χαρτιά, δέματα, καλάθια καὶ νοσταλγίες. Ὅλα ἀνήκουν στοὺς Ἀθηναίους ποὺ ἐθέσπισαν τὴν Πασχαλινὴν ἔξοδον, ἐγκαταλείπουν τὰ ἀκίνητα τέλματα τῆς ρουτίνας, ἐφοδιάζονται μὲ μιὰ τραγιάσκα, ἕνα κοντὰκ καὶ ἕνα ὕφος Μαγγελάνου, καὶ σπεύδουν στὶς ροῦγες νὰ ὑποδεχθοῦν τὴν Ἀνάστασιν τῆς φύσεως.

Εἶναι μιὰ ἱκανοποίησις γιὰ τὴν ἔμφυτη δίψα τοῦ τυχοδιωκτισμοῦ ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τὰ μεγάλα ταξείδια, αἱ ἀχανεῖς πόντοι, οἱ κοσμοπολιτικὲς περιπέτειες, καταλήγουνε σὲ μιὰ ἐπίσκεψι τῶν Μετεώρων ἢ τῆς Κοζάνης. Κι' ἂν οἱ ἐκδρομὲς δὲν ἱκανοποιοῦνε τὰ τολμηρὰ ὄνειρα, προσφέρουνε τοὐλάχιστο κάποια ἀλλαγὴ γιὰ τὶς διψασμένες φαντασίες τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων. Τοὺς εὐχόμαστε νὰ τὴν χαροῦνε ὅσο μποροῦνε καλύτερα...

✪

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἔχετε ἀμοιβάδες; Ὄχι ἀχιβάδες... Ἀμοιβάδες. Εἶναι ἡ ἀρρώστεια τῆς μόδας. Ἄλλοτε ἦταν ἡ νευρασθένεια, κατόπιν ἦρθε ἡ «πίεσις», ἔπειτα ἡ «συμπαθητικοτονία»... Ἀλλά, ὅπως καὶ τὰ φορέματα, ἔτσι κ' ἡ ἀρρώστεια ἔχει τὴ μόδα της, ποὺ περνάει. Ἡ πίεσις ἀνήκει πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Τώρα εἶναι τῆς μόδας οἱ «ἀμοιβάδες». Καὶ ἡ πρώτη δουλειὰ κάθε γιατροῦ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπισκεφθῆτε γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσετε ὡρισμένον παράπονον ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας σας, εἶναι νὰ σᾶς ἐξαποστείλῃ στὸ μικροβιολόγο μὲ τὸ ἐρώτημα τῆς ἀμοιβαδώσεως. Αὐτὴ εἶναι νέα ἀνακάλυψις τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ χιλιάδες ἄνθρωποι σήμερα στὴν Ἀθήνα ὑπερηφανεύονται διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀμοιβάδων, τὴν ὕπαρξιν τῶν ὁποίων δικαιολογοῦν σὲ γνωστοὺς καὶ φίλους μὲ ὕφος γεμᾶτο χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν.

—Ξέρεις; Ἔχω ἀμοιβάδες!
—Τὰ συγχαρητήριά μου! Σὲ ζηλεύω!

✪

ΑΦΕΛΕΙΑ

Ὁ πρὸ ἡμερῶν συλληφθεὶς διαρρήκτης τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ γκρεμίσῃ τοὺς τοίχους τριῶν καταστημάτων γιὰ νὰ περάσῃ στὸ τέταρτο. Ὕστερα ἠπόρει ποὺ τὸν ἀντελήφθησαν καὶ τὸν συνέλαβαν ἐπ' αὐτοφώρῳ. Κατὰ τὴν γνώμην του δηλαδὴ γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς ἔπρεπε νὰ γκρεμίσῃ ὅλο τὸ τετράγωνο μὲ δυναμίτιδα! Μὴ χειρότερα...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

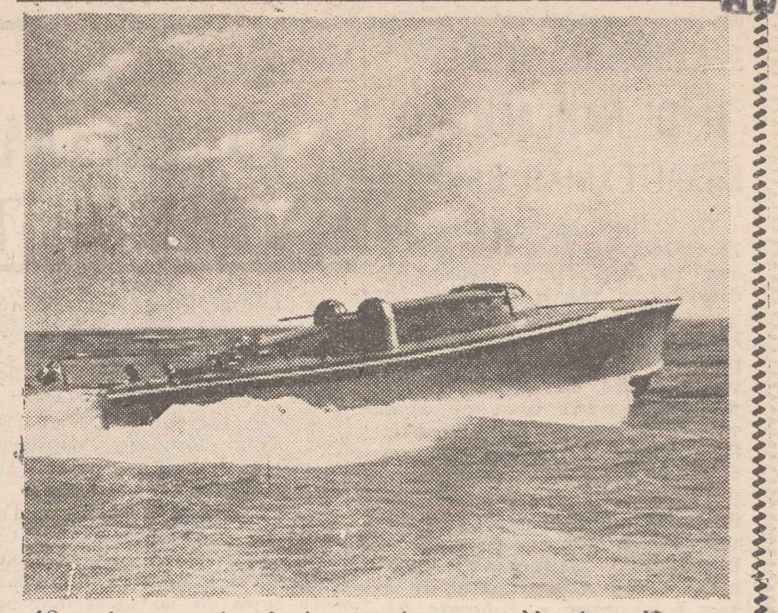

Ὁ νεώτερος καὶ τελειότερος τύπος τορπιλλακάτου ἐδοκιμάσθη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸν ἀγγλικὸν ναύσταθμον τοῦ Πόρτσμουθ. Ἡ «σφήκα τοῦ στόλου»—ὅπως ἐχαρακτήρισαν οἱ Ἄγγλοι εἰδικοὶ τὴν νέαν τορπιλλάκατον—ἔχει μῆκος 24 μέτρων, ταχύτητα 50 μιλλίων καὶ εἶνε ὡπλισμένη μὲ δύο βαρέα πολυβόλα ἐντὸς πυργίσκου καὶ μὲ τορπιλλο- [illegible]

Ὁ περίφημος Ἱσπανὸς ζωγράφος Πάμπλο Πικασσό, ὁ ἐπινοητὴς τοῦ κυβισμοῦ καὶ διαφόρων ἄλλων παρεμφερῶν τεχνοτροπιῶν, ὁ ὁποῖος ἐπώλησεν ἐσχάτως, κατὰ τὰς εἰδήσεις τῶν Παρισινῶν ἐφημερίδων, τρεῖς μεγάλους πίνακάς του εἰς τὴν Βασιλικὴν Πινακοθήκην τοῦ Λονδίνου ἀντὶ 5.000 λιρῶν — 2.800.000 δραχμῶν

Ἡ κωπηλατικὴ ὁμὰς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ, ἡ ὁποία ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τῆς Ὀξφόρδης εἰς τοὺς τελευταίους ἀγῶνας λεμβοδρομίας. Ἐπὶ τῶν 91 λεμβοδρομιῶν ποὺ διεξήχθησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καθιερώσεως τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ μέχρι σήμερον, ἡ ὁμὰς τοῦ Καίμπριτζ κατήγαγε 48 νίκας καὶ ἡ ὁμὰς τῆς Ὀξφόρδης 42. Μόνον τῷ 1877 ἐσημειώθη ἰσοπαλία.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38664

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

Η Β' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Πέντε μεγάλες αἴθουσες τοῦ Ζαππείου μεγάρου φιλοξενοῦν ἀπὸ τὴν περασμένη Πέμπτη τὸ ἀπάνθισμα τῆς πρόσφατης ἐργασίας τῶν περισσοτέρων Ἑλλήνων ἐργατῶν τοῦ χρωστῆρα, τῆς σμίλης καὶ τοῦ γλυφάνου. Σωστὸ θὰ ἦταν ν' ἀντιπροσωπεύωνται ὅλοι οἱ ἄξιοι τοῦ ὀνόματος καλλιτέχνες στὴν Πανελλήνια αὐτὴ ἔκθεσι ποὺ τὸ κοινὸ τόσο ἀνυπόμονα περίμενε καὶ ποὺ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ ὑποστηρίζει τὸ Κράτος. Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄλφα ἢ τὸ βῆττα λόγο σημειώνεται ἡ ἀπουσία τεχνιτῶν ἀξιολόγων ὅπως ὁ γλύπτης κ. Κώστας Δημητριάδης, ὁ ζωγράφος καὶ χαράκτης κ. Δ. Γαλάνης, οἱ βυζαντινολόγοι κ. κ. Δ. Πελεκάσης καὶ Φ. Κόντογλου, ἡ ζωγράφος κ. Κάκια Ναταρίδου, ὁ γλύπτης κ. Σῶχος, ὁ ζωγράφος κ. Σ. Βασιλείου, ὁ γλύπτης κ. Γεωργαντῆς κ.ἄ. Λείπουν ἐπίσης ὀνόματα νέων καλλιτεχνῶν ποὺ ἔχουν δώσει μὲ πρόσφατα παρουσιάσματά τους κάποιες θετικὲς ὑποσχέσεις.

Γιὰ τὸν αὐστηρὸ κριτικὸ τὸ ἐξέτασμα τῶν ἐκθεμάτων δὲν θὰ ἦταν ἴσως ἀπόλυτα ἱκανοποιητικό. Μέσα στὰ 558 κομμάτια ποὺ στολίζουν τὶς εὐρύχωρες αἴθουσες ὑπάρχουν ἀρκετὰ ποὺ πολὺ λίγο συμβάλλουν στὴν ἀνύψωσι τῆς καλλιτεχνικῆς στάθμης τοῦ τόπου, ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ μερικὰ πολὺ ἀδύνατα, στερημένα ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ ἐκεῖνο παλμὸ ποὺ δικαιολογεῖ τὴν ὕπαρξι ἑνὸς τεχνουργήματος. Ἀλλὰ ἀπὸ μιὰν ἔκθεσι συνολική, προωρισμένη νὰ δώσῃ μιὰ γενικὴ εἰκόνα τῶν κατακτήσεων τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος στὴν περιοχὴ τῆς τέχνης, νὰ φέρῃ σ' ἐπικοινωνία τὸ μεγάλο κοινὸ μὲ τοὺς τεχνίτας, νὰ προκαλέσῃ κρίσεις καὶ συγκρίσεις, δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε μιὰν αὐστηρὴ ἐπιλογή, ἕνα ξεκαθάρισμα τέτοιο ποὺ νὰ κλείνῃ τὶς πόρτες σ' ἐκείνους ποὺ ἀγωνίζονται νὰ βροῦν τὸ δρόμο τους, ποὺ δοκιμάζουν τὰ φτερά τους γιὰ τὸ μεγάλο πέταγμα. Νομίζω μάλιστα πὼς ὁ προορισμὸς τῶν ἐκθέσεων αὐτῶν εἶναι ἴσια-ἴσια νὰ ἐνισχύσουν τὰ πετάγματα αὐτά, ν' ἀφήνουν μὲ κάποια ἐλευθερία νὰ μετέχουν γιὰ νὰ μορφώνουν ὕστερα μόνοι τους μιὰ θετικὴ γνώμη γιὰ τὶς δυνάμεις τους, ν' ἀντλοῦν χρήσιμα διδάγματα γιὰ τὸ μέλλον. Ἀσυδοσία, λοιπόν, θὰ μοῦ πῆτε; Ὄχι, βέβαια. Ἀλλὰ ὄχι μεγάλοι φραγμοί, περισσότερος ἀριθμὸς ἐκθετῶν καὶ μικρότερος ἐκθεμάτων, ἐνίσχυσι τῶν νέων ἐκείνων ποὺ δὲν εἶπαν ἀκόμη τὸ τραγοῦδι τους, ποὺ τὰ τιτιβίσματά τους δὲν ἄφησαν ἀδιάφορο τὸ φιλόμουσο. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ κάποια αὐστηρότητα γιὰ τοὺς φτασμένους, ἐκείνους ποὺ στὸ παρελθὸν ἔδωσαν ἔργα γερὰ καὶ μεστὰ καὶ μὲ τὰ καινούργια τους φανερώνουν στασιμότητα. Κάθε τεχνίτης πρέπει νὰ σημειώνῃ κάθε μέρα καὶ μιὰ νέα κατάκτησι, νὰ προωθῇ διαρκῶς τὰ πνευματικά του ὁρόσημα. Τίποτα δὲν ἔχει νὰ κερδίσῃ μήτε αὐτὸς μήτε ἡ Τέχνη ἀπὸ ἕνα ἀκόμη ἔργο, ὅμοιο μ' ἕνα ἄλλο προγενέστερό του.

Ἡ Β' Πανελλήνιος εἶναι ἕνα γεγονὸς σημαντικό. Οἱ Ἕλληνες τεχνῖτες ἔχουν λίγο ἢ πολὺ καὶ ἀνησυχίες καὶ δυνατότητες. Δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀπολυτρωθῆ ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν ξένων ἐπιδράσεων κι' ἔχουν χαράξει δρόμους προσωπικούς. Μερικοὶ ἔχουν κι' ὅλας τραβήξει μπροστά.

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ προσπαθήσω νὰ σημειώσω μὲ λίγες γραμμὲς τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα ἐκθέματα.

Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΑΛΑΝΗΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Αἱ Ἀθῆναι φιλοξενοῦν ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μιὰ μεγάλη φυσιογνωμία τῆς Τέχνης, ἕνα ἔνδοξο καὶ πιστό της παιδί, ποὺ ὅσο κι' ἂν ἐτιμήθη στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ τὸ μεγάλο ταλέντο του, παραμένει ὅμως ἕνας μοναδικὸς νοσταλγὸς καὶ αἰώνιος λάτρης της — τὸν Δημήτριο Γαλάνη.

Φυσικὸ νὰ μὴν ἀγνοοῦν τὸ Γαλάνη ὅσοι ἀνακατεύονται μὲ τὴν καλλιτεχνία καὶ τὰ Γράμματα καὶ γι' αὐτὸ δὲ χρειάζονται, νομίζομε, πολλὰ λόγια γιὰ νὰ παρουσιάσῃ κανεὶς ἐδῶ τὸ μεγάλο «μαίτρ» ποὺ ἐτίμησε καὶ πάλι μὲ τὴν ἐπίσκεψί του τὴν πατρίδα του.

Συμπληρωματικὰ θέλομε μόνο νὰ σημειώσωμε πὼς ὁ μεγάλος αὐτὸς καλλιτέχνης κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κι' ὅτι ἐγεννήθηκε ἀπὸ πατέρα ποὺ στὴν ἐποχή του ὑπῆρξεν ἕνας διακεκριμένος ἐπιστήμων καὶ καθηγητής, ὁ ὁποῖος ἔδωσε στὰ παιδιά του τὴν καλύτερη μόρφωσι.

Ὁ Δημήτριος Γαλάνης ἐσπούδασε καὶ ὁ ἴδιος μαθηματικά, κατέγινε στὴν ἐπιστήμη του μὲ μεγάλη στοργὴ δὲν κατώρθωσε ὅμως νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ δρόμο τῆς τύχης του. Κι' ἕνα πρωΐ, ἀφοῦ εἶχε πείσει τὸν πατέρα του ὅτι χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπιστήμη του, θὰ καλλιεργοῦσε καὶ τὴν κλίσι του, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐγύρισε μετὰ μερικὰ χρόνια διάσημος καὶ μεγάλος.

Τὸ ταλέντο του ἐκεῖ πέρα ἐκαλλιεργήθη τόσο πολὺ καὶ ἀνεπτύχθη, ποὺ σύντομα κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ ζητηθῇ ἡ ἐργασία του στὰ καλύτερα περιοδικὰ καὶ τὶς ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης. Καὶ κατ' ἀρχὴν ἐπεδόθη στὴ γελοιογραφία, δείγματα ἀξιόλογα τῆς ὁποίας ἔδωσε στὸ περίφημο περιοδικὸ τοῦ Βερολίνου, τὸ «Σιμπλιτσίσιμους», κι' ἀλλοῦ.

Σιγὰ - σιγὰ καὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ ἡ καλλιτεχνική του διάθεσι εὕρισκε τὸ δρόμο της, ὡς ποὺ τελειωτικὰ σταμάτησε στὴ χαρακτική. Καὶ σήμερα εἶνε στὴν πρώτη σειρὰ τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τοῦ κόσμου, μὲ ἀδιαφιλονείκητο κῦρος στὴ χαρακτική, πλάϊ στὸ Ντεραίν.

Ὁ Γαλάνης ὅμως δὲν ἔμεινε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα· δὲν ἦταν καλλιτέχνης ἀπὸ κείνους ποὺ ἅμα πετύχουν κάτι τί, σταματοῦν εὐχαριστημένοι. Ἐπεξέτεινε τὴν τέχνη του, ἐδημιούργησε τὸ ταλέντο του, ἐκαλλιέργησε τὴ δουλειά του καὶ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιάσῃ ἐργασία ποὺ νὰ τὸν ἀνεβάζῃ στὸ ὕψος τοῦ μεγάλου τεχνίτη ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε στὴν τέχνη του «νέους τόνους, νέα ρίγη, νέες συγκινήσεις», ὅπως εἶπε κι' ὁ Οὐγκὼ γιὰ τὸν Μπωντλαίρ.

Ἡ ζωγραφικὴ καὶ χαρακτικὴ ἐργασία τοῦ μεγάλου Ἕλληνος καλλιτέχνου, δὲν εἶνε μικρᾶς ἐκτάσεως, κι' εἶνε ἀναγνωρισμένη παντοῦ. Ἐπεσκέφθη ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη καὶ τὸν Νέον Κόσμο, ἔχει ταξιδέψει πολὺ κι' ἔχει ἐκθέσει σ' ὅλες τὶς μεγάλες πρωτεύουσες καὶ πόλεις τοῦ κόσμου, ὅλες δὲ σχεδὸν οἱ πινακοθῆκες καὶ τὰ Μουσεῖα τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἔργα του. Καὶ στὸν τόπο μας ὑπάρχουν ἔργα τοῦ Γαλάνη, χώρια ἀπὸ ἰδιωτικὲς συλλογὲς δέ, ἡ Πινακοθήκη καὶ ὁ Δῆμος κοσμοῦνται ἀπὸ χαρακτηριστικοὺς πίνακές του ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων «Ἡ Ἑλληνὶς τοῦ Παρισιοῦ» (ποὺ βρίσκεται στὸ γραφεῖο τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων) εἶνε μιὰ ἐξαιρετικῆς τέχνης ἐλαιογραφία.

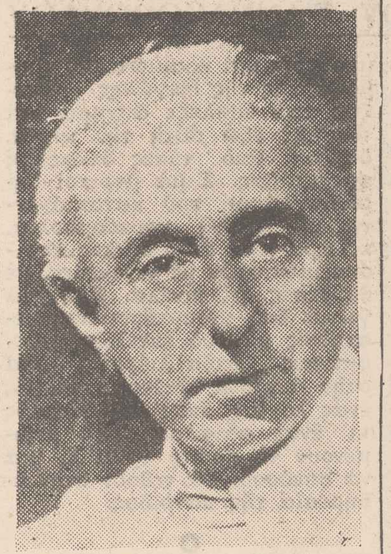

Ὁ κ. Δημήτριος Γαλάνης

Ὁ Γαλάνης ζῇ στὸ Παρίσι μὲ ὅλες τὶς τιμὲς ἑνὸς καλλιτέχνου τῆς φήμης του. Εἶνε Γάλλος στὴν καταγωγή, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει ν' ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ τὴ νοσταλγῇ συχνά.

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μποροῦσα νὰ ζήσω γιὰ πάντα σ' αὐτὸν τὸν θεῖο τόπο ποὺ λέγεται Ἀθήνα, μ' ἀπαντᾷ σὲ σχετική μου ἐρώτησι καὶ θὰ τὸ θεωροῦσα σὰ ξεχωριστὴ εὔνοια τῆς τύχης ἂν αὐτὸ γινό ταν στὰ γεράματά μου. Θέλω νὰ μείνω γιὰ πάντα στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἐργασθῶ γι' αὐτήν, νὰ τῆς προσφέρω ὅ,τι μπορῶ, ὕστερα ἀπὸ τὴ Γαλλία...

Ἡ φωνὴ τοῦ Γαλάνη εἶνε συγκινημένη καὶ πάλλει σὰν μιλᾷ γιὰ ἑλληνικὰ πράγματα, Τέχνη καὶ καλλιτέχνες. Μόνο ποὺ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς μιλήσῃ ἀμέσως - ἀμέσως τώρα γιὰ τοὺς σημερινούς, ἐπειδὴ καὶ δὲν ἔχει δῆ ἐργασίες τους. Ὑπόσχεται στὸ τέλος τῆς παραμονῆς του, νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐκφρασθῇ καὶ γιὰ τέχνη καὶ γιὰ καλλιτέχνας — ἀφοῦ πρῶτα ἐπισκεφθῇ ἐκθέσεις καὶ ἀτελιέ.

— Πιστεύω πάντα, μᾶς ἀπαντᾷ, πὼς ἐδῶ πέρα σήμερα κάτι νέο δημιουργεῖται ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ μὲ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ Κράτους ἐργάζονται γιὰ τὴν πρόοδο τῆς καλλιτεχνίας τῆς Ἑλλάδος μας.

Στὸ Παρίσι παρ' ὅλον ὅτι οἱ σχέσεις του εἶνε περισσότερο μὲ Γάλλους καὶ ἄλλους ἀλλοεθνεῖς, κατορθώνει νὰ βρῇ τὸν καιρὸ καὶ νὰ πλησιάζῃ τοὺς ἐκεῖ σπουδαστὰς τοὺς ὁποίους χειραγωγεῖ ὅσον ἠμπορεῖ πιὸ ὠφέλιμα γιὰ νὰ βροῦν τὸ δρόμο τους καὶ νὰ μὴν πελαγοδρομοῦν μέσα στὸ χάος τῶν σχολῶν καὶ τῶν στείρων τάσεων.

— Γιατὶ ζῆτε μοναχὰ στὸ Παρίσι καὶ δὲν κινεῖσθε κι' ἀλλοῦ; — τὸν ρωτοῦμε σὲ μιὰ στιγμή.

— Ἔχω ἔδαφος κατάλληλο ἐκεῖ πέρα, μᾶς ἀπαντᾷ. Ἄλλως τε ἐκεῖ ἠμπορῶ νὰ ἐμπνευσθῶ περισσότερο ἀπὸ ἀλλοῦ.

— Καὶ τί ἑτοιμάζετε νὰ παρουσιάσετε τώρα;

— Ξέρετε βέβαια πὼς ἐδῶ ἦρθα κοντὰ στ' ἄλλα καὶ γιὰ νὰ παρασταθῶ σὲ μιὰν ἔκδοσι τῆς Σοφοκλείου τραγῳδίας «Οἰδίπους Τύραννος» ποὺ θὰ ἐκδώσῃ ἕνας μεγάλος ἐκδοτικὸς οἶκος ἐδῶ μὲ τὸ ἀρχαῖο κείμενο καὶ τὴν ἀγγλική του μετάφρασι. Σ' αὐτὰ θὰ προσθέσω ἐγὼ τὶς κατάλληλες εἰκονογραφίες, τὶς ὁποῖες ἦρθα γιὰ νὰ ἐμπνευσθῶ ἐδῶ, στὸν τόπο ποὺ ἔζησαν οἱ ἥρωες τῆς τραγῳδίας.

— Θὰ ἐργασθῆτε καὶ θὰ παρουσιάσετε ἐδῶ τὰ σχέδιά σας; τὸν ρωτοῦμε.

— Δηλαδὴ καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Γιατὶ ἐδῶ θὰ κάμω τὶς μελέτες καὶ τὰ σχέδια, τὴ χαρακτικὴ ἐργασία ὅμως θὰ τὴν ἑτοιμάσω στὸ Παρίσι, ὅπου ἄλλως τε ἔχω τὸ ἀτελιέ μου καὶ ὅλες τὶς εὐκολίες μου.

— Ἄλλο τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ προσωπικὴ ἐργασία σας, τί ἑτοιμάζετε;

— Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ εἰκονογραφήσω μιὰ μεγάλη ζωολογία, τὴν ὁποία καὶ ἑτοιμάζω. Ἔχω κάμει πολλὲς εἰκονογραφίες καὶ τὴν συνεχίζω. Ἔπειτα ἔχω ἀναλάβει καὶ ἄλλες εἰκονογραφήσεις βιβλίων, ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτὰ ἐργάζομαι καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Τοῦ χρόνου ἂν μοῦ δοθῇ εὐκαιρία λέγω νὰ ξανακατέβω στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ παρουσιάσω νέα μου δουλειὰ σὲ μιὰν ἔκθεσι ποὺ θὰ στεγασθῇ στὴ Στέγη Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν...

Ὁ μεγάλος καλλιτέχνης ἔχει ἀκόμα τὴ διάθεσι νὰ μᾶς πῇ πολλὰ μὲ τὴν ἔμφυτη καλωσύνη του καὶ μοναδικὴ ἁπλότητά του.

Ἀλλὰ ξεχάσαμε νὰ σᾶς ποῦμε πὼς μὲ τὴν ἐπίσκεψί μας τὸν διακόψαμε ἀπὸ χαρακτικὴ ἐργασία ποὺ μόλις εἶχεν ἀρχίσει. Καὶ τὸν εἴχαμε κρατήσει στὸ πόδι, τόσην ὥρα, ὄρθιο μπροστὰ στὸ παράθυρο, μὲ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ χαράγματος στὰ χέρια, καὶ τὸ χαμόγελο τῆς καλωσύνης στὰ νεανικὰ χείλη του...

Μ. Β.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΑΡΧΕΤΑΙ Η ΧΡΥΣΗ ΕΒΔΟΜΑΣ
τοῦ Κινηματογράφου

ΚΥΒΕΛΗΣ - ΟΥΦΑ

Ἕνα πρόγραμμα θαῦμα, ἀνώτερον κάθε προηγουμένου, ποὺ θὰ καταπλήξῃ

2 ΚΟΛΟΣΣΟΙ

1ον ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΗΣ ΤΖΑΖ

ἩΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

μὲ τὰς ἀδελφὰς ΛΕ·Ι·Ν, τὸν ΝΤΙΚ ΠΑΟΥΕΛ καὶ τὴν συμφωνικὴν ΤΖΑΖ τοῦ ΦΡΕΝΤ ΟΥΩΡΙΝΚ.

2ον ΚΑΠΙΤΑΙΝ ΜΠΛΟΥΝΤ

ΝΕΑ ΚΟΠΙΑ 1939

ΕΡΟΛ ΦΛΥΝ — ΟΛΥΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΛΑΝΤ

ΕΝΑΡΞΙΣ ΑΠΟ 10ης ΠΡΩΙΝΗΣ ΣΥΝΕΧΩΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ θέατρα τῶν Ἀθηνῶν παρέμειναν κλειστά, συνεχίσθησαν ἐντατικῶς αἱ ζυμώσεις διὰ τὴν καταφθάνουσαν θερινὴν σαιζόν.

—Ὁ κ. Μάνος Φιλιππίδης, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται τώρα εἰς τὰς Πάτρας, ἐπὶ κεφαλῆς μουσικοῦ θιάσου, συνεννοεῖται δι' ἀλληλογραφίας μὲ διαφόρους καλλιτέχνας διὰ τὴν κατάρτισιν θιάσου διὰ τὴν Αἴγυπτον.

—Ὡς τενόρον ἐπροτίμησε τὸν κ. Κώσταν Μανιατάκην, ὁ ὁποῖος, ὅμως, ἠρνήθη, διότι ἐθεώρησε ἀνάξιον λόγου τὸν προταθέντα μισθόν.

—Διὰ τὴν Αἴγυπτον προορίζονται καὶ αἱ κ. κ. Πάολα Νικολέσκο καὶ Σοφία Βερώνη. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, νὰ συμπράξουν μὲ τὸν θίασον Ι. Στυλιανοπούλου - Νίνας Ἀφεντάκη ποὺ, ὡς γνωστόν, θὰ στεγασθῇ στὸ «Περροκέ».

—Ὁ κ. Τριανταφύλλου, ἀντιπρόσωπος τοῦ μεγάλου ἐπιχειρηματίου τῆς Κων)πόλεως κ. Πετρίδη, εὑρίσκεται εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν κ. Μαρικαν Κρεββατᾶ. Μέχρι τῆς στιγμῆς, ὅμως, δὲν κατέληξαν καὶ εἰς ἀποφάσεις.

—Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου, θὰ μεταβῇ θίασος ὑπὸ τὸν κ. Ι. Πρινέαν καὶ πιθανῶς τὴν δίδα Ἡρὼ Χαντᾶ. Ὁ ἐν λόγῳ θίασος θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Μακεδονικὴν πρωτεύουσαν μέχρι τέλους Ἰουλίου. Κατόπιν θ' ἀναχωρήσῃ διὰ καλλιτεχνικὴν περιοδείαν ἀνὰ τὰς κυριωτέρας Μακεδονικὰς πόλεις, καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Θεσσαλονίκην, στεγαζόμενος πλέον εἰς τὸ χειμερινὸν θέατρον «Πάλλας».

—Διὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἐπίσης — ἀλλὰ διὰ τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ποὺ θὰ ἀπουσιάζῃ ὁ ἄλλος μουσικὸς θίασος — προορίζεται καὶ ὁ θίασος Παρ. Οἰκονόμου καὶ Βασ. Αὐλωνίτη.

—Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη ἀπὸ αὔριον θὰ ἐπαναλάβῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας τὸ «6ον πάτωμα». Τὴν 21ην δὲ τοῦ μηνὸς θὰ ἀναβιβάσῃ ὁριστικῶς τὸν «Δὸν Ζουάν». Μετὰ τὸν «Δὸν Ζουὰν» ἡ κ. Κοτοπούλη θὰ ἀναχωρήσῃ δι' ὀλίγον εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

—Ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη διακόψασα τὰς παραστάσεις της εἰς τὸ θέατρον «Ἀλίκης», ἀναχωρεῖ ἐντὸς τῶν ἡμερῶν διὰ Κρήτην καὶ Θεσσαλονίκην. Θὰ ἐπανέλθῃ τὸ α' δεκαήμερον τοῦ Ἰουνίου καὶ θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως παραστάσεις στὸ θερινόν της θέατρον τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου.

— Ἡ «Ἀθήνα ἔχει κέφια», ἡ ὡραία ἐπιθεώρησις τοῦ «Ἰντεάλ» ἄρεσεν ὅσον ἄρεσαν ὀλίγες ἐπιθεωρήσεις τοῦ τελευταίου καιροῦ. Γι' αὐτὸ παρὰ τῶν εἰδικῶν προβλέπεται ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τοῦ Πάσχα θὰ σημειώσῃ ἀγριώτατες πιένες.

— Μιὰ τριφωνία τῆς ἐν λόγῳ ἐπιθεωρήσεως γραμμένη ἀπάνω σὲ βλάχικο μοτίβο, ποὺ ὀφείλεται στὸν ἐκλεκτὸ μουσικοσυνθέτη κ. Γιάννη Κυπαρίσση ἀρέσει πάρα πολὺ καὶ καταχειροκροτεῖται. Ἐπίσης πολὺ ἀρέσει τὸ τραγουδάκι τῆς Δανάης «Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ» ποὺ καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὸν κ. Κυπαρίσση.

— Οἱ ἀδελφὲς δίδες Σοφία καὶ Ἀλίκη Βέμπο, παρὰ τὰ διαδοθέντα πρὸς στιγμήν, θὰ συμπράξουν, ὁπωσδήποτε, τὸ καλοκαῖρι μετὰ τοῦ θιάσου Σαμαρτζῆ.

— Διὰ τὸ τέλος τρέχοντος μηνὸς ἀνηγγέλθησαν δύο ἔκτακτοι τιμητικαὶ παραστάσεις. Μία τοῦ κ. Γιάννη Πρινέα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμπράξῃ καὶ ὁ συμπαθὴς τενόρος κ. Νῖκος Περδίκης, καὶ μία τοῦ κ. Γ. Ἀνακτορίδη, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουν μέρος ὁ κ. Παντόπουλος, μὲ τὸ μονόπρακτο «Ζητεῖται ὑπηρέτης» καὶ πολλοὶ ἄσσοι τοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

—Ἂν σᾶς ἐδίδετο μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, τί θὰ ἐκάνατε;..

ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ὕστερα ἀπὸ διακοπὴ μιᾶς ἑβδομάδος, συνεχίζομεν σήμερον τὴν παροῦσαν ἔρευναν, δίδοντες ἔτσι τὴν εὐκαιρία στοὺς ἐρωτωμένους νὰ ἀναπτύξουν τὰ σπουδαῖα καὶ φοβερὰ σχέδιά τους:

Ο κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ

«Ἂς καὶ δὲν μοῦ εἶναι ἀρκετὴ μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάνω κάτι τὸ ἀξιόλογο καὶ τὸ ἐπιβλημένο γιὰ τὴν παροῦσα περίστασι, νομίζω, πὼς ἀπὸ καθῆκον θὰ διέθετα τὴν ὥρα αὐτὴ γιὰ νὰ ἐπιβάλω διὰ παντὸς μέσου τὴ θρησκεία καὶ τὴ λατρεία τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου...»

Ο κ. ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

«Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν ἔκαμα τέτοια σκέψι, οὔτε μικρὸ παιδί, ὅταν ἄκουα μιὰ γρηαδούλα νὰ μοῦ ἀνιστορῇ πὼς ἐκεῖ ποὺ ἄγγιζε τὸ μαγικὸ ραβδί, ἄλλαζεν ἡ ὄψι τοῦ κόσμου. Καὶ πολὺ φοβοῦμαι, πὼς ὃν μοῦ ἐδίνατε μιὰ στιγμὴ ἀληθινῆς παντοδυναμίας, κι' ἂν τὴν ἐπίστευα, θὰ τὴν ἄφινα ἔτσι νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ κάμω τίποτε, γιατὶ θὰ ποθοῦσα τόσα πολλά, ποὺ δὲν θὰ ἤξερα τί νὰ προτιμήσω, καί, ἀκόμη, γιατί θὰ φοβούμουν τὶς ἀνέλπιστες συνέπειες τῆς ἀλλαγῆς.»

Ο κ. ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

«Τὴν μιᾶς ὥρας παντοδυναμία ποὺ μοῦ δίνετε γιὰ νὰ κάνω ὅ,τι θὰ ἤθελα, θὰ τὴ διέθετα γιὰ νὰ χαρῶ τὶς ἀδυναμίες μου.»

Ο κ. Γ. ΓΟΥΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Στὸ διάστημα αὐτὸ τῆς μιᾶς ὥρας, θὰ προσπαθοῦσα νὰ ἐξαφανίσω ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς κάθε ἐχθρὸ τῆς ἡσυχίας μου. Ἔτσι, ἥσυχος πιά, θὰ δινόμουν σ' ἕναν ὕπνο, βαθύτατο, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα αὐτή, ἀφοῦ θὰ ἤμουν ἀνίκανος νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῶ — γιατί δὲν εἶμαι καθόλου γιὰ τέτοια πράγματα. Ἐξαίρεσι θὰ ἔκαμνα μόνον, ἂν τὸ διάστημα αὐτὸ ἦταν ἑνὸς χρόνου, ὁπότε θὰ εἶχα τὸν καιρὸ καὶ τὸ κέφι νὰ περιηγηθῶ τὴ γῆ, καὶ νὰ πλουτίσω τὴ συλλογή μου ἀπὸ ὄμορφα κορίτσια.»

Ὁ κ. Παν. Παπαδούκας

Ο κ. ΔΗΜΗΤΡ. ΓΑΛΑΝΗΣ

«Ἡ μιὰ ὥρα ποὺ μοῦ δίνετε δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴ διαθέσῃ κανεὶς κάμνοντας κάτι τὸ ἀξιόλογο. Ἔπειτα, στὸ λίγο αὐτὸ διάστημα, μόνο κακὸ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ. Εἶναι παρατηρημένο πὼς τὰ πιὸ μεγάλα κακὰ ἔγιναν στὸ διάστημα λίγης ὥρας, ἀντιθέτως ποὺ τὰ καλὰ χρειάζονται πολὺν καιρό. Μὲ αὐτὴ λοιπὸν τὴ σκέψι δὲν ἀποδέχομαι τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς παντοδυναμίας ποὺ μοῦ προσφέρετε γιὰ νὰ τὴ διαθέσω πρὸς δρᾶσιν, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ δημιουργία, παρὰ γιὰ καταστροφή...»

Ο κ. Δ. ΒΙΤΣΩΡΗΣ

«Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἀπαντήσω, γιατὶ βρίσκω τὸ ἐρώτημά σας προκλητικὸ καὶ τὴν ἀπάντησιν ἐπίδειξιν φαντασίας, τὴν ὁποίαν δὲν καλλιεργῶ, ἀφοῦ ὅμως ἐπιμένετε νὰ παίζετε, σᾶς ἀπαντῶ: ὅτι θὰ καταργοῦσα ὡρισμένους φιλοσόφους καὶ διανοουμένους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ζαλίσει τὸν κόσμο, μὲ ἀνεύθυνες θεωρίες καὶ λύσεις, ποὺ συντελοῦν εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἡμιμαθείας, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει εἰς τὸν καθένα, πίσω ἀπὸ ἕνα βιβλίο, νὰ κρύβῃ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ ἐλαττώματά του, ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἐμφανίζεται σύγχρονος καὶ..... φωτισμένος, σκοτώνοντας ἔτσι τὸ ἔνστικτο ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπεν ἴσως νὰ ἀνακαλύψῃ καλλίτερα τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὸ Θεό του.»

Ο κ. ΑΛΕΚΟΣ ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

«Μιᾶς ὥρας παντοδυναμία! Μὲ τί χάνεται ὁ ἄνθρωπος, ξεροντας τὴ μικρότητά του καὶ προσπαθῶντας νὰ τὴν ξεγελάσῃ μὲ χιμαιρικὰ παιχνίδια τοῦ νοῦ. Τί νὰ μιλήσω γιὰ κάτι, ποὺ βέβαια δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ποτέ; Γιὰ ἀστεῖο; Τότε θὰ τὴν ἤθελα αὐτὴ τὴν ὥρα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ εἶμαι ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, νὰ δῶ τὸν ἑαυτό μου — ποὺ θὰ ξαναγυρίσω σύντομα σ' αὐτὸν — μὲ μάτι ξένο, ἀνεπηρέαστο, οὐδέτερο, νὰ μελετήσω ἔτσι ὅλες τὶς ψυχικὲς ἀδυναμίες του μὰ καὶ τὰ προτερήματά του καὶ μὲ μιὰ τέτοια γνῶσι νὰ καλλιεργήσω ὅσο μπορῶ τὰ δεύτερα καὶ νὰ καρατομήσω — μαζὺ μ' αὐτὸν ποὺ μοῦ ζητάει ἀπάντησι στὴν ἔρευνα — τὶς πρῶτες: Τὶς ψυχικὲς ἀδυναμίες μου...»

Ὁ κ. Ἀλ. Μ. Λιδωρίκης

Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

«Εὐτυχῶς ποὺ μοῦ προσφέρεται σήμερα ἡ μιᾶς ὥρας δικτατορία, γιὰ νὰ βγάλω τὸ ἄχτι μου πάνω σὲ κάτι ζητήματα, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ χωνέψω ὥς τώρα καθόλου. Ἔνοιωθα πάντα ἐνόχλησι ἀκούοντας τοὺς ἄντρες νὰ λένε συχνὰ γιὰ τὶς γυναῖκες τους: ἡ γυναῖκα μου, ἡ ἀδελφή μου κλπ. Αἴ, λοιπόν, ἐγὼ στὸ διάστημα τῆς μιᾶς παντοδύναμης ὥρας, ποὺ μοῦ δίνετε, θὰ καταργοῦσα αὐτοὺς ὅλους τοὺς ἄνδρες, γιὰ νὰ μποροῦσα μόνος μου νὰ χαρῶ αὐτὸ τὸ «μου» καὶ ν' ἀπολαύσω δικαιωματικὰ καὶ δικτατορικὰ τὶς ξένες γυναῖκες, ποὺ ἐπὶ τέλους γιὰ μιὰ ὥρα θὰ ἦσαν δικές μου.»

Ο κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

«Θὰ χρησιμοποιοῦσα αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς παντοδυναμίας γιὰ νὰ κάνω πολλὰ διασκεδαστικὰ πράγματα, πού, μαζὺ μὲ μένα, θὰ διασκέδαζαν καὶ τὸν κόσμο. Π. χ. θὰ ὑπεχρέωνα, σὲ ὡρισμένους δρόμους, τὶς γυναῖκες νὰ κυκλοφοροῦν μὲ ἀντρικὰ κοστούμια καὶ τοὺς ἄντρες μὲ γυναικεῖα φορέματα καὶ νὰ φλερτάρουν σύμφωνα μὲ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ θὰ τοὺς ἐπέβαλε ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἐνδυμασίας. Σὲ ἄλλους δρόμους θὰ καθώριζα ὡρισμένους τρόπους βαδίσματος. Π. χ. στὴν ὁδὸν Σταδίου οἱ ἄνθρωποι νὰ περπατοῦν μὲ τὸ ἕνα πόδι. Στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου νὰ βαδίζουν μὲ βήματα ὄπισθεν. Στὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου νὰ προχωροῦν μὲ τοῦμπες. Στὴν πλατεῖα Ὁμονοίας νὰ προχωροῦν χορεύοντας ἀνὰ ζεύγη, ὑπὸ τοὺς μουσικοὺς ἤχους μεγαφώνων, ποὺ θὰ ἐτοποθετοῦσα καταλλήλως. Στὴν πλατεῖα Συντάγματος νὰ περπατοῦν μὲ δεμένα τὰ μάτια. Θὰ καλοῦσα ὅλους ὅσους δὲν ξέρουν νὰ σωφφάρουν, θὰ τοὺς ἔβαζα μέσα στὰ αὐτοκίνητα, ποὺ θὰ τὰ εἶχα ἐπιτάξει εἰδικῶς καὶ θὰ τοὺς ὑπεχρέωνα νὰ βάλουν ἐμπρὸς μὲ 100 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Θ' ἄφηνα ἐλεύθερο τὸν κόσμο νὰ μπαίνῃ μέσα στὰ ἀνοιχτὰ καταστήματα καὶ νὰ παίρνῃ ὅ,τι θέλει, χωρὶς νὰ πληρώνῃ τίποτα καὶ εἰδικῶς τὶς γυναῖκες νὰ ψωνίζουν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ χρυσοχοεῖα. Ἔτσι θὰ ἔπαιρνε τόνωσι τὸ ἐμπόριο. Θἄδινα στὸν καθένα τὸ δικαίωμα νὰ πραγματοποιήσῃ, στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ὥρας, κάθε του ἐπιθυμία, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐκ σουρρεαλιστῶν. Θὰ ἔκανα καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια ὡραῖα πράγματα, ποὺ θὰ τὰ σκεπτόμουνα πολὺν καιρὸ — βλέπετε τώρα μὲ βρίσκετε ἀπροετοίμαστο — καὶ θὰ εἶχα ὀπερατὲρ σὲ κάθε δρόμο νὰ γυρίζουν κινηματογραφικὴ ταινία καὶ ν' ἀπαθανατίζουν κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον ὅλες τὶς ὡραῖες σκηνὲς ποὺ θὰ διεδραματίζοντο στὴν πόλι. Αὐτὴ ἡ ταινία θὰ προεβάλλετο κατόπιν στοὺς κινηματογράφους καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔβλεπαν τόσο πιὸ ὡραῖος θὰ ἦταν ἔτσι ὁ κόσμος. Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, πὼς θὰ ὑπέγραφα κι' ἕνα διάταγμα, ποὺ θὰ ὥριζε ὅτι ἡ ὥρα τῆς παντοδυναμίας μου παρατείνεται ἐπ' ἀόριστον. Καὶ τότε θὰ βλέπαμε καὶ πολλὰ ἄλλα ὡραῖα πράγματα...»

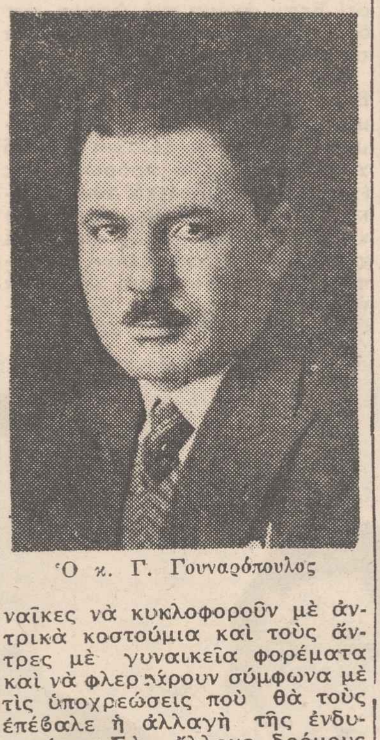

Ὁ κ. Γ. Γουναρόπουλος

Ἡ κ. Κλ. Δίπλα — Μαλάμου

Ο κ. Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

«Μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, εἶναι κάτι, εἶναι ἴσως πολύ, ἀλλὰ μετὰ σχετικὴ προειδοποίησι. Ἔτσι, ὅμως, ξαφνικά; Ἂς δοκιμάσουμε, ὡστόσο, κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ:

»Θὰ ἐξαφάνιζα τὴ φτώχεια, τὴ μελαγχολία καὶ τὰ μικρόβια. Θὰ ἔκανα ὑποχρεωτικὸ σύντροφο τῶν ἀνθρώπων τὴ χαρά. Θἄβαζα νὰ διευθύνουν τὶς μεγάλες ἐπιχειρήσεις ὡρισμένοι διανοούμενοι, ποὺ ἔχουν δώσει σπάνια δείγματα ἐμπορικοῦ πνεύματος.

»Θὰ χάριζα σὲ κάθε κυριακάτικον ἐκδρομέα ἀπὸ ἕνα γάϊδαρο γιὰ νὰ μὴν κουράζεται νὰ κουβαλάῃ τὶς πρασινάδες του.

»Θὰ ὑπεχρέωνα τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ μάθουν κολύμπι, τὶς μοντέρνες κυρίες νὰ διαβάσουν αἰσθητική, τὰ χωριατόπουλα νὰ μὴν πετροβολοῦν τ' αὐτοκίνητα καὶ τοὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ φτύνουν στὸ δρόμο.

»Θὰ ἀνάγκαζα τὸν κ. Συναδινὸ νὰ κόψῃ τὸ ποῦρο, τὸν κ. Λάσκαρη τὰ καλαμπούρια, τοὺς θεατρικοὺς κριτικοὺς τὸ μονόκλ καὶ τὸν κ. Ρώτα τὴ γενειάδα του.

»Τέλος, θ' ἄνοιγα στὸν κ. Βαϊᾶνο ἕνα διεθνὲς γραφεῖο πνευματικῶν ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πληρώνεται γιὰ τὴν ἐργασία ποὺ προσφέρει καὶ νὰ πληρώνῃ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀπασχολεῖ, ἔστω καὶ μὲ καμπάνιες.»

Ὁ κ. Στ. Παναγιωτόπουλος

Ο κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

«Θὰ ἔθετα εἰς ἀναγκαστικὴν ἐφαρμογὴν δι' ὅλον τὸν κόσμον ἕνα ποινικὸν Νόμον μὲ τὰ ἑξῆς ἄρθρα:

Ἄρθρον 1ον.

»Μὲ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου τιμωρεῖται ὅστις δι' οἱουδήποτε φονικοῦ ὅπλου ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν τοῦ πλησίον του, ἐκτὸς ἐὰν ὁ φονευθεὶς εἶναι θεατρικὸς κριτικός, ὁπότε εἰς τὸν φονέα ἀνεγείρεται ἀνδριάς.

Ἄρθρον 2ον.

»Τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τῶν ἰσοβίων δεσμῶν, ὅστις ἤθελε πιστεύσει ὅτι λέγουν τὴν ἀλήθειαν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ μετρηταὶ καταναλώσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Ἄρθρον 3ον.

»Δι' ἀπελάσεως εἰς τὰς νήσους τῶν ἀγρίων τιμωροῦνται οἱ μουσικοσυνθέται, οἱ συνθέτοντες ἐρωτικὰ ταγκό, αἱ γυναῖκες ποὺ περιφέρονται τὸ καλοκαῖρι χωρὶς κάλτσες καὶ τὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα τῆς Πάουερ.

Ἄρθρον τελευταῖον.

»Μὲ τὴν ποινὴν τῶν προσκαίρων δεσμῶν τιμωρεῖται ὅστις θέτει εἰς κυκλοφορίαν πλαστὸν νόμισμα, ποιητικὴν συλλογὴν ἢ περιοδικόν.

»Μὲ τὴν ἐφαρμογὴν ἑνὸς τοιούτου ποινικοῦ Κώδικος ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἦτο ἀρκετὰ εὐτυχέστερος.»

Ο κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΔΟΞΙΑΔΗΣ

«Μὲ ρωτᾶτε πῶς θὰ διέθετα τὴν μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, ποὺ μοῦ προσφέρετε γιὰ δρᾶσι. Σᾶς ἀπαντῶ: Ὅλους τοὺς σωματικῶς, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς ἐλαττωματικοὺς καὶ καθυστερημένους ἀνθρώπους, θὰ τοὺς ἀπεκλήρωνα διὰ νὰ καταστοῦν ἀνίκανοι πρὸς ἀναπαραγωγὴν — οὕτως ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μεγάλη πιθανότης, ὅτι ἡ μελλοντικὴ γενεὰ θὰ εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀπὸ τὴν σημερινήν.»

Η κ. ΚΛ. ΔΙΠΛΑ-ΜΑΛΑΜΟΥ

«Μὲ τὸ ἐρώτημά σας ἔτσι μοὔρχεται νὰ σοβαρευτῶ πολύ. Νὰ βυθιστῶ σὲ κόσμους λυρικῆς καὶ φιλοσοφικῆς σκέψεως, ν' ἀπογειωθῶ, νὰ μεταρσιωθῶ καὶ ν' ἀγκιστρώσω κάπου ἕνα πρωτότυπο μεγαλεπήβολο σχέδιο.

»Ὁ διάβολος, ὅμως, τὸ φέρνει κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ κεντιέμαι ἀπὸ μιὰν ἀπερίγραπτη περιέργεια. Μὲ τὴν περιέργεια, λοιπόν, αὐτὴ καὶ μὲ τὴν παντοδυναμία μου, θὰ ξεγύμνωνα ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τῆς ὑποκρισίας ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ τοὺς ξεσκέπαζα, ἔτσι ὅπως ξεσκεπάζουμε εναν γανωμένον τριανταφυλλένιον τέντζερη, ποὺ δὲν ξέρουμε τί μαγειρεύει. Φαντασθῆτε τί ἐκπλήξεις ποὺ θὰ δοκιμάζαμε βλέποντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἔτσι ὅπως δὲν γνωριστήκαμε ποτὲ μεταξύ μας! Θὰ ἦτανε πολὺ ἐνδιαφέρον.»

Ο κ. Φ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

«Ἂν εἶχα μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, θἄκανα τὸ σταυρό μου.. γιὰ τὸ θέαμα καὶ τὴν κατάντια τοῦ κόσμου σήμερα...»

Ὁ κ. Γ. Ἀσημακόπουλος

Ο κ. Α. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Ἂν εἶχα μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, θὰ πήγαινα... 3 χιλιάδες χρόνια πίσω στὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους. Θὰ μοῦ ἦταν ἰδιαιτέρως εὐχάριστο νὰ περάσω ἔστω καὶ μιὰν ὥρα στὴν λαμπρὴ αὐτὴ ἐποχή, ποὺ ἔδωσε τὰ μεγαλείτερα ἀριστουργήματα στὴν ἀνθρωπότητα ὅλων τῶν ἐποχῶν, τόσο στὴν τέχνη, ὅσο καὶ στὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ ἐν γένει σ' ὅλες τὶς μεγάλες καὶ φωτεινὲς πνευματικὲς ἐκδηλώσεις.»

(Ἔρευνα τοῦ κ. ΜΑΡΙΟΥ ΒΑ·Ι·ΑΝΟΥ)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ:

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΠΟΡ

Σ' ἕνα τελευταῖο, ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἄρθρο της, ἡ παρισινὴ ἐφημερὶς «Φιγαρὼ» ἀποκαλύπτει, ὅτι οἱ περισσότεροι καὶ σπουδαιότεροι πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Εὐρώπης, καθὼς καὶ πολλοὶ ἐστεμμένοι εἶναι μανιώδεις σπόρτσμεν.

Εἶναι βέβαια γνωστό, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουσταῦος εἶναι περίφημος τεννίστας παρὰ τὰ 75 χρόνια του, ὅπως ἐπίσης εἶναι γνωστὸ ὅτι καὶ ὁ κ. Τσάμπερλαιν, μόλις κατορθώνῃ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ τόσο βαρειὰ καθήκοντά του ὡς κυβερνήτου τῆς Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας, καταφεύγει στὴν ἐν Τσέκερτς ἐξοχή του τὸ Σαββατοκύριακο γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ μετὰ πάθους στὸ ψάρεμα.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας πάλιν, ἔχει ἰδιαιτέρα ἀγάπη καὶ κλίσιν στὸ τέννις.

Γιὰ τὸν κ. Νταλαντιέ, μόλις τώρα ἐγνώσθη ὅτι τρέφει ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ χειμερινὰ σπὸρ καὶ διακρίνεται ὡς ἐξαιρετικὰ ἐπιδέξιος καὶ τολμηρὸς χιονοδρόμος. Τὴν ἀγάπη τοῦ κ. Νταλαντιὲ πρὸς τὶς χιονοδρομίες ἐκληρονόμησε ὁ γυιός του, ποὺ σήμερα ἔχει ἐξελιχθῆ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους «σκίερ» τῆς Γαλλίας.

Ὁ κ. Μουσσολίνι πάλι ἔχει πολλὲς συγχρόνως ἀθλητικὲς κλίσεις. Ὁ Ντοῦτσε δὲν περιορίζεται μόνον στὴν ἱππασία. Εἶναι ἐπίσης λαμπρὸς ὀρειβάτης, σπουδαῖος πιλότος ἀεροπλάνου καὶ ἄφοβος σωφφὲρ αὐτοκινήτων. Τελευταῖα ἀσκεῖται στὴν ἱστιοπλοΐα.

Μόνον ὁ Φύρερ, παρὰ τὴν μεγάλη συμπάθεια ποὺ ἐκδηλώνει στὸν ἀθλητισμό, δὲν ἀσχολεῖται ὁ ἴδιος μὲ τὰ σπόρ. Γι' αὐτὸν φαίνεται, τὸ καλλίτερο, τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σπὸρ εἶναι ἡ μεγάλη πολιτικὴ καὶ σ' αὐτὴν ἀφιερώνει ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ τῆς ἱκανότητες.

✪

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΤΩΝ ΒΡΕΤ. ΚΤΗΣΕΩΝ

Τέλος πάντων! Ἡ περίφημη ὀμπρέλλα τοῦ κ. Τσάμπερλαιν ἔχει γίνει πλέον τὸ παγκόσμιο σύμβολο τῆς Εὐρώπης.

Αὐτὸ τοὐλάχιστον ἀποδεικνύει μία ἀπόφασις ποὺ ἔλαβον, κατόπιν συντόνων διαπραγματεύσεων καὶ συνεννοήσεων ὅλες οἱ ἀγγλικὲς κτήσεις.. Ἔτσι οἱ ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης σύλλογοι ποὺ δροῦν στὸν Καναδᾶ, στὰς Ἰνδίας, στὴν Νότιο Ἀμερική, στὴν Αὐστραλία, στὴν Ἀνατολικὴ Βρεταννικὴ Ἀφρική, στὴν Κεϋλάνη, καὶ γενικὰ στὶς διάφορες ἀγγλικὲς κτήσεις καὶ ἀποικίες, διέθεσαν κατ' ἀναλογίαν ποσὸν 5.000 λιρῶν γιὰ νὰ προσφέρουν στὸν πρωθυπουργὸν τῆς Ἀγγλίας κ. Νέβιλ Τσάμπερλαιν τὴν ἀκριβωτέραν ὀμπρέλλα τοῦ κόσμου.

Ἡ ὀμπρέλλα αὐτὴ θὰ κατασκευασθῇ μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ὑλικὰ τῶν βρεταννικῶν κτήσεων. Τὸ πανί της θὰ εἶναι ἀπὸ μετάξι τῆς Λαχώρης, τὰ ξύλινα μέρη της ἀπὸ ξύλο τοῦ Καναδᾶ καὶ οἱ μετάλλινες ἀκτῖνες της θὰ γίνουν ἀπὸ μῖγμα μετάλλων προερχομένων ἀπὸ τὰ μεταλλωρυχεῖα τοῦ Τράνσβααλ. Ἡ λαβὴ τῆς ὀμπρέλλας θὰ εἶναι ὁλόχρυση, στὸ ἄκρον της δὲ θὰ φέρῃ ὡς στόλισμα ἕνα μεγάλο διαμάντι, δῶρον τοῦ Μαχαραγιᾶ τοῦ Καπουρτάλα. Στὴ χρυσῆ λαβὴ ἐπίσης θὰ χαραχθῇ μὲ πλατίνα ἀγγλιστὶ ἡ ἑξῆς λέξις: «Εἰρήνη».

Ἡ ὀμπρέλλα θὰ εἶναι ἕτοιμη μετὰ ὀλίγες ἑβδομάδες, θὰ ἐπιδοθῇ δὲ στὸν Ἄγγλο πρωθυπουργὸ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΪΡΟΝ

Ο ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΑΣ

Ἡ πεντάμορφη πριγκηποποὺλα τῆς Αἰγύπτου Φαβζιὰ μὲ τὸν σύζυγόν της, Διάδοχο τῆς Περσίας.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ νεαροῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Φαβζιά, ταξιδεύει τώρα μὲ τὸν 19ετῆ σύζυγό της καὶ διάδοχο τοῦ Περσικοῦ θρόνου πρὸς τὴν Τεχεράνη. Ἀλλὰ τὸ Κάϊρο ἀκόμη δὲν ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἀπὸ τὸν ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμό, ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ἐντύπωσι ποὺ τοῦ ἄφησαν οἱ γάμοι τῆς πεντάμορφης πριγκηποπούλας.

Ἀλήθεια, οἱ γάμοι τῆς πριγκηπίσσης Φαβζιὰ καὶ τοῦ διαδόχου τῆς Περσίας, περιεβλήθησαν μὲ ὅλη τὴν ἄφθαστη ἐξωτερικὴ ὡμορφιά, καὶ μεγαλοπρέπεια, μὲ ὅλη τὴν χλιδὴ καὶ τὴν ποίησι τῆς λαγγεμένης Ἀνατολῆς.

Ὁ μνηστήρ, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας, δὲν εἶχε δῆ ποτὲ προηγουμένως τὴν μέλλουσα σύζυγό του. Μόνον ἀπὸ τὴν φωτογραφία τὴν ἐγνώριζε. Ὅπως, ἄλλωστε, καὶ ἡ πριγκήπισσα Φαβζιά, δὲν εἶχεν ἀντικρύσει ὥς τὴν ὥρα τοῦ γάμου τὸν πρίγκηπα Μωχαμὲτ Ριζὰ Παχλαβί.

Ἔτσι καὶ ἂν ἔλεγαν στὸν πρίγκηπα σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς Ἀνατολῆς:

«Εἶναι ἁγνὴ ἡ μνηστή σου, σὰν τὴν ἀνοιξιάτικη χαραυγή, εἶναι ὡραία σὰν τοῦ Ἰσπαχὰν τὰ ρόδα, ἔχει μάτια ποὺ εἶναι ἀκόμη πιὸ φωτεινὰ καὶ ἀπὸ τὸν ὁλογάλανο οὐρανὸ τῆς Αἰγύπτου», πάλι ὁ πρίγκηπας δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ ἂν ἡ νέα, ποὺ σὲ λίγο θὰ ἔκανε γυναῖκα του, θ' ἀνταπεκρίνετο στὰ ὄνειρά του.

Ὅταν, ὅμως, τὸ πλοῖο τὸν ἔφερε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅταν ἡ πριγκηπικὴ πομπὴ ἔφθασε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τῆς πριγκηποπούλας στὸ Κάϊρο, ὅταν ἐπὶ τέλους, ὁ διάδοχος τῆς Περσίας εἶδε τὴν Φαβζιά, τότε εἶδε, ὅτι ἦταν ἀκόμη πιὸ ὡραία, ἀπ' ὅ,τι τὴν εἶχε πλάσει καὶ στὰ τολμηρά του ὄνειρα.

Γιατί, ἀλήθεια, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως Φαρούκ, εἶναι πραγματικὰ μιὰ πριγκήπισσα παραμυθένια. Μόλις ἔκλεισε τὰ 16 χρόνια της. Τὸ πρόσωπό της ἔχει χαρακτηριστικὰ τόσο γλυκά, ποὺ προσδίδει ἀπέραντη καλωσύνη, τὰ μάτια της, μὲ χρῶμα γκρίζο-πράσινο, λάμπουν τόσο θεσπέσια, ὥστε θὰ νόμιζε κανείς, πὼς φωσφορίζουν. Ἡ μέση της, μέση συλφίδος.

Λίγη ὥρα πρὶν γίνῃ ὁ γάμος, ὁ πρίγκηψ ρώτησε τὸν αὐλάρχη τοῦ βασιλέως Φαρούκ:

—Πόσο ζυγίζει ἡ μνηστή μου;

—Σαράντα ἑπτὰ κιλά, ὑψηλότατε.

Ὁ μνηστὴρ ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτὰ σκεπτικὸς καὶ κατόπιν εἶπεν ἀποφασιστικά:

—Καλά!... Θὰ τῆς προσφέρω ὡς γαμήλιο δῶρο τρεῖς φορὲς τὸ βάρος της σὲ χρυσάφι...

Ἀλλὰ τρεῖς φορὲς 47 κιλά, μᾶς κάνουν 141 κιλά.

Ἑκατὸν σαράντα ἕνα κιλὰ χρυσάφι εἶναι τὸ μαλαματένιο δῶρο τοῦ πρίγκηπος πρὸς τὴν πριγκηποπούλα.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Μεταξὺ τῶν ἀναριθμήτων ἄλλων δώρων, ποὺ ἐστάλησαν στὴν πριγκήπισσα Φαβζιὰ γιὰ τοὺς γάμους της — μόνον ἡ ἀξία τῶν κοσμημάτων ξεπερνᾷ τὰ 20 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα — φαντάζει κι' ἕνα ὑπέροχο μαργαριταρένιο περιδέραιο. Κι' αὐτὸ εἶναι δῶρον τοῦ διαδόχου τῆς Περσίας πρὸς τὴν Φαβζιά. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 150 μαργαριτάρια, τὸ ἕνα πιὸ ὡραῖο ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἐστοίχισε πέντε ἑκατομμύρια φράγκα. Ἤδη, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ ὁ πρίγκηψ ἀντίκρυσε τὰ ὁλοφώτεινα μάτια τῆς Φαβζιά, ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ πάλλῃ ἀπὸ τὸν πιὸ σφοδρὸ καὶ ἁγνὸ ἔρωτα.

Τὰ πρῶτα λόγια ποὺ τῆς εἶπε ἦσαν:

«Πριγκήπισσα, τ' ὄνομά σας βγῆκε ἀληθινό. Σᾶς λὲν Φαβζιά, (δηλαδὴ νικήτρια). Καὶ ἤδη μ' ἔχετε νικήσει, μὲ κατεκτήσατε... γιὰ πάντα.»

Σ' ἕναν κόσμο τόσο ἀνήσυχο, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα γεμάτη ἀπειλητικὰ νέφη, τὴν ὥρα ποὺ στὴν Εὐρώπη ὅλοι φοβοῦνται μιὰ ἐνδεχομένη ρῆξι στὴν Αἴγυπτο, στὸ Κάϊρο ἐπικρατοῦσε ἡ πιὸ εἰδυλλιακὴ χαρά. Ὁ γάμος δύο ὡραίων καὶ νέων ἀνθρώπων, ποὺ ἤδη τοὺς ἑνώνει εἰλικρινὴς καὶ ἄδολη ἀγάπη, ὁ ἔρως τοῦ πρίγκηπα καὶ τῆς πριγκηποπούλας, ἔχουν διώξει ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν Αἰγυπτίων κάθε ἀνησυχία. Ὅλοι χαίρονται... ὅλοι διασκεδάζουν... ὅλοι συμμετέχουν στὴν εὐτυχία τῆς πριγκήπισσάς των.

Καὶ ὅταν τὸ ἀπόγευμα τῆς γαμηλίου τελετῆς, 25 ἅρματα ἀνθέων διέσχισαν τοὺς δρόμους τοῦ Καΐρου, ἅρματα ποὺ ἦσαν στολισμένα ἀπὸ ὑπέροχα συμπλέγματα τῶν πιὸ σπάνιων λουλουδιῶν, ὅταν τὴν ἴδια ὥρα πάνω στὰ ἥσυχα νερὰ τοῦ Νείλου παρήλασαν οἱ βασιλικὲς γόνδολες, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὴν γόνδολα τῶν νεονύμφων, τότε οἱ μυριάδες τῶν Αἰγυπτίων, ποὺ εἶχαν παραταχθῆ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ξέσπασαν σὲ μιὰ διάτορη ζητωκραυγή:

«Νὰ μᾶς ζήσῃ τὸ πριγκηπόπουλο καὶ ἡ πριγκηποπούλα!»

Ἔτσι στὸν 20ὸ αἰῶνα ξανάζησε γιὰ λίγες ὧρες ἡ Χαλιμά... Ἔτσι ἡ ζωὴ ἔκαμε γι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ παραμῦθι ζωντανή, ἔκπαγλη πραγματικότητα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΑΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΣΕΧΩΝ

Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ Τσέχοι δὲν ἀποτελοῦν ἀκόμα μία ἐθνικὴ ἑνότητα.

Μόλις κατὰ τὸ 850 μ. Χ. κατορθώνουν νὰ ἱδρύσουν τὸ πρῶτο κράτος τους, τὸ κράτος τῆς Μοραβίας, στὸ ὁποῖο εἶχαν ἑνωθῆ Τσέχοι μαζὺ καὶ Σλοβάκοι.

Τὸ κράτος ὅμως αὐτὸ οἱ Οὖγγροι, πενῆντα μόλις χρόνια ἀργότερα, τὸ συνέτριψαν καὶ χώρισαν τοὺς Τσέχους ἀπὸ τοὺς Σλοβάκους.

Κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα ἡ Βοημία, κοιτίδα τοῦ τσεχικοῦ λαοῦ, καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἀλλὰ γρήγορα οἱ Τσέχοι ἐξεγείρονται ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸ μεταρρυθμιστὴ Ἰωάννην Ὕς. Ἀρχίζει φοβερὸς πόλεμος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου οἱ Ὑσσῖται—ὀπαδοὶ τοῦ Ὕς—σφάζουν μυριάδες Γερμανῶν. Δὲν ἀργεῖ ὅμως ἡ ἐκδίκησις. Ὁ Ὕς συλλαμβάνεται, καταδικάζεται ἀπὸ τὴν ἐπισκοπικὴ σύνοδο τῆς Κωνσταντίας ὡς αἱρετικὸς καὶ θανατώνεται ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

Καὶ πάλιν ἡ Βοημία κατακτᾶται ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς αὐτοκράτορας. Καὶ πάλιν ὅμως ἀνακτᾷ τὴν ἀνεξαρτησία της γιὰ νὰ τὴν χάσῃ τὸ 1620, ὁπότε ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας νικᾷ τοὺς Τσέχους στὴν μάχη τοῦ λευκοῦ ὄρους.

Ἐπὶ τρεῖς αἰῶνες ὁ τσεχικὸς λαὸς παρέμεινε ὑπὸ τὴν αὐστριακὴν κυριαρχίαν.

Ἐπὶ τέλους ὁ Μαζάρικ, τὸ 1918 συγκροτεῖ στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὴν πρώτην τσεχοσλοβακικὴ κυβέρνησιν, κυβέρνησιν κράτους ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη, ποὺ ὅμως γεννᾶται τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1918, ὅταν στὸ Παρίσι ἀνακηρύσσεται ἡ Τσεχοσλοβακικὴ ἀνεξαρτησία.

Τώρα καὶ πάλιν οἱ Γερμανοὶ κυριαρχοῦν ἐπὶ τῆς Βοημίας.

✪

ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΑΝΝΑΣ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΙ

Καὶ πάλιν, τώρα ποὺ ἡ πολιτικὴ κατάστασις στὴν Εὐρώπη παρουσιάζει ὡρισμένα συμπτώματα ἀνησυχίας, οἱ σύγχρονοι «μάγοι καὶ οἱ προφῆται» ἐννοοῦν νὰ μᾶς φουρνίζουν τὶς προγνώσεις των γιὰ τὴν τύχη τοῦ κόσμου.

Μερικοί, μάλιστα, ὅπως ὁ περίφημος ἀστρολόγος Κερνέζ, ποὺ εἶναι ἐγκαταστημένος στὰς Κάννας, ἐπιμένουν, ὅτι αἱ προφητεῖες των βγῆκαν ἤδη μέχρι κεραίας ἀληθινές. Ἰδοὺ π. χ. τί γράφει ὁ Κερνὲζ αὐτὸς σχετικὰ μὲ τὴν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης, ὅπως ἐδημιουργήθη κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1939.

«Εἶχα προαναγγείλει, στὰς 2 Δεκεμβρίου τοῦ 1938, ὅτι κατὰ τὸν Φεβρουάριο καὶ τὸν Μάρτιο τοῦ 1939 θὰ ἐσημειώνετο σοβαρωτάτη κρίσις στὴν γηραιὰ εὐρωπαϊκὴ Ἤπειρο, εἶχα ὅμως ἐπὶ πλέον τονίσει, ὅτι ἡ κρίσις αὐτή, παρὰ τὶς δυσάρεστες ἄμεσες συνέπειές της, δὲν θὰ κατέληγε σὲ πόλεμο. Ἡ ἐξαφάνισις τῆς Τσεχοσλοβακίας μ' ἐδικαίωσε. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη κρίσις, ποὺ ὅμως δὲν προεκάλεσε γενικὴ ρῆξι. Εἶχα ἀκόμη προφητεύσει ὅτι «τὴν ἰδία περίπου ἐποχὴ θὰ τελειώσῃ καὶ ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς ἑνὸς γειτονικοῦ πρὸς τὴν Γαλλίαν λαοῦ, ἂν καὶ δὲν ἐσήμανεν ἀκόμη ἡ ὥρα τῆς πλήρους εἰρηνεύσεώς του». Κι' ἐδῶ βγῆκα ἀληθινός.

ΤΟ ΜΟΥΒΙΤΟΝ ΤΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΗΝ ΥΔΡΟΓΕΙΟ...

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΣΤΙΛΛ

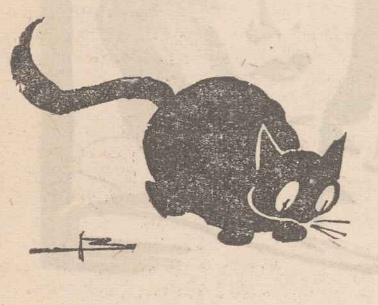

ΗΣΤ ΡΙΒΕΡ. — Ἡ Μαίρη Μάλονυ εἶναι μιὰ κομψὴ καμαριέρα, ἕνα ἀσήμαντο πλασματάκι, ἄγνωστο, φτωχὸ καὶ χαριτωμένο. Μαντεύει κανεὶς ἕνα ἄγαλμα, κάτω ἀπὸ μιὰ σατινένια μαύρη ποδιά, μαντεύει ἀκόμα πολὺ ὄνειρο μέσα σὲ δυὸ ματάκια ὑγρὰ καὶ φωτεινά. Ὅλ' αὐτὰ μαζὺ μὲ τὸ συγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ, τὶς ἀξιώσεις τῶν νοικάρηδων καὶ τὸ καθάρισμα τῶν πιάτων, πληρώνονται μὲ δώδεκα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

Τὸ σπίτι νοικιάζει δωμάτια. Ὑπάρχουνε ἐκεῖ μέσα ἕνας μουσικὸς μὲ τὸ τρομπόνι του ποὺ ξεσκίζει ἄσπλαχνα τ' αὐτιὰ τῆς συνοικίας, ἕνα κορίτσι γραφείου μὲ χείλια βαμμένα στὴ διαπασῶν τῆς ἀναιδείας, ἕνας συνταξιοῦχος μὲ γλῶσσα γιομάτη δηλητηριώδεις οὐσίες, μιὰ χωρισμένη κυρία, ποὺ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ὅσο μπορεῖ πιὸ πολὺ μυστήριο στὴν ραγισμένη της ὑπόστασι, κι' ἕνας γιατρὸς μὲ φτωχὸ πουγγὶ καὶ πλούσια αἰσθήματα.

Ὁ γιατρὸς ἐκφράζει στὴ Μαίρη θαυμασμούς, ποὺ τοὺς ἀρωματίζει μὲ στεναγμοὺς «ἐκ βαθέων». Ἐκείνη δὲν πιστεύει, ἔχει μάθει νὰ μὴν πιστεύῃ κανέναν ἄντρα, αὐτὸς εἶναι κι' ὅλας ὁ λόγος ποὺ κερδίζει μόνο δώδεκα δολλάρια.

—Κι' ἂν σᾶς παντρευόμουνα; λέει ὁ γιατρός.

—Ἐσεῖς; Πὼς θέλετε νὰ σᾶς πιστέψω;

Ἡ Μαίρη ἀρρωσταίνει.

Δὲν εἶναι βέβαια παρὰ μιὰ μικρὴ ὑπερκόπωσι, ποὺ θὰ περάσῃ ἀμέσως. Μὰ ὁ δόκτωρ ἔχει ἀντιρρήσεις, ποὺ τὶς βασίζει στὸ δίπλωμά του.

—Πρέπει νὰ τὴν μεταφέρουμε στὴν κλινική.

Δυὸ τεράστιοι νοσοκόμοι σέρνουνε τὴν μικρὴ σ' ἕναν «Θάλαμο ἐξετάσεως» ποὺ μυρίζει ἰοντοφόρμιο. Τοὺς ἀκολουθεῖ φοβισμένη, ἡ καρδιά της τρέμει σὰν ἕνα πουλάκι στὴ χοῦφτα ἑνὸς παιδιοῦ.

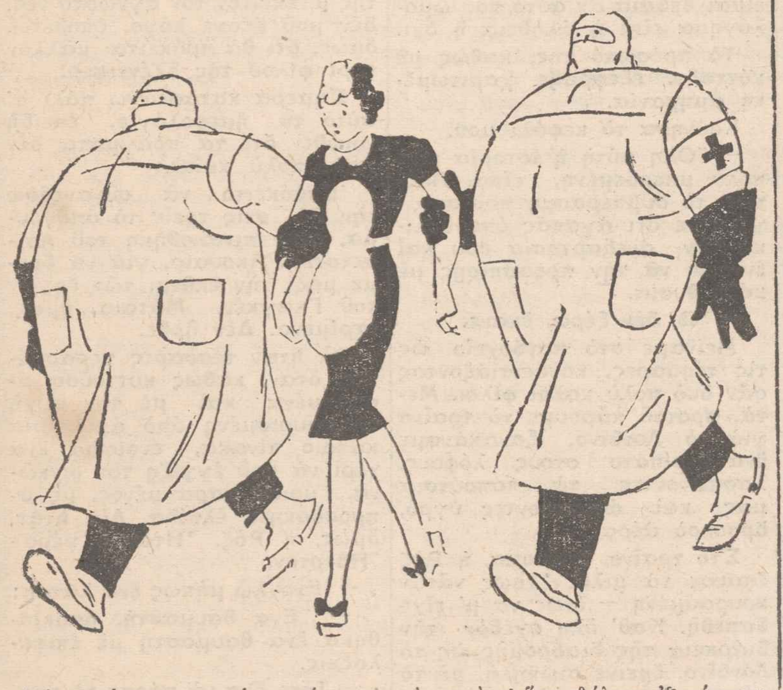

Δυὸ τεράστιοι νοσοκόμοι σέρνουνε τὴ μικρὴ σ' ἕνα «θάλαμο ἐξετάσεως»

Μὰ παρ' ὅλο τὸν ὄγκο τους, οἱ δυὸ νοσοκόμοι εἶναι ἀγαθοί. Βγάζουνε τὶς τελεταρχικές τους στολές, γελᾶνε καὶ παρουσιάζουνε τὸ γιατρὸ καὶ τὸν... δήμαρχο. Ὕστερα ὑπογράφουνε τὴν πρᾶξι τοῦ γάμου καὶ φεύγουνε μὲ χωρατά.

—Τώρα ἐλπίζουμε νὰ γιατρεύτήκατε, μίς.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ Μαίρη δὲν εἶναι πιὰ «μίς». Εἶναι «κυρία». Καὶ μάλιστα «κυρία ἰατροῦ».

✪

ΠΑΡΙΣΙ. — Σπανιόλικες μαντίλλιες, καστανιέττες, κιθάρες καὶ φλογερὰ αἰσθήματα. Ὅλ' αὐτὰ μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Γαλλίας, στὴ Ρὺ Γκαρνιέ, στὴν ὀθόνη ἑνὸς κινηματογράφου δευτέρας κατηγορίας, ποὺ παίζει τὴν ἱστορία κάποιας Ροζίτας καὶ κάποιου Χουάν...

Εἶναι πολὺ φωτιὰ γιὰ τὰ αἵματα τῶν ἀπογόνων τῆς Λουτέτσιας. Ἡ Κουπὸλ εἶχε πάντα ἕνα γκρίζο φόντο γιὰ οὐρανό, ὁ Σηκουάνας κυλοῦσε ἀνέκαθεν τὰ νερά του σὲ μιὰ σκοῦρα ραθυμία, ποὺ ἐκδηλώνεται μεταξὺ τοῦ Πὸν-Νὲφ καὶ τοῦ Πὸν Ναπολεόν...

Ἡ Κλὸ ἐνθουσιάζεται. Κλὸ ἐστὶ μιὰ μιντινέττα. Ὅλη τὴ μέρα πουλάει ἀναπτῆρες καὶ τσιγάρα σ' ἕνα τιποτένιο μαγαζάκι τῆς Ρὺ ντὲ λὰ Παί. Ὅλη τὴ νύχτα ἀγαπάει ἕνα ζωγράφο, ποὺ ἔχει ἡρωϊκὸ ψευδώνυμο καὶ ἀνύπαρκτο ταλέντο. Ἡ τελευταῖα του πετριὰ εἶναι νὰ ζωγραφίσῃ μιὰ «Κάρμεν», ποὺ θὰ τὴν ἐκθέσῃ στὸ Σαλὸν κερδίζοντας δόξα καὶ πλούτη. Καὶ γυρεύει μιὰ Κάρμεν ἀληθινή, μιὰ Κάρμεν ποὺ θἄκανε τὰ κόκκαλα τοῦ Μπιζὲ νὰ τρίξουνε ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Ἡ Κλὸ πηγαίνει στὸ σινεμὰ γιὰ νὰ κλέψῃ Σπανιόλικα κόλπα. Ἀγαπάει τὸν ζωγράφο της καὶ δὲν θέλει νὰ τῆς τὸν πάρουνε, οὔτε ἡ Κάρμεν, οὔτε ἡ Ἰνέζ, οὔτε ἡ Ντολορές. Θὰ γίνῃ μόνη της Ἀνταλοῦζα, Σεβιλλιάνα, Τριανέζα, ὅ,τι πρέπει...

Ἡ Κλὸ ἀγοράζει μιὰ χτένα. Ἡ κουρτίνα τῆς χρησιμεύει γιὰ πόλκα, ἕνα σάλι γιαγιᾶς ἐπιστρατεύεται ἀπὸ ἕνα μπαοῦλο κληρονομικῆς προελεύσεως. Ποζάρει στὸν μεγάλο καθρέφτη τῆς ντουλάπας, σαλιώνοντας τὶς ἀφέλειές της ποὺ τὶς κατεβάζει στὸ μέτωπο καὶ στ' αὐτιὰ «ἀ λὰ Σπανιόλα». Καὶ περιμένει. Ἀκούει τὰ βήματα τοῦ Ρομέο. Ὁ «ἔνδοξος καλλιτέχνης» μπαίνει μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, γεμᾶτο ἀπὸ Σπανιόλικα ὁράματα καὶ πλούσιες φαντασίες. Ὕστερα τρίβει τὰ μάτια του. Ἀντικρύζει μιὰ Κάρμεν, μιὰν ἀληθινὴ Κάρμεν, τὸ ἴδιο μοντέλο ποὺ φαντάστηκε, νὰ τοῦ χαμογελᾷ στὴ γωνιά.

...Λέει σιγὰ τὸ μοναδικό του ἱσπανικό: Γιὸ τὲ ἄμο. (Σ' ἀγαπῶ)

Κι' ὅταν ἀγκαλιάζῃ τὴν Κλό, γεμᾶτος ἀγάπη, εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμό, λέει σιγά, πολὺ σιγά, τὸ μοναδικό του ἱσπανικό:

—Γιὸ τὲ ἄμο. (Σ' ἀγαπῶ).

✪

ΛΙΒΟΡΝΟ. — Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν ὑπάρχουνε φάλαινες στὸ Λιβόρνο. Ὑπάρχει, ὅμως, ἡ Ὀστέρια Καλτατζιόνε, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ ὅλα τ' ἀγαθὰ μαστοφόρα τῶν πολικῶν θαλασσῶν καὶ νὰ μετρηθῇ μαζύ τους. Ἡ Ὀστέρια Καλτατζιόνε ἔχει μιὰ «καντίνα», ἕνα παληομάγαζο, ποὺ πουλάει ζαχαρωτά, φτηνὰ παιχνίδια καὶ σιγαρέττα. Εἶναι καθ' ὅλα ἀξιολάτρευτη δεσποινίς, ἂν μπορῇ νὰ χαρακτηρισθῇ γιὰ δεσποινὶς τὸ βαρέλι τοῦ λίπους ποὺ ἀντιπροσωπεύει. Θὰ μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ κερδίσῃ πολλά, τὸ «τσίρκο Μπαράτολλο» τῆς ἔκανε δελεαστικὲς προτάσεις γιὰ μιὰ δημοσία ἐμφάνισι. Μὰ ἡ Ὀστέρια ἔχει ὄνειρα, σὰν κάθε κορίτσι, καὶ τὰ ὄνειρά της τρέφονται μὲ τεράστιες ποσότητες ζυμαρικῶν, ποὺ καταβροχθίζει κατὰ προτίμησιν.

Ξαφνικὰ ἐμφανίζεται ὁ κύριος Σαντούζα Τσοῦκι, λαμπρὸς καθ' ὅλα νέος. Ὁ Τσοῦκι διεκδικεῖ τὸ πρωτάθλημα τοῦ μπόξ, πρέπει ὅμως ν' ἀδυνατίσῃ εἴκοσι κιλὰ γιὰ νὰ μπῇ στὴν «κατηγορία πετεινοῦ». Ἔτσι ἀνάβει τὸ εἰδύλλιο, ποὺ καταλήγει ἐν «μέσω εὐχῶν τῶν παρισταμένων», σὲ γαμήλιο ἐμφάνισι τοῦ κ. Τσοῦκι καὶ τῆς δεσποινίδος Καλτατζιόνε.

Ἡ Μάμπελ φέρνει τὸ λογαριασμὸ γεμάτη χαρὰ

Εἶναι βέβαια λιγάκι κωμικὸ νὰ βλέπῃ μιὰν ἐλεφαντίνα νὰ στηρίζεται στὸ μπράτσο ἑνὸς ποντικοῦ. Ἕνας καλὸς φίλος λυπᾶται τὸν Τσοῦκι γιὰ τὸν σκληρὸ ἆθλο ποὺ ἀνέλαβε.

—Τί διάβολο τὴν ἤθελες; ρωτάει μὲ ὅλη τὴν ἐχεμύθεια.

Ὁ Σαντούζα κλείνει τὸ μάτι.

—Ἔπρεπε ν' ἀδυνατίσω.

—Ἔ, καί;

— Θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ προπόνησι, δὲν καταλαβαίνεις;

—Προπόνησι; Μὲ ποιὸ τρόπο;

—Νά! Κάθε πρωῒ ποὺ θὰ ξυπνάω, θὰ κάνω δυὸ φορὲς τὸ γῦρο της...

Καὶ φεύγει γεμᾶτος ὑπερηφάνεια, μὲ τὴ «γυναικούλα του» στὸ μπράτσο...

—Πρόσεξε, τοῦ φωνάζει ὁ φίλος.

—Τί πρᾶμα;

—Νὰ μὴν πᾶς στὴν Ἀμερική, γιατί δὲν θὰ τῆς ἐπιτρέψουνε νὰ περάσῃ τὸν Παναμᾶ. Θὰ βουλώσῃ τὴ διώρυγα....

Μὰ δὲν τὸν ἀκοῦνε. Γιατί ἡ μουσικὴ παίζει τὸ «γαμήλιο ἐμβατήριο» τοῦ Βάγκνερ.

Τὸ εἰδύλλιο καταλήγει σὲ γαμήλιο ἐμφάνισι τοῦ κ. Τσοῦκι καὶ τῆς δ)δος Καλτατζιόνε

✪

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. —«Ἐντερνάσιοναλ Φὸρς Κόμπανυ». Διεθνὴς Ἑταιρεία Γουναρικῶν. Τριανταέξη πατώματα, ποὺ τὰ ἀνεβαίνετε μὲ ἀσσανσέρ. Στὰ τριακοστὸ ἕκτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ τμῆμα τῶν τσιντσιλὰ καὶ τῆς ἑρμίνας. Γιὰ νὰ βγῆτε ἀπὸ κεῖ μέσα μ' ἕνα ὁποιοδήποτε προϊόν, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπογράψει ἕνα τσὲκ μὲ πολλὰ μηδενικὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ μονάδα.

Ἡ κυρία γίνεται δεκτὴ μὲ ὑποκλίσεις ποὺ σερβίρονται ἀπὸ τὶς πωλήτριες. Εἶναι ὅλες φτωχὰ κορίτσια ποὺ χαϊδεύουνε ὅλη μέρα τοὺς θησαυροὺς χωρὶς ἐλπίδα νὰ τοὺς ἀποκτήσουνε ποτέ. Μασσᾶνε «τσοῦϊγκ-γκάμ» καὶ ὀνειρεύονται κάποιο μαγεμένο βασιλόπουλο ποὺ δὲν ἔρχεται. Ὅπως ὅλες οἱ Ἀμερικανῖδες, εἶναι εὔθυμες, φλύαρες καὶ ὥμορφες.

Ἡ ὑπόκλισις ὀφείλεται στὰ ποσοστά. Ἔξω ἀπὸ τὸν μισθό τους, ἔχουνε κι' ἕνα τόσο τοῖς ἑκατό, σὲ κάθε γουναρικὸ ποὺ θὰ πουλήσουνε. Ἡ κυρία τραβάει κατ' εὐθεῖαν στὸ τμῆμα τῆς Μάμπελ.

Ἀραδιάζονται αὐτομάτως ἕνα σωρὸ καταπληκτικὰ δέρματα. Ἡ τιμὴ τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ ζήσῃ καλὰ μιὰ οἰκογένεια τῆς μεσαίας τάξεως ἐπὶ δέκα χρόνια. Ἡ κυρία ὅμως ἔχει ἀντιρρήσεις. Ζητάει κάτι πολὺ ἐξαιρετικό, πολὺ ἀκριβό, κάτι ποὺ θὰ θαμπώσῃ τὸν κόσμο, ριγμένο ἀπάνω στὶς μέτριες πλάτες της.

—Ὁ Κέ, λέει ἡ Μάμπελ.

Καὶ παρουσιάζει τὸ θαῦμα τοῦ καταστήματος, μιὰ τσιντσι-λά.

—Πόσα; ρωτάει ἡ κυρία.

—Πενῆντα χιλιάδες.

—Αὐτὴ μάλιστα. Τὸν λογαριασμό, παρακαλῶ.

Ἡ Μάμπελ φέρνει τὸν λογαριασμό, γεμάτη χαρά. Τὰ ποσοστά της θὰ τῆς χαρίσουνε μιὰν καλή, βραδυά, θέατρο, ντάνσιγκ, σουπέ...

Πρέπει ὅμως νὰ πῇ κι' ἕναν καλὸ λόγο στὴν πελάτιδα.

—Πόσα ζῶα μαδιῶνται γιὰ τὴν ὠμορφιά σας, λέει μὲ νάζι.

—Πόσα; ἀπορεῖ ἡ κυρία. Ὄχι δά! Ἕνα μόνο. Ὁ ἄντρας μου.

Καὶ φεύγει ἐλαφρειά, κατὰ 50.000 δολλάρια ἐλαφρότερη...

ΧΕΡΜΑΝ ΣΤΙΛΛ

Αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΜΑΡΤΙΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

> Διαβάζοντας τὴν ἱστορία αὐτὴ θ' ἀκούσετε τρεῖς φωνὲς πού, ἴσως, νὰ σᾶς εἶνε ἤδη γνώριμες τὴν φωνὴ τοῦ Φίλιπ, τὴν φωνὴ τῆς Ρὸζ καὶ τὴν φωνὴ τῆς Μήριελ. Ἂν πιστεύετε στὴν ἀγάπη, ἡ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωνὲς χωριστὰ καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ θὰ σᾶς μιλήσουν στὴν καρδιά.

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ἕνας νεαρὸς ζωγράφος, ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ, ἀφηγεῖται στὸ ἡμερολόγιό του, τὸ ὁποῖο μόλις ἔχει ἀρχίσει, πῶς ἐγνώρισε σὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ βραδυά, στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Ἤδερτον, μιὰν ὡραιοτάτη νέα, τὴν Ρὸζ Μπέντλεϋ, στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ὁποίας ἔνοιωσε μιὰ περίεργη καὶ βαθυτάτη συγκίνησι νὰ τὸν κυριεύῃ. Ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐρωτευθῆ ἄλλη φορά, καὶ ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν οἰκονομική του ἀνεξαρτησία καὶ τὴν ἀγάπη τῶν φίλων του, εὕρισκε τὴ ζωή του μονότονη, ἄσκοπη καὶ κενή, αἰσθάνεται ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ πρωτοβλέπει τὴν Ρόζ, νὰ τὸν κυριεύῃ ἀπέραντη εὐτυχία. Εἶναι ἤδη τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα τοῦ ζεύγους Ἤδερτον, ἡ νέα τοῦ ὑπόσχεται νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ τὴν ἑπομένην στὸ στούντιό του, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τοὺς πίνακάς του. Ὁ Φίλιπ Μάρλιγκ ἐπιστρέφει στὸ διαμέρισμά του μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ βέβαιος, ὅτι, τώρα ποὺ ἐγνώρισε τὴν Ρόζ, ἡ ζωή του θ' ἀποκτήσῃ κάποιον σκοπὸν καὶ κάποιο νόημα.

Τὴν ἑπομένη ἡ Ρὸζ τὸν ἐπισκέπτεται καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ὁ Φιλὶπ τῆς ἀνταποδίδει τὴν ἐπίσκεψι στὸ διαμέρισμα ὅπου μένει ἡ νέα μαζὶ μὲ τὴν ἐξαδέλφη της, τὴν Τζέννιφερ Μπάρτον, διπλωματοῦχον ἰατρόν, ἡ ὁποία ἔχει ἐπιδοθῆ εἰς τὴν χειρουργικήν.

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ Φίλιπ συναντᾶ τὸν φίλο του Ἤδερτον, ὁ ὁποῖος τὸν συμβουλεύει νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις μὲ τὴν Ρόζ, γιατὶ ὁ ἔρως του γιὰ τὴν νέα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν κάνῃ δυστυχισμένο ἀφοῦ αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἀγαπᾶ. Ὁ Φίλιπ τοῦ δηλώνει ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλή του. Περνᾶ ἕνας περίπου μήνας κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Φίλιπ συνδέεται στενώτερα μὲ τὴν Ρόζ. Ἕνα πρωῒ τοῦ Ἀπριλίου, οἱ δυό τους πηγαίνουν ἐκδρομή. Ἐνῶ ὁ Φίλιπ σκιτσάρει κάποιο τοπεῖο καὶ ἡ Ρὸζ τὸν παρακολουθεῖ, ξάφνου ἀρχίζει νὰ βρέχῃ.

✪

4ον

Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ἀρχισμένο σκίτσο μου, ἔσπευσα νὰ βοηθήσω τὴν Ρὸζ νὰ φορέσῃ τὸ ἀδιάβροχό της. Καθὼς περνοῦσε γελῶντας τὰ χέρια της μέσα στὰ μανίκια, τὰ μπράτσα μου ἔζωσαν, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, τοὺς ὤμους της καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσα τὸν τρελλὸ πόθο νὰ τὴν σφίξω στὸ στῆθος μου, νὰ πλησιάσω τὸ πρόσωπό μου πρὸς τὸ δικό της, νά....

Ὅλ' αὐτά, ὅμως, δὲν ἦσαν παρὰ τρελλὲς σκέψεις· καὶ ἡ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε μ' ἐκείνη τὴν συνηθισμένη ἀνοιξιάτικη σφοδρότητα δὲν μοῦ ἐπέτρεπε κἂν νὰ κρατήσω πολλὴ ὥρα τὰ μπράτσα μου γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της.

— Γρήγορα! μοῦ εἶπε. Μάζεψε τὰ πράματά σου...

Ἡ βροχὴ γινόταν ὁλοένα σφοδρότερη. Ἐσάρωνε τὴν πράσινη πλαγιὰ καὶ γύρω ἀπὸ τὴν κορυφή της σχημάτιζε ἕναν ὑγρό, σκοτεινὸ πέπλο. Πέρα, ὅμως, ἀπὸ τοὺς λόφους, στὴν πεδιάδα, οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐξακολουθοῦσαν νὰ λάμπουν, χωρίς, ὅμως, ἐμεῖς νὰ βλέπουμε τὴν πηγή τους.

— Κύττα!... Κύττα!... ἐφώναξε ἡ Ρὸζ καθὼς φορτωνόμουν τὸν σάκκο μου. Τὸ οὐράνιο τόξο!

Τὸ πολύχρωμο ἡμικύκλιο ὑψωνόταν, ἀκέραιο καὶ λαμπρό, στεφανώνοντας τὴν πεδιάδα, ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη της ὡς τὴν ἄλλη.

— Δὲν εἶνε ὑπέροχο; ἔκανε ἡ Ρόζ. Τόσο ὑπέροχο, ποὺ σὰν τὸ βλέπῃ κανεὶς νομίζει πὼς ὀνειρεύεται! Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ πιστέψῃ κανείς, ὅπως οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ὅτι εἶνε ἕνα μήνυμα εἰρήνης ἀπὸ τὸν Θεό! Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ πρόκειται νὰ συμβῇ κάτι τὸ ἀπίστευτο... ὅτι κάποιο μεγάλο θαῦμα πρόκειται νὰ συντελεσθῇ;

Ἀπερίγραπτη ἔξαρσις τὴν εἶχε κυριεύσει. Ἦταν γοητευμένη. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχα δῆ ὡραιότερη.

— Ναί! εἶπα. Ναί.

Κι' ἔνοιωθα πὼς ὅ,τι εἶχε πῆ γιὰ τὸ οὐράνιο τόξο ἦταν ἀπολύτως ἀληθὲς — γι' αὐτὴν καὶ γιὰ μένα.

Πότε, ὅμως, τὸ πολυπόθητο αὐτὸ θαῦμα θὰ συνετελεῖτο; Πόσον καιρὸ ἀκόμη ἔπρεπε νὰ περιμένω;

Σὲ λίγο ἡ βροχὴ σταμάτησε· ὁ οὐρανός, ὅμως, διετήρησε τὸ σκοτεινό του χρῶμα, ἀπειλητικώτερος ἀπὸ πρίν. Συνεχίσαμε μὲ γρήγορο βῆμα τὸν δρόμο μας, ἐπιστρέφοντες στὸ Μπάρρωουχαρστ. Ἡ βροχὴ δὲν ἄργησε νὰ ξαναρχίσῃ. Καθὼς τρέχαμε, τὸ νερὸ σχημάτιζε ρυάκια πάνω στὰ ἀδιάβροχά μας καὶ ἔσταζε μέσα στὰ παπούτσια μας, τέλος φθάσαμε στὸ χωριὸ καὶ καταφύγαμε στὸ πανδοχεῖο.

Φάγαμε ὅ,τι εἴχαμε μαζί μας καὶ μετὰ ἐγκατασταθήκαμε στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου μᾶς εἶχαν ἀνάψει τὸ τζάκι. Τὸ τρέξιμο κάτω ἀπὸ τὴν βροχή, εἶχε διασκεδάσει καὶ τονώσει τὴν Ρόζ. Ἄρχισε νὰ μιλᾷ γιὰ τὰ παιδικά της χρόνια. Τὸ πανδοχεῖο τῆς θύμιζε ἕνα ἄλλο, μικρὸ πανδοχεῖο, στὴν Σκωτία, ὅπου πήγαινε ἄλλοτε, κάθε καλοκαῖρι, νὰ παραθερίσῃ μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ τὸν μικρὸ ἀδελφό της. Καὶ θυμόταν, μιὰ μέρα, ὅπου εἶχαν σκαρφαλώσει σ' ἕνα μεγάλο γυμνὸ λόφο, παίρνοντας μαζί τους τὸ μεσημερινὸ φαγητό.

— Θᾶμουν τότε δέκα χρονῶν καὶ ὁ ἀδελφός μου ἑπτά, μοῦ διηγήθηκε. Ἀφοῦ φάγαμε τὸν πῆρα μαζί μου καὶ ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας. Ὁ πατέρας μου μὲ φώναξε καθὼς φεύγαμε, λέγοντάς μου νὰ μὴ λείψουμε πολλὴν ὥρα. Ἐγὼ προσποιήθηκα πὼς δὲν τὸν ἄκουσα. Τὸ σχέδιό μου ἦταν νὰ κάνουμε τὸν γῦρο τοῦ λόφου καὶ εἶπα στὸν Τζίμμυ, τὸν ἀδελφό μου, πὼς ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψουμε ὁλόγυρα στὸν κόσμο ὅπως ὁ πλοίαρχος Κούκ. Ἤξερα πὼς ἂν ἐξακολουθούσαμε νὰ περπατοῦμε, θὰ φθάναμε, ὁπωσδήποτε, στὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἴχαμε ξεκινήσει.

»Περπατούσαμε καὶ περπατούσαμε καὶ μοῦ φαινόταν πὼς εἶχε περάσει ὥρα πολλή. Καὶ ὅλα γύρω μας εἶχαν μιὰ παράξενη ὄψι. Ὁ Τζίμμυ φοβόταν καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Καὶ πιστεύω πὼς κι' ἐγὼ φοβόμουν, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸ δείξω. Μολονότι, ὅμως, ἐπέμενα πὼς ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, θυμᾶμαι καλὰ ὅτι ἔνοιωθα πὼς ἔπρεπε νὰ βιασθοῦμε καὶ ἐπειδὴ ὁ Τζίμμυ εἶχε κουρασθῆ καὶ ἤθελε νὰ καθήσῃ τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἄρχισα νὰ τὸν σέρνω διὰ τῆς βίας. Τέλος ἀκούσαμε φωνὲς καὶ ὁ πατέρας μου κατέφθασε τρέχοντας. Ἦταν λαχανιασμένος καὶ τρομερὰ θυμωμένος. Μοῦ εἶπε πὼς μιὰν ὁλόκληρη ὥρα μᾶς ἀναζητοῦσε καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ θεωροῦμε τοὺς ἑαυτούς μας τυχεροὺς ποὺ μᾶς εἶχεν εὕρει. Τοῦ ἀποκρίθηκα ὅτι δὲν εἴχαμε χαθῆ, ὅτι ἤξερα πολὺ καλὰ ποῦ βρισκόμασταν. Θυμᾶμαι πὼς ἐπανέλαβα πολλὲς φορὲς αὐτὴ τὴν βεβαίωσι καὶ ὅτι ἤμουν ἔξω φρενῶν ἐπειδὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὲ πιστέψῃ...

»Γιὰ νᾆμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐμπλόφαρα καὶ ὅτι ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα ἤξερα πὼς εἴχαμε χαθῆ καὶ εἶχα κυριευθῆ ἀπὸ φόβο. Ἀλλὰ δὲν ἔνοιωθα τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ παραδεχθῶ τὸ σφάλμα μου. Ἤμουν ὡργισμένη ἐναντίον τοῦ πατέρα μου, ἐπειδή, ἐν πρώτοις, εἶχεν ἀποπειραθῆ, μὲ τὸν γνωστὸ ἀφόρητο τρόπο τῶν μεγάλων, νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ν' ἀπομακρυνθοῦμε καί, κατὰ δεύτερον λόγον, ἐπειδὴ τὰ γεγονότα τὸν εἶχαν δικαιώσει. Καὶ ἤμουν τόσο ἀποφασισμένη νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν εἴχαμε χαθῆ, ὥστε κι' ἐγὼ βαθμηδὸν τὸ πίστεψα. Γι' αὐτό, καὶ τώρα ἀκόμη, ἔχω μιὰ πολὺ ἀμυδρὴ καὶ ἀμφίβολη ἀνάμνησι πὼς γιὰ κάμποση ὥρα ἤξερα ὅτι εἴχαμε χαθῆ.

Ἐγέλασα.

— Νομίζεις, μ' ἐρώτησε, ὅτι ὅλα τὰ παιδιὰ εἶνε τόσο ἀσύστολοι ψεῦτες;

Τῆς ἀποκρίθηκα ὅτι πιστεύω πὼς ὅλοι μας θυμόμαστε ὡρισμένα γεγονότα τῆς ζωῆς μας ἔτσι ὅπως θὰ θέλαμε νὰ εἶχαν συμβῆ καὶ ὄχι ἔτσι ὅπως συνέβησαν στὴν πραγματικότητα.

— Ναί, εἶπε, βαθμηδὸν γίνεται μιὰ ὑποσυνείδητη παραμόρφωσις τῶν γεγονότων καὶ δημιουργεῖται ἡ αὐταπάτη. Ἐγώ, ὅμως, εἶπα ψέματα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐσκεμμένως ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ ἐξαπατήσω τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτό μου.

— Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἐχειρίσθης ριζικώτερα τὴν ὑπόθεσι, ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο παιδί. Πάντως, τώρα, ὡμολόγησες τὸ ἁμάρτημά σου...

— Ναί, τ' ὡμολόγησα· τὸ τρομερό, ὅμως, εἶνε ὅτι δὲν εἶμαι βεβαία ἂν αὐτὸ ποὺ ὡμολόγησα εἶνε ἡ ἀλήθεια ἢ ὄχι.

Τὸ πρόσωπό της, καθὼς μὲ κύτταξε, ἐξέφραζε χαριτωμένη ἀμηχανία.

Κούνησα τὸ κεφάλι μου.

— Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε πολὺ μπερδεμένη, εἶπα. Πάντως, τὸ συμπέρασμα ποὺ συνάγω εἶνε ὅτι ἀγαπᾶς ὑπερβολικὰ τὴν ἀνεξαρτησία σου καὶ ἐννοεῖς νὰ τὴν προασπίσῃς μὲ κάθε θυσία.

— Ὤ, δὲν ξέρω, ἔκανε.

Μείναμε στὸ πανδοχεῖο ὡς τὶς τέσσαρες, κουβεντιάζοντας σὰν δυὸ πολὺ καλοὶ φίλοι. Μετά, προτοῦ πάρουμε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Λονδῖνο, ξανακάναμε ἕνα περίπατο στοὺς λόφους, λασπώνοντες τὰ παπούτσια μας καὶ ἀναπνέοντες ὑγρό, δροσερὸ ἀέρα.

Στὸ τραῖνο, ἀπότομα, ἡ Ρὸζ ἔπαυσε νὰ μιλᾷ. Ἴσως νᾆταν κουρασμένη — ἴσως νὰ μ' εἶχε βαρεθῆ. Καθ' ὅλη σχεδὸν τὴν διάρκεια τῆς διαδρομῆς ὡς τὸ Λονδῖνο, ἔμεινε σιωπηλή, μὲ τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὸ κρύσταλλο τοῦ παραθύρου.

Σιγὰ-σιγὰ ἔνοιωσα τὴν εὐτυχία νὰ μαραίνεται μέσα μου. Στὸ σταθμὸ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

— Ἀντίο, μοῦ εἶπε. Περάσαμε πολὺ εὐχάριστα...

Ὁ τόνος της μοῦ φάνηκε ψυχρός. Σὲ λίγο εἶχε χαθῆ μέσα στὸ πλῆθος καὶ ἐγὼ βρισκόμουν πάλι μόνος, ἀπογοητευμένος, ἀντιμέτωπος μὲ τὸν ἑαυτό μου.

✪

ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΗΜΕΡΑ. Ποιὸς διάβολος μ' ἔσπρωξε νὰ περάσω μετὰ τὸ δεῖπνον μπρὸς ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας ὅπου μένει; Δηλαδὴ ξέρω— δὲν μ' ἔσπρωξε κανένας διάβολος, ἀλλ' ἡ ἐλπίδα νὰ τὴν δῶ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ φευγαλέα στιγμή. Γι' αὐτὸ πέρασα καὶ ξαναπέρασα μπρὸς ἀπὸ τὸ μοντέρνο κτίριο, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὸ μεγάλο φωτισμένο παράθυρο τοῦ διαμερίσματός της.

Ξάφνου, καθὼς περνοῦσα γιὰ τρίτη φορά, ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἄνοιξε καὶ τὴν εἶδα νὰ βγαίνῃ. Φοροῦσε βραδυνὴ τουαλέττα. Τὴν συνώδευαν ἡ ἐξαδέλφη της καὶ ἕνας νέος μὲ ψηλὸ καπέλλο. Μπῆκαν σ' ἕνα ταξὶ κι' ἔφυγαν.

Ἐπέστρεψα ἀπελπισμένος στὸ ἀτελιέ μου. Γιὰ πρώτη φορὰ καταλάβαινα πόσο μικρὴ θέσι κατεῖχα στὴν ζωή της. Δὲν μοῦ εἶχε ἀναφέρει αὐτὴ τὴν νυκτερινὴ ἔξοδο, δὲν μοῦ εἶχε πῆ μὲ ποιὸν ἐπρόκειτο νὰ βγῇ. Γιατί, ἆρά γε, μοῦ εἶχε κρύψει αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ;

✪

ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. Καὶ πάλι πέρασε ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα χωρὶς ν' ἀνοίξω αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο— ἕνας μῆνας ἀδιατάρακτης εὐτυχίας γιὰ μένα. Τὴν ἔβλεπα συχνὰ καὶ δειπνήσαμε δυὸ φορὲς μαζὶ στοῦ Ἤδερτον. Καὶ τὶς δυὸ φορές, μετὰ τὸ δεῖπνο τὴν συνώδευσα ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Γιὰ τὴν ἔξοδό της μ' ἐκεῖνον τὸν ἄγνωστο νέο, δὲν μοῦ ἔκανε λόγο, ὑποθέτω, ὅμως, ὅτι θὰ πρόκειται μᾶλλον περὶ φίλου τῆς Τζέννιφερ.

Σήμερα καταφεύγω πάλι σ' αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο, ἐπειδὴ νοιώθω ὅτι τὰ πράγματα δὲν πᾶνε πολὺ καλά.

Ἐπρόκειτο νὰ συναντήσω τὴν Ρὸζ στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, στὴν πινακοθήκη τοῦ Λάϊσετστερ Ἀκουαίρ, γιὰ νὰ δοῦμε μαζὶ τὴν ἔκθεσι τῶν ἔργων τοῦ Γκωγκέν. Μάταια, ὅμως, περίμενα. Δὲν ἦρθε.

Θὰ ἦταν τέσσαρες περασμένες, ὅταν, καθὼς κυττοῦσα ἀφηρημένα καὶ μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀπελπισία κάποιο πίνακα, ἔνοιωσα ἕνα χέρι νὰ μοῦ ἐγγίζῃ τὸν ἀγκῶνα. Γύρισα ταραγμένος, μὲ ἀπροσδόκητη ἐλπίδα. Δὲν ἦταν, ὅμως, ἡ Ρόζ. Ἦταν ὁ γέρο-Ἤδερτον.

— Ἐνοχλῶ μήπως ἕνα λάτρη;

— Ἕνα θαυμαστή, ἀποκρίθηκα ἕνα θαυμαστὴ μὲ ἐπιφυλάξεις.

— Τότε ἔλα νὰ πάρῃς τὸ τσάϊ μαζί μου, στὴν Λέσχη.

— Δὲν μπορῶ, εἶπα. Ἔχω ραντεβοῦ μὲ κάποιον φίλο ἐδῶ.

Χαμογέλασε καὶ πέρασε τὸ μπράτσο του στὸ δικό μου.

— Φίλιπ, εἶπε, δὲν θὰ κατάφερνες ποτὲ νὰ γίνῃς καλὸς διπλωμάτης. Τὸ πρόσωπό σου εἶνε ἀνοιχτὸ βιβλίο. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τί διαβάζω αὐτὴ τὴν στιγμή; Ὅτι περιμένεις τὴν Ρὸζ Μπάντλεϋ, καὶ ὅτι ἔχεις μιὰ τοὐλάχιστον ὥρα ποὺ τὴν περιμένεις. Ἐμάντευσα ὀρθῶς.

Ἡ περιέργειά του μ' ἔκανε νὰ νοιώσω κάποια δυσφορία, τὸ φιλικό, ὅμως, χαμόγελό του μὲ ἀφώπλισε καὶ ἔνευσα καταφατικά.

— Εἶχα ραντεβοῦ μαζί της στὶς τρεῖς, ἀποκρίθηκα.

— Ἄκουσε τότε τὴν συμβουλή μου καὶ μὴ τὴν περιμένεις περισσότερη ὥρα. Ἂν ἔρθῃ, πρᾶγμα ποὺ μοῦ φαίνεται πολὺ ἀπίθανον καὶ σὲ δῇ ν' ἀγωνιᾷς περιμένοντάς την, θὰ σὲ περιφρονήσῃ γιὰ τὴν δουλοφροσύνη σου. Ὀφείλεις νὰ διατηρήσῃς κάποιαν ἀνεξαρτησία.

Τὰ λόγια του μοῦ θύμισαν τὴν ἱστορία ποὺ μοῦ εἶχε διηγηθῆ ἡ Ρόζ, στὸ πανδοχεῖο. Ἡ ψυχολογικὴ ὀξυδέρκειά του μ' ἐξώργισε.

— Μὰ δὲν εἶμαι ἀνεξάρτητος, ἀποκρίθηκα κάπως ἀπότομα.

— Τί ἀξιοθρήνητη ὁμολογία, εἶπε. Τοὐλάχιστον, προσποιήσου ὅτι εἶσαι. Τ' ὀφείλεις στὸν ἑαυτό σου, στὴν ἀξιοπρέπειά σου....

— Νὰ προσποιηθῶ!... Καὶ γιατί νὰ προσποιηθῶ; Εἶνε μήπως ἔγκλημα νὰ συμπεριφέρεται κανεὶς μὲ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια;

— Δὲν θὰ ἦταν, ἂν δὲν εἶχες διαλέξει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἄλλη τακτική. Μήπως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ δὲν ἔκρυψες τὰ αἰσθήματά σου, δὲν κατέστρωσες σχέδια, δὲν ὑποδύθηκες ρόλους; Ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη δὲν εἶσαι ἀπολύτως εἰλικρινής! Δὲν τολμᾷς νὰ τῆς πῇς ὅτι τὴν ἀγαπᾷς. Προσποιεῖσαι, συνεχῶς, παριστάνεις τὸν φίλο, συγκρατεῖς καὶ καταπιέζεις τὸν ἑαυτό σου. Ἡ μοναδική σου ἐλπίδα, ἀφοῦ θέλησες ν' ἀρχίσῃς ὡς διπλωμάτης, εἶνε νὰ συνεχίσῃς ὡς πρώτης τάξεως διπλωμάτης! Διαφορετικά, ἔχασες τὸ παιχνίδι. Γι' αὐτό, ἔλα γρήγορα, ἀπὸ φόβο μὴ καταφθάσει καὶ σ' εὕρει ἐδῶ.

Ἤξερα, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, ὅτι εἶχε δίκηο, δὲν μποροῦσα, ὅμως, νὰ φύγω, δὲν τολμοῦσα νὰ διατρέξω τὸν κίνδυνο νὰ μὴ τὴν ἰδῶ σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἐρχόταν.

— Ὄχι, εἶπα μὲ συντετριμμένο τόνο. Θὰ περιμένω λίγη ὥρα ἀκόμη.

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτά, εἶπε σὲ μισὸ σοβαρό, μισὸ εὔθυμο ὕφος. Δὲν μοῦ ἀρέσουν διόλου.

Μὲ ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα κούνημα τοῦ χεριοῦ καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ ἐπιστρέφῃ.

— Ξέχασα, εἶπε. Ἀπόψε πρόκειται νὰ φᾶτε ἀμφότεροι στὸ σπίτι. Δὲν ξέρω ἂν σ' ἔχῃ εἰδοποιήσῃ ἡ γυναῖκα μου...

Ἔνευσα καταφατικά.

Ἀφοῦ περίμενα εἴκοσι λεπτὰ ἀκόμη, ἐγκατέλειψα κι' ἐγὼ τὴν πινακοθήκην.

✪

Ναί, ὁ Ἤδερτον ἔχει δίκηο. Ἂν δὲν φανῶ διπλωμάτης μέχρι τέλους, τὸ παιχνίδι εἶνε χαμένο. Γι' αὐτὸ συγκράτησα τὸν ἑαυτό μου, καὶ δὲν τηλεφώνησα στὸ διαμέρισμά της, γιὰ νὰ μάθω γιατὶ δὲν εἶχεν ἔρθει στὸ ραντεβοῦ.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἔφθασα στοῦ Ἤδερτον, ἡ Ρὸζ βρισκόταν ἤδη ἐκεῖ. Συνωμιλοῦσε μ' ἕνα κύριο καὶ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ἀνθρώπους ποὺ ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά, καὶ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα δὲν ἀντελήφθη τὴν ἄφιξί μου. Τέλος, γυρίζοντας μὲ εἶδε καὶ μὲ πλησίασε ἀμέσως.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς ποὺ σ' ἄφησα νὰ περιμένῃς σήμερα τὸ ἀπόγευμα, μοῦ εἶπε. Δύο παληοὶ φίλοι, τοὺς ὁποίους εἶχα ἕνα ὁλόκληρο χρόνο νὰ δῶ, ἔφθασαν ἀπροσδόκητα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἤμουν ἕτοιμη νὰ ξεκινήσω καὶ δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ τοὺς ἐγκαταλείψω. Ἤξερα' ἄλλωστε, ὅτι θὰ μὲ δικαιολογοῦσες.

Τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι εἶχε κάνει πολὺ καλά, ἀντελήφθην, ὅμως, ἀπὸ τὸ ἀπότομο σβύσιμο τοῦ χαμογέλου της ὅτι τὸ πρόσωπό μου διέψευδε τὰ λόγια μου. Ἤλπιζα ὅτι θὰ ἔμενε νὰ κουβεντιάσῃ μαζί μου, ἐκείνη, ὅμως, ἀνυπομονοῦσε νὰ μὲ συστήσῃ στοὺς ὑπαιτίους τοῦ δυσαρέστου ἀπογεύματος, ποὺ εἶχα περάσει.

— Εἶνε τὸ ζευγάρι, μὲ τὸ ὁποῖο συνωμιλοῦσα πρὸ ὀλίγου, μοῦ εἶπε. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσουν πολύ. Ἡ Ἔδιθ Μπράϋαν κι' ἐγὼ εἴμαστε συμμαθήτριες καὶ ὁ ἀδελφός της εἶνε γεωλόγος. Μόλις ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ Περοῦ ὅπου ἐκεῖνος εἶχε πάει γιὰ μελέτες. Ἔλα νὰ τοὺς γνωρίσῃς....

Καὶ μὲ παρέσυρε πρὸς τὸ μέρος τους.

Εἶνε, ἀναμφισβητήτως, ἐξαιρετικὰ συμπαθητικοὶ ἄνθρωποι, ἐγώ, ὅμως ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ἔνοιωσα ἄγριο μῖσος ἐναντίον τους. Ὁ ἀδελφὸς μοῦ προξένησε, ἀμέσως, τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ρόζ. Καὶ τὸ φρικτότερο εἶνε ὅτι μισοπιστεύω πὼς καὶ ἡ Ρὸζ εἶνε ἐρωτευμένη μαζί του. Στὸ τραπέζι κάθησε δίπλα του καὶ δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ τὸν ἀκούῃ μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Μετὰ τὸ δεῖπνον, χόρεψε τέσσαρες μόνο φορὲς — καὶ τὶς τέσσαρες φορὲς μαζί του.

Καὶ τέλος, ὅταν τὰ δυὸ ἀδέλφια ἑτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν, ἡ Ρὸζ ἦρθε νὰ μοῦ πῇ ὅτι θὰ ἔφευγε μαζί τους.

— Θὰ μὲ συνοδεύσουν ὡς τὸ σπίτι, μ' ἐπληροφόρησε. Θέλουν νὰ ἰδοῦν τὴν Τζέννιφερ, ἡ ὁποία ἔλειπε ὅταν ἔφθασαν τὸ ἀπόγευμα.

Σὲ λίγο ἔφυγα κι' ἐγώ, γιατὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνεχθῶ τὸ χαμόγελο τοῦ Ἤδερτον.

✪

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ. Ἡ τακτικὴ τῆς προσποιήσεως καὶ τῆς καταπιέσεως τῶν αἰσθημάτων μου εἶνε ὀλεθρία. Κινδυνεύω νὰ χάσω ἀνεπανορθώτως τὰ πάντα! Πρέπει νὰ ἀφήσω κάθε δειλία καὶ κάθε δισταγμὸ κατὰ μέρος καὶ νὰ ἐξαναγκάσω τὸν ἑαυτό μου νὰ μιλήσῃ ἀπροκαλύπτως, νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματά του καὶ νὰ ζητήσῃ αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ. Ἡ κατάστασις αὐτὴ πάντως δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ.

✪

ΔΥΟ ΗΜΕΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. Ἡ Ρὸζ μοῦ τηλεφώνησε σήμερα τὸ πρωῒ γιὰ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τὴν συνοδεύσω στὴν ἔκθεσι, ποὺ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ ἰδῇ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, λόγῳ τῆς ἀφίξεως τῶν Μπράϋαν.

Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἐπιστρέψαμε μαζὶ στὸ διαμέρισμά μου γιὰ νὰ πάρουμε τὸ τσάϊ.

Καθὼς καθόμαστε ἀργότερα στὸ μικρὸ καπνιστήριό μου, τῆς εἶπα ξαφνικά:

— Μοῦ διηγήθηκες, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ εἴχαμε καταφύγει στὸ πανδοχεῖο τοῦ Μπάρρωουχαρστ, πόσο τερατωδῶς εἶχες πῆ ψέματα στὸν πατέρα σου, ὅταν χάθηκες στὸ λόφο.

Ἐγέλασε.

— Ναί, ἀλλὰ στὸ τέλος ὡμολόγησα τὸ ψέμα μου. Τὸ ἐξωμολογήθηκα σὲ σένα.

— Ναί, Ρόζ, τ' ὡμολόγησες. Καὶ τώρα πρόκειται νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κι' ἐγὼ κάτι. Θὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ σὲ πρωτοσυνάντησα στοῦ Ἤδερτον, διαρκῶς σοῦ ἔλεγα ψέματα, προσποιούμενος ὅτι δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί σου.

Καϋμένη Ρόζ! Τὰ μάγουλά της ἔγιναν, ἀποτόμως, πορφυρᾶ καὶ μοῦ ἔρριξε ἕνα γρήγορο, σαστισμένο βλέμμα.

Ἐν τούτοις συνέχισα ἀμείλικτος. Εἶχα πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου.

— Ἄφησέ με νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, Ρόζ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα καθισμένη στὸ πιάνο, μέσα στὸ σαλόνι τῶν Ἤδερτον, σ' ἐρωτεύθηκα. Ναί, γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ μιὰ πολὺ κοινὴ ἔκφρασι σ' ἐρωτεύθηκα παράφορα. Μὴ μοῦ πῇς ὅτι ὁ κεραυνοβόλος ἔρως δὲν σημαίνει τίποτετ. Ἐγὼ ξέρω καλύτερα: σημαίνει τὰ πάντα. Σημαίνει ὅτι θὰ ἔκανα ὅ,τι δήποτε στὸν κόσμο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία σου. Καταλαβαίνω ὅτι τὸ ξέσπασμά μου αὐτὸ σὲ καταπλήσσει, σὲ στενοχωρεῖ, ἴσως, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ Ρόζ. Εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα νὰ καταπιέζῃ κανεὶς τὰ αἰσθήματά του. Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ θυμώσῃς ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ...Ρόζ, πές μου τοὐλάχιστον ὅτι ἡ ἀγάπη μου δὲν σὲ στενοχωρεῖ....

Σήκωσε τὰ μάτια της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀκόμη κατακόκκινο.

— Φίλιπ, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ. Δὲν ἤξερα....

— Δὲν ἤξερες τί ἔνοιωθα γιὰ σένα; Ποτὲ δὲν εἶχες ὑποπτευθῇ;

— Μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τελευταίως διερωτήθηκα....

— Ἀλλά, πάντως, δὲν εἶσαι στενοχωρημένη, ἔ; Δὲν μὲ ἀντιπαθεῖς ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ; Δὲν νομίζω ὅτι εἶνε καὶ τόσο δυσάρεστο νὰ ξέρῃς ὅτι σ' ἀγαποῦν, ὅτι ὑπάρχει κάποιος ποὺ λατρεύει κάθε ἔκφρασι τοῦ προσώπου σου, κάθε κίνησί σου, ὅ,τι δήποτε πῇς ἢ κάνει, κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σου; Αὐτὸ δὲν σὲ κάνει εὐτυχισμένη;

— Μὲ τρομάζει Φίλιπ.

— Σὲ τρομάζει;

— Ναί, ἐπειδὴ μοῦ δημιουργεῖ εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις.

Τί ἐννοοῦσε, ἆρά γε;

— Μὰ δὲν σοῦ δημιουργεῖ καμμιὰ ἀπολύτως εὐθύνη κι' οὔτε τὴν παραμικρὴ ὑποχρέωσι. Ἂν σοῦ προσφέρω ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα, εἶσαι, μήπως, ὑπεύθυνη γι' αὐτὸ ποὺ κάνω;

— Ναί, μοῦ ἀποκρίθηκε, καὶ ὅσο μεγαλύτερη σημασία ἔχει τὸ δῶρο αὐτὸ γιὰ σένα, τόσο μεγαλύτερες εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις δημιουργεῖ γιὰ μένα ποὺ τὸ δέχομαι.

— Ἔ, λοιπόν, ἐδήλωσα, ἐγὼ σὲ ἀπαλλάσσω πάσης εὐθύνης καὶ πάσης ὑποχρεώσεως. Ἐξ ἄλλου, πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχῃς ὑποχρεώσεις ἀπέναντί μου, ἀφοῦ μὲ κάνεις ἀπερίγραπτα εὐτυχισμένο μ' ἕνα σου μόνο χαμόγελο, μὲ τὴν παρουσία σου, μὲ τὸ ἄρωμά σου.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μπορῶ νὰ σὲ κάνω καὶ δυστυχισμένο.

Ὑπονοοῦσε, ἆρά γε, τὸ δυσαρεστημένο ὕφος μου, ὅταν τὴν ἄκουγα νὰ μοῦ δικαιολογῇ τὴν ἀπουσία της ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ;

— Ἂν ἤξερα ὅτι μ' ἀγαπᾶς Ρόζ, τῆς εἶπα, δὲν θὰ ἔνοιωθα ποτὲ τὸν ἑαυτό μου δυστυχισμένο' ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἔκανες.

Σηκώθηκε καὶ ἔμεινε γιὰ κάμποσες στιγμὲς μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ παράθυρο, ἀκίνητη, σιωπηλή.

Τὴν ἐπλησίασα, στάθηκα μπροστά της καὶ τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὰ μπράτσα.

— Ρόζ, θὰ δεχόσουν νὰ μὲ παντρευθῇς;

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὥστε.... ὥστε δὲν μ' ἀγαπᾷς;

— Σὲ συμπαθῶ ἐξαιρετικά, Φίλιπ· νοιώθω πὼς εἴμαστε πολὺ καλοὶ φίλοι.

— Τότε πὲς ὅτι...

Ἐκούνησζε πάλι τὸ κεφάλι.

— Ὄχι ἀκόμη, Φίλιπ. Βλέπεις, τὴν ἐκμυστήρευσι αὐτὴ δὲν τὴν περίμενα. Ἔχω σαστίσει. Δὲν ξέρω ἀκόμη τί νὰ σκεφθῶ. Δὲν ξέρω τί, ἀκριβῶς, αἰσθάνομαι.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ βία, Ρόζ. Πὲς μόνο... Ἁπλῶς ἂς ἀρραβωνιασθοῦμε, Ρόζ... Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ δεχθῇς. Ἕνας ἀρραβὼν θὰ σ' ἀφήσῃ ἐλεύθερη καὶ θὰ μ' ἀπελευθερώσῃ κι' ἐμένα, θὰ μὲ ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ πλακώνει τώρα τὴν ψυχή μου.

— Θὰ μ' ἀφήσῃ ἐλεύθερη; Τί ἐννοεῖς Φίλιπ; Ἀπ' ἐναντίας θὰ μὲ δεσμεύσῃ.

— Ὄχι, κάνεις λάθος. Ἕνας ἀρραβὼν θὰ σημαίνῃ ἁπλῶς, ὅτι μιὰ μέρα θὰ μὲ παντρευθῇς, ἂν νοιώσῃς τὴν διάθεσι νὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Αὐτὸ μόνο σοῦ ζητῶ Ρόζ. Αὐτὸ θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀμφιβολίες. τὶς ἔννοιες καὶ τοὺς φόβους μου. Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς Ρόζ. Ἂν δεχθῇς, θὰ παύσω νὰ συγχίζωμαι ὅταν σὲ σὲ συνοδεύουν ἄλλοι τὸ βράδυ στὸ σπίτι.

Χαμογέλασε.

— Καϋμένε μου, Φίλιπ. Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶσαι τέτοιο δρᾶμα. Ἀλλὰ τί θὰ συμβῇ ἂν στὸ τέλος ἀντιληφθῶ ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνω γυναῖκα σου;

— Ἡ λύσις εἶνε πολὺ ἁπλῆ. Θὰ διαλύσουμε τοὺς ἀρραβῶνας. Μὲ ἄλλα λόγια, θὰ μοῦ δώσῃς τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Μὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ δώσω τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ παντρευθῇς ἀμέσως. Ἡ λύσις εἶνε ἀσυγκρίτως ἁπλούστερη.

Ἐγέλασε. Μέσα στὰ μάτια της διέκρινε μιὰν ἔκφρασι εὐθυμίας καὶ τρυφερότητος συγχρόνως, ποὺ δὲν εἶχα ἰδῆ ἄλλοτε.

— Κάνεις σὰν ἕνας χαριτωμένος γυμνασιόπαις, εἶπε.

Ἐκάθησε στὸ χαμηλὸ ντιβάνι χαμογελῶντας. Ἐκάθησα δίπλα της καὶ πῆρα τὰ δυό της χέρια μέσα στὰ δικά μου.

— Ὥστε ἡ ἀπάντησις εἶνε «ναί», Ρόζ; Ἡ ὑπόθεσις ἔχει κανονισθῆ.

Ἐπεχείρησε, χωρὶς νὰ ἐπιμένῃ, ὅμως, ν' ἀποσύρῃ τὰ χέρια της.

— Δῶσμου μιὰ-δυὸ ἡμέρες προθεσμία, Φίλιπ. Πρέπει νὰ σκεφθῶ προτοῦ σοῦ ἀπαντήσω.

Ἐγώ, ὅμως, ἔσφιξα τὰ χέρια της μέσα στὰ δικά μου.

— Ἀνοησίες! ἔκανα. Εἶνε τελείως περιττὸ νὰ σκεφθῇς. Πὲς «ναί», Ρόζ!... Λοιπόν, ναί; τὴν παρώτρυνα.

— Ναί, εἶπε.

Ἀμέσως, ὅμως, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ μὲ σοβαρώτατο, ἀλλὰ καὶ κάπως δειλὸ ὕφος:

— Μὴ περιμένεις, ὅμως, πολλὰ πράγματα ἀπὸ μένα.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, εἶπα. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν εἶμαι ἀπαιτητικός.

Ἔσκυψα καὶ τὴν ἐφίλησα στὸ μάγουλο— ἕνα σύντομο, ἐλαφρὸ φιλί.

— Μόνον ἕνα, εἶπα, γιὰ νὰ ἑορτάσουμε τὸ γεγονός.

✪

Καὶ τώρα ποὺ ἔφυγε διερωτῶμαι μήπως αὐτὸ ποὺ ἔκανα, ἡ ἐπιθυμία μου νὰ τὴν πείσω νὰ δεχθῇ, δὲν ἦταν ἕνα εἶδος ἐκβιασμοῦ;

Ὄχι, ὅμως!

Ἡ Ρὸζ δὲν εἶνε δειλὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ ἐκβιάζονται ἢ ἐκφοβίζονται εὔκολα. Ξέρει τί νὰ κάνῃ κάτι παρὰ τὴν θέλησί της.

Ἐξ ἄλλου, μ' ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη, προσκαλῶντας με νὰ πάρω τὸ τσάϊ αὔριο στὰ διαμερίσματά της. Φαινόταν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἀπόφασί της.

✪

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ. Ἔφθασα στὸ διαμέρισμά της, σήμερα τὸ ἀπόγευμα, πέντε λεπτὰ προτοῦ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο. Ἡ Τζέννιφερ βρισκόταν στὸ μικρὸ σαλόνι.

— Γειά σου, Φίλιπ, μοῦ εἶπε ρίχνοντάς μου ἕνα βλέμμα ποὺ δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου. Ἔφθασες πρὸ τῆς οἰκοδεσποίνης—αὐτῆς τοὐλάχιστον ποὺ σ' ἐκάλεσε.

Μὲ τὴν Τζέννιφερ δὲν ἔχω αἰσθανθῆ ποτὲ τὴν διάθεσι νὰ φανῶ εὐγενικός.

— Τί νὰ γίνῃ! ἔκανα. Θὰ προσπαθήσω, ἐν τῷ μεταξύ, νὰ ὑποστῶ ἀγογγύστως τὴν ἄλλην. Πῶς εἶνε ἡ Ρόζ;

Ἐσούφρωσαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ πυκνὰ μαῦρα φρύδια της.

— Γιατί ἐρωτᾷς; ἐρώτησε.

— Γιατί ἐρωτῶ; ἔκανα. Καὶ σὺ γιατί ἐρωτᾷς γιατί ἐρωτῶ;

— Γιατί σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ ρωτήσω;

— Ναί, γιατί νὰ μὴ ρωτήσῃς; Ἔχεις τώρα τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφέρεσαι. Λοιπόν, θὰ σοῦ πῶ, Φίλιπ. Χθὲς τὴν νύχτα τὴν ἄκουσα νὰ κλαίῃ μέσα στὸ δωμάτιό της.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

Τὴν ἐπλησίασα, στάθηκα μπροστά της καὶ τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὰ μπράτσα: — Ρόζ, θὰ δεχόσουν νὰ μὲ παντρευθῇς;

ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, μπροστὰ σὲ μιὰν ἐκκλησία. Ὥρα ἐντεκάμιση. Κόσμος πολὺς εἶναι μαζεμένος γύρω ἀπὸ τὴ στημένη ἐξέδρα, ποὺ σὲ λίγο θ' ἀστραποβολήσῃ ἀπὸ φῶτα, ὕστερα ἀπ' τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς!» Σὲ μιὰ γωνιὰ Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη, κρατῶντας ἀπὸ ἕνα κερὶ στὸ χέρι, συνεχίζουν ἕναν καυγᾶ, ἀρχινισμένον ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπόγεμα.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρεις, χρόνια τώρα, ὅτι τὰ πλεμόνια τῆς σκοταριᾶς τὰ συχαίνουμαι, κι' ὅμως, ἐσὺ ἐπιμένεις νὰ τὰ βάζῃς στὴ μαγερίτσα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν εἶνε δύσκολο, μοῦ φαίνεται, ν' ἀπομακρύνῃς τὰ πλεμόνια στὴν ἄκρη τοῦ πιάτου σου καὶ νὰ τ' ἀφήσῃς γιὰ μένα, ποὺ ξέρεις, ὅτι μ' ἀρέσουν τόσο πολύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σιγὰ νὰ μὴν κάτσω νὰ κάνω χημικὴ ἀνάλυσι τῆς σούπας, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω... Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο κι' ἐγὼ ἔχω μιὰ ἰδιοτροπία, πασχαλινὴ ἰδιοτροπία, κι' αὐτὴ δὲν ἐννοεῖς νὰ μοῦ τὴν ἱκανοποιήσῃς...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, ἀφίνει νὰ τῆς πέσῃ ἡ λαμπάδα της, ποὺ σπάζει στὰ δύο): Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, εἶπες; !...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειραγμένος, σηκώνει τὴ λαμπάδα καὶ τῆς τὴ δίνει): Ναί, γιατί ;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δὲν ὑπάρχει μέρα τοῦ χρόνου ποὺ νὰ μὴν ἀντιστοιχῇ καὶ σὲ μιὰ παραξενιά σου... Ἔχεις ἰδιοτροπίες Χριστουγεννιάτικες, Πρωτοχρονιάτικες, Πασχαλιάτικες, Πρωτομαγιάτικες, ἰδιοτροπίες τῆς Δευτέρας, τῆς Τρίτης, τῆς Τετάρτης, ἰδιοτροπίες τοῦ ἀντικυκλῶνος καὶ τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἰδιοτροπίες μὲ χιόνια ἢ μὲ ἱδρῶτα, μὲ δυὸ βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, ἢ μὲ σαράντα ἐπάνω ὑπὸ σκιάν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγοβράζει): Δηλαδή, θὲς νὰ πῇς, ὅτι εἶμαι γενικὰ γρουσούζης...

ΕΚΕΙΝΗ: Μᾶλλον...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αἰσθάνεται τὴ διάθεσι νὰ σπάσῃ τὴ λαμπάδα του στὸ κεφάλι της): Εἶνε γρουσουζιὰ νὰ μὴν τρώω τὰ πλεμόνια ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι, εἶνε γρουσουζιὰ νὰ μὴν ἀφίνῃς νὰ περάσουμε οὔτε Χριστούγεννα, οὔτε Πρωτομαγιά, οὔτε Πάσχα, οὔτε καθημερινὴ ἢ σκόλη, χωρὶς νὰ βρῇς ἀφορμὴ νὰ γκρινιάσῃς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ γκρίνια μου ἔχει πάντα τὶς ἴδιες ἀφορμές... Γιατί, δηλαδή, θ' ἀποφεύγω ἐγὼ τὴ γκρίνια, καὶ δὲ θ' ἀποφεύγῃς ἐσὺ τὶς ἀφορμὲς τῆς γκρίνιας;...

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶνε τόσες πολλὲς αὐτὲς οἱ ἀφορμές, ὥστε θάπρεπε νὰ τὶς σπουδάζω τέσσερα χρόνια στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ τὶς μάθω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὲς καλύτερα νὰ γυρίσουμε στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴ μᾶς δῇ ὁ κόσμος νὰ δερνόμαστε ;

ΕΚΕΙΝΗ: Λὲς νὰ φτάσῃς ὥς ἐκεῖ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος... (Ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τὸ «Δεῦτε, λάβετε φῶς!» Σιγὰ-σιγά, τὰ κεράκια ἀνάβουν τὸ ἕνα ἀπ' τ' ἄλλο. Μηχανικὰ κι' ἐκεῖνος ἀνάβει τὸ δικό του).

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνάβει τὸ δικό της ἀπὸ ἕναν κομψότατο κύριο ποὺ κάθεται δίπλα της): Μερσί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμηλόφωνα): Γιὰ νὰ δοῦμε, ἂν δὲν ἦταν ὡραῖος αὐτὸς ὁ κύριος ὁ διπλανός σου, θὰ ἦσουν τόσο πρόθυμη ν' ἀνάψῃς ἀπ' τὸ κερί του;...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἴδιο χαμηλόφωνα): Ἡ δεσποινὶς ποὺ ἀπὸ κείνην ἄναψες τοῦ λόγου σου, εἶνε μήπως ἄσχημη;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Μήπως ζήλεψες ;...

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικώτερα) : Ἐσύ;... (Ἀπὸ τὴν ἐκκλησία βγαίνουνε τὰ ἑξαπτέρυγα, οἱ παπᾶδες, οἱ ψάλτες. Ἡ ἐξέδρα γεμίζει φῶτα. Γίνεται ἀπόλυτη ἡσυχία. Ἕνα τρὰμ σταματάει μπροστὰ στὸ πλῆθος, γιατὶ εἶν' ἀδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Οἱ δυὸ-τρεῖς ἐπιβάτες του, ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ εἰσπράκτωρ, βγάζουνε τὰ καπέλλα τους καὶ σταυροκοπιοῦνται. Ὁ παπᾶς ἀπ' τὴν ἐξέδρα του σκορπίζει μέσ' στὴν ἀνοιξιάτικη ἀτμόσφαιρα τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου: «Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται...»)

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεῖ νὰ τῆς κάψῃ μὲ τὴ λαμπάδα του τὰ μαλλιά): Θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ σὲ τσουρουφλίσω...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται): Ἀπὸ τέτοιον Βάϊντμαν, ὅλα πρέπει νὰ τὰ περιμένω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τὴ λαμπάδα του): Βάϊντμαν ;

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τὴ δική της): Μιλλιόν, ἂν προτιμᾶς...

(Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ τσακωμός των ἀναστέλλεται ἀπὸ ἕνα θριαμβευτικὸ «Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας...», ποὺ δονεῖ τὴν Ἀπριλιάτικη νύχτα. Κρότοι ἀντηχοῦν δυνατοί, φώσφορα ἀνάβουν, ρουκέττες σκίζουν τὴ νύχτα. Μιὰ ρουκέττα περνάει σύρριζα, δίπλα ἀπ' τὸ μάγουλό της. Ἐκείνη, αὐθόρμητα, ζητεῖ προστασία στὴν ἀγκαλιά του). Φοβᾶμαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἕνας Μιλλιὸν θὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ μιὰ ἀθῶα κι' ἀκίνδυνη ρουκέττα ;...

ΕΚΕΙΝΗ (μετανοιωμένη): Καταλαβαίνεις καλά, ὅτι δὲν τὰ πίστευα αὐτὰ ποὺ εἶπα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε, γιατί τὰ εἶπες ;

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔφ! Ξέχασέ τα, κι' αὐτὰ καὶ ὅλα... Χριστὸς Ἀνέστη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀληθῶς Ἀνέστη ... Μὰ αὐτὸς δὲν ἦτανε λόγος γιὰ νὰ μὲ ἀνακατέψῃς στὰ ἐγκλήματα τῆς «Κόκκινης Βίλας»...

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Συχώρεσέ με...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὕστερ' ἀπὸ σκέψι): Σὲ συχωρῶ... Ἐσύ ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγὼ σ' ἔχω συχωρήσει ἀπὸ πρίν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπὸ πότε ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπ' τὴν ὥρα τῆς ρουκέττας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀγκαλιάζει): Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Πρόσεχε μὴ σβύσουν τὰ κεριά μας... Θὰ πᾶμε ν' ἀνάψουμε τὸ καντῆλι στὸ σπίτι μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐκεῖ πιά, θὰ σοῦ κάνω καὶ μιὰ μεγάλη, μιὰν ὡραία ἔκπληξι...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ τὰ μάτια της λάμπουν): Τί καλός, τί χρυσὸς ἀντρούλης ποὺ εἶσαι... (Ἐνῷ κρέμεται στὸ μπράτσο του γιὰ νὰ γυρίσουν). Τί ; Ἐκεῖνο τὸ κολλιὲ ποὺ θαυμάζαμε προχτὲς στὴ βιτρίνα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλέ, ὄχι... Θὰ φάω, γιὰ χατῆρι σου, καὶ τὰ πλεμόνια τῆς μαγερίτσας !...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΠΤΟΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑ

— Εἶνε πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, ποὺ μᾶς ἀφήσατε νὰ στεγνώσουμε τὰ ροῦχα μας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μᾶς φέρνετε κάρβουνα κάθε δύο λεπτὰ τῆς ὥρας...

ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

—Ἐσένα, γρηά, δὲ σοῦ πέφτει λόγος. Ὁ Λάμπρος πρέπει νὰ πάῃ στὴ χώρα νὰ κανονίσῃ τὶς δουλειάς μας, καὶ θὰ πάῃ.

—Μὰ τέτοιες μέρες, μ' ἕναν καιρό...

—Τσιμουδιά, τὴν ἔκοψε ὁ γέρο-Ντέρτης. Τώρα πρέπει νὰ πάῃ ποὺ εἶναι τόσες σκόλες. Κι' ἔπειτα, δὲ μᾶς παίρνει ὁ καιρός. Ἂν δὲν κάνουμε νέο χαρτί, δὲ σπέρνω ἐγὼ τὸ ξένο χωράφι γιὰ νὰ χάσω στερνὰ τὸ σπόρο καὶ τὰ κόπια μου.

—Φοβᾶσαι ἀπ' τὸν κουμπάρο;

—Ἀπ' ὅλους φοβᾶμαι γώ. Ποτέ μου δὲν ἔκανα κουτουροῦ δουλειές. Ἂν ἀρνηθῇ ταχειὰ τὴ σεμπριά, δὲ θὰ ζημιώσω μόνο, ἀλλὰ θὰ μὲ πάρουνε καὶ γιὰ παλαβό. «Τὰ λόγια φεύγουν — τὰ χαρτιὰ μένουν», ἔλεγε ὁ παππούλης μου. Τὸ συμβόλαιο πρέπει ν' ἀνανεωθῇ. Ἔκανα πληρεξούσιο τὸ Λάμπρο καὶ θὰ πάῃ νὰ τελέψῃ τὴ δουλειά...

Σώπασε γιὰ λίγο, τράβηξε κανὰ-δυὸ φουμαρισιὲς στὸ ναργιλέ του καὶ γυρίζοντας πρὸς στὸ Λάμπρο, ποὺ καθότανε πλάϊ του σκεφτικός, προσέθεσε ἀργὰ—σταράτα:

—Πιστεύω πὼς δὲ θὰ τὰ θαλασσώσῃ.

—Ἔννοια σου, πατέρα, εἶπε τὸ παλληκάρι μὲ αὐτοπεποίθησι. Θὰ τὰ καταφέρω. Ἔπειτα, δὲν εἶναι δὰ καὶ κάνα μυστήριο: Τὸ ἴδιο χαρτὶ θ' ἀνανεωθῇ γιὰ δύο χρόνια ἀκόμα.

—Γιὰ τρία καὶ γιὰ τέσσερα, ἂν μπορῇς... Τὸ χωράφι εἶναι θησαυρὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσουμε. Ὁ Βλαντῆς ἐπρότεινε γιὰ ἕνα χρόνο στὴν ἀρχή, ὕστερα γιὰ δύο. Ποιός ξέρει τί ἔχει στὸ νοῦ του. Μὰ σ' ἔχω καλὸν νὰ τὰ καταφέρῃς γιὰ περισσότερα χρόνια.

—Θὰ πασχίσω, εἶπε ὁ Λάμπρος καὶ ξανάπεσε σὲ συλλοή.

Δὲν τοῦ πολυάρεσε τούτη ἡ δουλειά. Νὰ σηκωθῇ Μεγαλοβδομαδιάτικα νὰ πάῃ στὴ Χώρα. Χάθηκαν οἱ ἄλλες μέρες; Ἀπὸ μικρὸς ἀγαποῦσε νὰ πηγαίνῃ στὴν ἐκκλησιά, κάθε βράδυ, ὅλη αὐτὴ τὴ βδομάδα, νὰ βοηθάῃ τὸν ψάλτη, νὰ λέῃ καὶ μόνος του μερικὰ τροπάρια. Εὕρισκε μιὰν ἀνακούφισι ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, μιὰ λύτρωσι, στοὺς θείους ψαλμοὺς τῆς ἀκολουθίας τῶν Παθῶν, ἀκόμα μιὰν ἡδονὴ ἀνομολόγητη στ' ἀγνάντεμα τῶν κοριτσιῶν τοῦ χωριοῦ ποὺ μαζεύονταν ἐκεῖ καλοντυμένα, καλοχτενισμένα, σεμνὰ κι' ὅμως λαχταριστά, κι' ἀκούγανε μὲ κατάνυξι τὴ λειτουργία. Πολλὲς φορὲς εἶχε σκεφθῆ πὼς ἦταν κακὸ νὰ τὰ κυττάῃ, νὰ βάζῃ τὰ δυνατά του νὰ ψέλνῃ καλὰ γιὰ νὰ τὸν προσέχουνε. Μὰ ὅ,τι καὶ νἄκανε, ὁ νοῦς του πήγαινε σ' αὐτά. Κι' ὅμως ἦταν χριστιανός. Ἀλλὰ μέσα του ἡ ἀγάπη στὰ θεῖα ἦταν ὑφασμένη μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη στὴ ζωή, στὴν ὀμορφιά, στὴν ἡδονὴ ἀκόμα. Καὶ τότε μόνον ἔφευγε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ὅταν ἀντίκρυζε ἀπὸ τὴ θέσι του μερικὲς ὄμορφες κοπέλλες κι' ἔνοιωθε πὼς τὸν ἐπρόσεχαν σὰν ἔψελνε, πὼς τὸν καμάρωναν. Τώρα τελευταῖα, μάλιστα, ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, δὲ νοιάζονταν παρὰ γιὰ μιά: Γιὰ τὴ Στέλλα τοῦ Διανέλου. Πῶς τ' ἄρεσε αὐτὴ ἡ στρουμπουλὴ μικρούλα μὲ τὸ ρόδινο μάγουλο καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια: Αὐτὴ μάλιστα, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του—ὄχι ἐκεῖνες ποὺ τοῦ προξενεύανε κάθε τόσο. Μὰ ἦταν φτωχούλα, ἡ ἔρημη, ντὶπ φτωχούλα. Πῶς νὰ γίνῃ νύφη τοῦ καλλίτερου νοικοκύρη τοῦ χωριοῦ, τοῦ ξακουσμένου Ντέρτη;

—Θὰ τὸν πάρῃ ὁ διάλος καὶ θὰ τὸν σηκώσῃ, εἶχε ἀπαντήσει ὁ γέρος στὴ γυναῖκα του, ποὺ τοῦ μίλησε ἀπόξω-ἀπόξω τώρα τελευταῖα γι' αὐτό, βαλτὴ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Λάμπρο. Τοῦ ἴδιου δὲν τοῦ εἶπε τίποτα, μὰ δυὸ μέρες τοὔκανε μοῦτρα.

Νὰ μὴ τὴν πάρῃ. Καλά. Μὰ ποιός τὸν ἐμπόδιζε νὰ τὴν κυττάῃ, νὰ τὴ χαίρεται μὲ τὴ φλογερὴ ματιά του; Περίμενε πῶς καὶ πῶς νἄρθῃ ἡ Μεγάλη Βδομάδα, νὰ τὴν καμαρώσῃ γιὰ καλά, καὶ νά τι τὸν περίμενε. Τρεῖς-τέσσερες μέρες θἄχανε στὴ Χώρα. Πρόφτανε δὲν πρόφτανε τὸν Ἐπιτάφιο.

—Σηκωθῆτε, πρόσταξε ὁ γέρος. Εἶναι ἀργά. Θἄχουμε πολὺ πρωϊνὸ ξύπνημα.

Ὅταν ὁ Λάμπρος πήδησε στὸ ντορὴ καὶ χάθηκε μὲ μιᾶς στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, ὁ γέρο-Ντέρτης πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴ γρηά του καὶ πῆγε καὶ τὴν ἔβανε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ σκάμνα ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ παραγώνι. Τὴν εἶδε δακρυσμένη. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σιλάχι του τὴ μεγάλη του μπόλια καὶ τῆς σκούπισε τὰ μάτια.

— Σῶπα, τῆς εἶπε. Κάνε κουράγιο. Σὲ λίγες μέρες θἆναι δῶ.

—Εἶδες τί καιρὸς κάνει; Θὰ πουντιάσῃ. Ἄσε ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν κλείσουν τὰ χιόνια. Δέκα πέντε ὧρες δρόμος, δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε.

—Παιδὶ πρᾶμα, δὲν ἔχει ἀνάγκη. Κι' ἔπειτα θὰ βρῇ χάνια σ' ὅλη τὴ στράτα.

—Εἶσαι σκληρός, γέρο. Πεισματάρης. Τέτοιος ἦσουνα πάντα.

Ἕνα παράξενο χαμόγελο φώτισε τὸ γεροντικὸ πρόσωπο.

—Γυναικεῖες κουβέντες, εἶπε. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Καὶ μὴ θαρρεῖς πὼς τὤκανα μόνο γιὰ τὸ χωράφι.

—Ἀλλά; ἔκανε ἡ γρηὰ ξαφνιασμένη, κυττάζοντάς τον κατάματα.

Μὰ δὲν τῆς ἔλυσε τὴν ἀπορία ἐκεῖνος.

—Ἔ, κάτι ἔχω στὸ νοῦ μου, εἶπε ἀόριστα κι' ἔκλεισε πιὰ τὸ στόμα του. Ἔπειτα σηκώθη καὶ τράβηξε γιὰ τὸν καφενέ.

✪

Τὴν ἄλλη μέρα, βραδυάζοντας, ὁ Λάμπρος χτυποῦσε τὴν πόρτα τ' ἀρχοντικοῦ τοῦ Βλαντῆ. Εἶχε καταφέρει νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ σέρνοντας τὸ δεξί του πόδι, ποὺ τὦχε χτυπήσει ἀπ' ἕνα γλύστρημα τοῦ ἀλόγου μέσ' στὰ χιόνια, κάνα-δυὸ ὧρες ἔξω ἀπ' τὴ Χώρα. Ὅταν σηκώθη ἀπὸ τὸ πέσιμο, δὲν κατάλαβε πὼς εἶχε πληγωθῆ γιὰ καλά. Μὰ σὰν πῆγε νὰ καβαλλήσῃ, εἶδε πὼς ἦταν ἀδύνατο. Τὸν πονοῦσε πολύ. Ἄρπαξε τὸ ντορὴ ἀπὸ τὰ γκέμια καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του σιγὰ-σιγὰ πασχίζοντας νὰ μὴν πατάῃ τὸ πονεμένο πόδι. Ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὀδυνηρὴ πορεία μιάμισης ὥρας, ἔφτασε στὴ Χώρα, ρώτησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ κουμπάρου καὶ πῆγε. Δὲν τὦχε σκοπὸ νὰ πάῃ νὰ μείνῃ ἐκεῖ μὰ στὴν κατάστασι ποὺ βρισκότανε δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς. Ἔνοιωθε πὼς εἶχε τὴν ἀνάγκη ἑνὸς ἀνθρώπου δικοῦ του, ποὺ νὰ φροντίσῃ γιὰ γιατρό. Πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, πήγαινε στὴ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία μὲ τὰ ψηλὰ σπίτια, τοὺς φαρδυοὺς δρόμους καὶ τὰ ἠλεχτρικά. Τὴν εἶχε πρωτοειδῆ ὅταν πῆγε στρατιώτης, γιὰ λίγες ὧρες καὶ θυμᾶται πὼς τοὖχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι. Ἔπειτα ἔφυγε, πῆγε σ' ἄλλη μεγαλείτερη, ἔμεινε ἐκεῖ κάνα χρόνο καὶ τὴν ξέχασε. Τὴν ξανάειδε γυρίζοντας, πολίτης πιά, στὸ χωριό, κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναπάτησε τὸ χῶμα της. Ἄλλο τόσον καιρὸ εἶχε ν' ἀνταμώσῃ μὲ τὸ Βλαντῆ, τὸ λαδέμπορο, ποὖχε στεφανώσει τὴν ἀδερφὴ τοῦ πατέρα του. Ὁ γέρος στὰ παληά του χρόνια, πήγαινε καμμιὰ φορὰ στὴ Χώρα καὶ κανόνιζε τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ χωραφιοῦ, ποὺ ὁ λαδέμπορος εἶχε κληρονομήσει ἀπ' ἕνα συγγενῆ του χωριανὸ καὶ τοῦ τὦχε δώσει νὰ τὸ καλλιεργῇ, μισιακό. Μὰ τώρα τελευταῖα ὑπέφερε ἀπὸ τὸ γκοφό του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ καβάλλα τόσες ὧρες. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἔστελνε ἐκεῖνον μὲ πληρεξούσιο.

Μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια ἄνοιξε τὴν πόρτα, τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, εἶδε τὰ λερωμένα καὶ ξεσκισμένα ἀπ' τὸ πέσιμο ροῦχα του, τ' ἄλογο, καὶ ρώτησε παραξενεμένη:

—Τί τρέχει, παλληκάρι μου; Μπὰς κι' ἔκανες λάθος στὴν πόρτα;

Ὄχι, δὲν εἶχε κάνει λάθος. Δὲν ἦταν τοῦ Βλαντῆ τὸ σπίτι αὐτό; Σύγκαιρα ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ δροσερὴ ἀπὸ μέσα:

—Ποιός εἶναι, κυρὰ Λένη;

Κι' ἀμέσως ἔπειτα μιὰ ψηλή, λιγερὴ κοπέλλα πρόβαλε μπροστά του κι' ἐρώτησε εὐγενικά:

—Τί θέλετε;

Πῆρε μιὰ ἀνάσσα βαθειὰ καὶ τῆς ἐμίλησε ντροπαλά. Τῆς εἶπε ποιός ἦταν, τί ἐρχόταν νὰ κάνῃ, τ' εἶχε πάθει στὸ δρόμο.

—Μὰ ἐλᾶτε λοιπὸν μέσα. Δὲ μὲ θυμόσαστε; Ἡ ἄταχτη Λίζα ποὺ ἔλυνε τὴν κατσίκα στὸ χωριὸ καὶ τὴν κυνηγοῦσε μὲ βέργες... Ἐλᾶτε. Κυρὰ Λένη, φρόντισε γιὰ τὸ ζῶο.

Ἡ Λίζα: Πῶς δὲν τὴ θυμότανε; Μὰ τώρα εἶχε γίνει κοπέλλα. Στάσου, πόσα χρόνια πᾶνε ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν περάσει λίγες μέρες στὸ χωριό; Ἀπάνω ἀπὸ δέκα πέντε. Γιὰ φαντάσου:

Τὸν ἔβανε νὰ καθίσῃ ἀναπαυτικὰ σὲ μιὸ πολυθρόνα, τοὔδωσε γλυκὸ καὶ κονιὰκ κ' ἔστειλε τὴ μικρή της ἀδερφὴ στὸ μαγαζὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της. Ὁ Βλαντῆς ἦρθε σὲ λίγο ἀνήσυχος, μαζὶ μ' ἕνα γιατρό. Ὕστερα ἀπὸ τὰ καλωσορίσματα, τὸν πήγανε σὲ μιὰ κάμαρα ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει γι' αὐτὸν καὶ κύτταξε τὸ πόδι του ὁ γιατρός. Ὄχι, δὲν ἦταν τίποτα σοβαρό, ἔπρεπε ὅμως νὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι δυὸ-τρεῖς μέρες.

✪

Στὸ σπίτι τοῦ Βλαντῆ ὁ Λάμπρος βρῆκε τέτοια περιποίησι ποὺ δὲν εἶχε φαντασθῆ. Ὅλοι τοῦ φερνόντουσαν σὰν νἆταν συγγενής τους: κι' ὁ ἴδιος ὁ Βλαντῆς, καὶ τὸ μονάκριβο ἀγόρι του, κ' ἡ Λίζα καὶ τὸ κορίτσι τὸ μικρό. Μόνο ἡ κυρὰ Λένη δὲ φαινότανε νὰ τὸν πολυσυμπαθῇ. Μὰ ἡ Λίζα ποὺ τὤνοιωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ—τὤξερε κι' ὅλας πὼς ἐκατέβαζε τὰ μοῦτρα ἅμα τοὺς ἐρχότανε κανένας μουσαφίρης—δὲν τὴν ἄφηνε νὰ μπῇ καθόλου στὴν κάμαρά του. Μονά-

Ὁ Λάμπρος ἔψαλε τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς

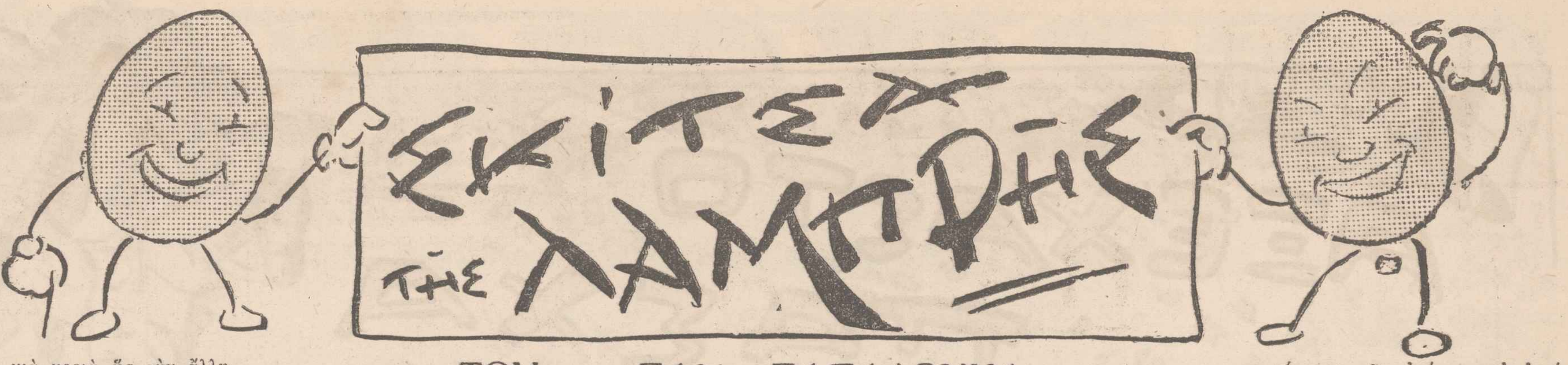

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὥς τὴν ἄλλη τοῦ τόπου μας, ἕνας χαρούμενος χαιρετισμὸς ἀκούγεται σήμερα:

— Χριστὸς Ἀνέστη.

— Ἀληθῶς Ἀνέστη! ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐπρόλαβαν νὰ ποῦν τὸν πρῶτο χαιρετισμό.

Ἐνῷ οἱ ἀφηρημένοι ἀποκρίνονται:

— Ἐπίσης!

Καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σήμερα, ἀκόμα καὶ οἱ ὀλιγόπιστοι, αἰσθάνονται τὴν καρδιά τους νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ ὠκεανὸν ἀγάπης. Ἀγάπης γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα. Γιὰ τοὺς συνανθρώπους των, γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστούς, γιὰ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς, γιὰ τὰ πουλιά, γιὰ τὰ δέντρα καὶ γιὰ τὰ ζῶα — ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τ' ἀρνάκια.

Γιὰ μιὰ μέρα, μίση, ἀντιπάθειες καὶ ψυχρότητες, κρύβονται στὰ σκοτεινὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς μας, ἀπ' ὅπου θὰ ἀρχίσουν νὰ κάνουν τὴ δειλή τους ἐμφάνισι ὅταν κοπάση ὁ πανηγυρισμὸς τῆς ἡμέρας καὶ κάθε ἄνθρωπος θὰ ξαναβρῆ τὸν ἀληθινό του ἑαυτό. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ μιὰ μέρα εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ δείξη πόσο ὡραία θὰ ἦταν ἡ ζωή, ἂν οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν ἀληθινὰ τοὺς ὁμοίους των καὶ στὶς ὑπόλοιπες ἡμέρες τοῦ ἔτους.

Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἐκδηλώνεται μ' ἕνα φιλί. Φιλιοῦνται ὅλοι μὲ ὅλους, ὅλοι μὲ ὅλες καὶ ὅλες μὲ ὅλους, χωρὶς παρεξήγησι καὶ χωρὶς ὑστεροβουλία. Ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, ἔχει ἐξαφανισθῆ κάθε κακὴ διάθεσις ποὺ δίνει στὸ φιλὶ διαφορετικὴ σημασία ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔχει σήμερα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ σὰν τ' ἀρνάκια ποὺ προσφέρονται θυσία στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης.

✪

Τ' ἀρνάκια ἔχουν σφαγῆ ἀπὸ τὴν προηγουμένη. Καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα βρίσκονται στὴ σούβλα, ἑτοιμαζόμενα νὰ διανεμηθοῦν στοὺς στομάχους τῶν ἑορταστῶν. Καί, φυσικά, θ' ἀκουσθοῦν πάλι οἱ αἰώνιες διαμαρτυρίες γιὰ τὰ «καϋμένα τ' ἀρνάκια». Οἱ χρονογράφοι τῶν ἐφημερίδων θὰ «ὑψώσουν φωνὴν διαμαρτυρίας» γιὰ τὴ θλιβερή τους μοῖρα καὶ γιὰ τὸ ἄφθονον αἷμα ποὺ χύνεται ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔχει καθιερωθῆ ὡς ἡμέρα ἀγάπης καὶ καλωσύνης. Οἱ αἰσθαντικὲς δεσποινίδες θὰ συγκινηθοῦν γιὰ λογαριασμό τους κι' ἔπειτα θὰ ἐπιδοθοῦν ὅλες μαζὶ στὸ ξεκοκκάλιασμά των. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ τὴν τύχη τῶν ἀρνιῶν. Κωφεύει ἀκόμα καὶ ἡ Ἑταιρεία τῶν Ζωοφίλων. Τὰ μέλη της παραβαίνουν τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑταιρείας καὶ τὶς σουβλίζουν μαζὶ μὲ τὸν ἀπαραίτητον ἀμνόν. Καὶ κατόπιν, ὅταν περάσουν δυὸ - τρεῖς ἡμέρες, θὰ προβοῦν στὴ σύνταξι τοῦ δεκαλόγου περὶ προστασίας τῶν ζώων...

✪

Βέβαια δὲν θὰ λείψη καὶ ὁ διὰ κροτίδων καὶ πυροβολισμῶν πανηγυρισμὸς τῆς μεγάλης ἑορτῆς. Μαζὶ μὲ τὰ κόκκινα αὐγά, τὸ ἀρνὶ τῆς σούβλας καὶ τοὺς ἀσπασμούς, τὸ ἔθιμον ἐπιβάλλει καὶ τοὺς λεγομένους ἀσκόπους πυροβολισμούς. Κάθε φιλόνομος πολίτης, διαθέτων περίστροφον, κυνηγετικὸν ὅπλον, ἢ καραμπίναν, θὰ τὰ ξεκρεμάση καὶ θὰ τὰ θέση εἰς ἐνέργειαν:

— Μπάμ! Μπούμ! Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀπὸ αὐλές, ταράτσες καὶ παράθυρα πυροβολοῦν. Ἀσκόπως βέβαια. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ σοβαρώτερα ἀποτελέσματα. Κάθε χρόνο, τὸ Πάσχα, σημειώνονται καὶ μερικὰ θύματα. Νεκροὶ καὶ τραυματίαι. Ἐκεῖ ποὺ περπατᾶτε ἥσυχος στὸ δρόμο σας, σᾶς ἔρχεται μιὰ σφαῖρα καὶ σᾶς ξαπλώνει. Τί συμβαίνει; Τίποτε τὸ περίεργον: Κάποιος χριστιανὸς ἐπυροβόλησε γιὰ νὰ ἐκδηλώση τὴ χαρά του. Δικό σας τὸ λάθος ἂν βρεθήκατε στὸ μέρος ποὺ ἔπεσε ἡ σφαῖρα. Ἂν δὲν εἴχατε βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι σας, ἢ ἂν ἐβαδίζατε πιὸ γρήγορα, ἢ πιὸ ἀργά, δὲν θὰ πέφτατε ἀπάνω στὴ σφαῖρα. Καλὰ νὰ πάθετε, λοιπόν.

Ἡ ἀστυνομία κάθε χρόνο ἐκδίδει αὐστηρὲς διαταγὲς γιὰ τοὺς ἀσκόπως πυροβολοῦντας. Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ ὀλέθριος αὐτὸς πανηγυρισμὸς ὅσο πάει καὶ περιορίζεται, στὴν πρωτεύουσα τοὐλάχιστον. Ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐξαλειφθῆ ἀκόμη τελείως. Καὶ ἴσως οὔτε θὰ ἐξαλειφθῆ. Γιατὶ πάντα θὰ ὑπάρχουν οἱ ὀπαδοὶ τῶν πατροπαραδότων ἐθίμων ποὺ λένε:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω Λαμπρή, ἂν δὲν ρίξω καὶ δυὸ κουμπουριές!

Κι' ἔχουν τὴ δικαιολογία πρόχειρη:

— Τὸ παράδειγμα τὸ δίνει τὸ Κράτος!

— Τὸ Κράτος; Πῶς;

— Μὲ τοὺς κανονιοβολισμοὺς ποὺ ρίχνει! Ὅταν, λοιπόν, τὸ Κράτος ρίχνη κανονιές, ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ ρίξω δυὸ κουμπουριές;

Ἐπιχείρημα ἀκαταμάχητον. Τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ πείση τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ μὴν παραπέμψουν τὸν παραβάτη στὴ δικαιοσύνη γιὰ τὰ περαιτέρω.

✪

Τὰ σκυλιὰ παρακολουθοῦν μὲ μάτια γεμᾶτα ἐνθουσιασμὸ τὸ ψήσιμο τοῦ ἀρνιοῦ. Ὀσφραίνονται τὴν ἀρωματικὴ κνῖσσα μὲ ὅλη τους τὴν καταπληκτικὴ ὀσφραντικὴ δύναμι. Κουνᾶνε τὴν οὐρά τους πρὸς διαφόρους κατευθύνσεις εἰς ἐκδήλωσιν ὑψίστης ἱκανοποιήσεως. Γαυγίζουν ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου. Κυκλοφοροῦν ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν συνδαιτημόνων καὶ περιμένουν τὴν ἔναρξι τοῦ γεύματος, γιὰ νὰ παραλάβουν τὰ κόκκαλα, τὴν ὕπαρξι τῶν ὁποίων εἶχαν ἀρχίσει νὰ λησμονοῦν, ἐκτὸς ἐὰν τ' ἀφεντικά τους δὲν ἀκολούθησαν αὐστηρῶς τοὺς ὅρους τῆς νηστείας.

Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κόκκινα αὐγά, τοὺς ἀδελφικοὺς ἀσπασμοὺς καὶ τ' ἀρνάκι τῆς σούβλας, ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ποὺ προσφέρεται ἀφθόνως πρὸς κατανάλωσιν αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Ἡ πασχαλινὴ φιλολογία. Ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, βουτηγμένα στὸ χρῶμα τῆς βαφῆς τῶν αὐγῶν, μᾶς χαρίζουν ἀξιόλογον ὄγκο πνευματικῆς τροφῆς. γιὰ νὰ συμπληρώσουν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, τὸ πασχαλινὸ μενοῦ. Θὰ γραφοῦν πάλι τὰ ἴδια, ποὺ ἐγράφηκαν ἄπειρες φορὲς ὥς τώρα καὶ θὰ γράφωνται αἰωνίως. Οἱ ἀρθρογράφοι τῶν ἐφημερίδων θὰ ἐπιληφθοῦν τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ συστήσουν στοὺς κυβερνήτας τῶν λαῶν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὰ κηρύγματα τῆς ἀγάπης ποὺ ἐσκόρπισε στὸν κόσμο ὁ Ἀναστὰς Θεάνθρωπος καὶ νὰ προβοῦν στὴ συναδέλφωσι τῶν λαῶν καὶ τὴν εἰρηνικὴ λύσι τῶν ζητημάτων ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν. Οἱ χρονογράφοι θὰ ἐξάρουν τὴ μεγάλη αὐτὴ μέρα, προσπαθοῦντες νὰ κάνουν φιλολογία τῆς κακῆς ὥρας, καὶ οἱ διηγηματογράφοι θὰ σερβίρουν τὸ ἀναπόφευκτο πασχαλινὸ διήγημα, ὅπου, θὰ ἠχοῦν — γραπτῶς — οἱ καμπάνες, θὰ βάφωνται αὐγά, θὰ ἑορτάζη ὁ κόσμος καί, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θείας ἐξάρσεως, θὰ ὑπάρχη πάντα κάποιος ἥρως μὲ κακὴ ψυχή, ὁ ὁποῖος θὰ γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος καὶ θὰ ἐπιστρέφη πρὸς κάποιαν ἐγκαταλειφθεῖσαν γυναῖκα, ἀποβάλλων τὶς κακίες ποὺ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πεζῶν καὶ ἀθλίων προηγουμένων ἡμερῶν. Ἐννοεῖται βέβαια ὅτι θὰ ὑπάρξουν καὶ ἀρκετοὶ πανηγυρικοὶ διηγηματογράφοι, ποὺ θὰ τοποθετήσουν τοὺς ἥρωάς των μέσα στὸ ἁγνὸ χωριάτικο περιβάλλον, γιὰ νὰ δώσουν πιὸ εἰδυλλιακὸ χρῶμα στὸ περιεχόμενον.

✪

Ἔτσι θὰ περάση καὶ τὸ ἐφετεινὸ Πάσχα. Θ' ἀφήσουμε τὴν ψυχή μας νὰ πλημμυρίση ἀπὸ τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα. Θ' ἀκούσωμε τοὺς ἑορταστικοὺς κανονιοβολισμοὺς μέσα σὲ μιὰ ἠλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα. Ἂς εὐχηθοῦμε, σὰν καλοὶ χριστιανοί, νὰ μὴν ἀκούσουμε καὶ πολεμικοὺς τοιούτους...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

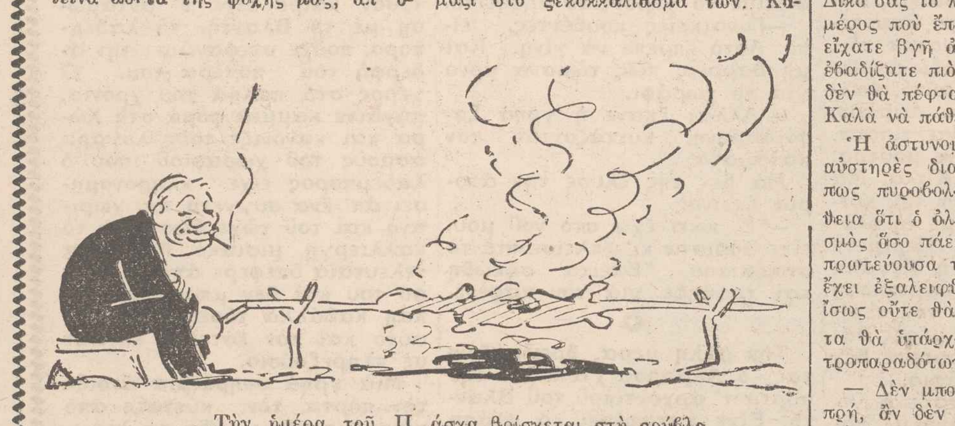

...Τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα βρίσκεται στὴ σούβλα

Ἀγάπη καὶ χαρὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους

χη της τὸν συγύριζε καὶ τοῦ πήγαινε τὸ φαΐ του. Ὧρες ὁλάκαιρες καθότανε καὶ τοῦ κρατοῦσε συντροφιά, τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὴ ζωή του, τοῦ μιλοῦσε καὶ γιὰ τὴ δική της τὴ ζωή. Ἄ, σοῦ ἦτανε ἕνα κορίτσι περίφημο ἡ Λίζα, ἕνα κομμάτι μάλαμα. Τί καλή, τί ἁπλῆ, τί γλυκειά:

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ δειλινό, ἄκουσε τὶς καμπάνες νὰ σημαίνουν ὁ Λάμπρος, κι' ἐσκίρτησε ἡ καρδιά του:

—Δὲ θὰ πᾶς στὴν ἐκκλησιά, Λίζα; τὴ ρώτησε. Εἶναι τῆς Κασσιανῆς ἀπόψε.

—Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μόνο. Θὰ μὲ συχωρέση ὁ Θεός.

Τόσο συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν καλωσύνη της ποὺ τὰ μάτια του γυαλίσανε. Εἶχε, κάνε, καμμιὰ σύνοψι νὰ διαβάζανε τὴν ἀκολουθία;

Ἡ Λίζα ἔφερε μιὰ σύνοψι. Μὲ σιγανή, ζεστή, φωνή, ὁ Λάμπρος ἔψαλε τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς καὶ μερικὰ ἄλλα ἀκόμα ποὺ τὰ ἤξερε μιὰ χαρά. Ὅταν ἦρθε στὸ σπίτι ὁ Βλαντῆς, τοὺς βρῆκε ἀκόμα σκυμμένους ἀπάνω ἀπὸ τὴ σύνοψι νὰ ψέλνουν μαζί.

—Τὴν εὐχή μου νάχετε, τοὺς εἶπε.

Σήκωσε ἡ Λίζα τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε παράξενα τὸν πατέρα της. Γιατὶ τάχα ἐκείνη ἡ εὐχή, ἡ τυπική, χωρὶς σημασία, τῆς ἔκανε τόση ἐντύπωσι;

Τὴ Μεγάλη Τετάρτη ὁ γιατρὸς πῆγε καὶ τοῦ ἄλλαξε τοὺς ἐπιδέσμους.

—Μεθαύριο μπορεῖς νὰ σηκωθῆς, τοῦ εἶπε.

—Καὶ νὰ καβαλλήσω, γιατρέ;

—Καὶ νὰ καβαλλήσῃς.

Δὲν εἶναι ἀπίστευτο; Καμμιὰ χαρὰ δὲν ἔνοιωσε ἀπὸ τούτη τὴν ἀπάντησι. Αὐτός, ποὺ ἔλεγε πῶς καὶ πῶς νὰ γυρίση τὸ συντομώτερο στὸ χωριό.

—Πῶς θὰ ταξιδέψῃς μόνος τέτοια μέρα, μ' αὐτὸ τὸν ὄψιμο χειμῶνα καὶ μὲ τὴν πληγὴ στὸ πόδι; τὸν ἐρώτησε ἡ Λίζα ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρός.

—Τί νὰ κάνω; εἶπε ἐκεῖνος στενάζοντας.

—Νὰ γράψῃς στοὺς δικούς σου πῶς θὰ κάνῃς Πάσχα μαζί μας καὶ νὰ μείνῃς, ὅσο νὰ ξανοίξῃ ὁ καιρός.

Ὄχι, αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ, ὅσο καὶ νὰ τὤθελε. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τοὺς στείλῃ δυὸ λόγια. Νὰ τοὺς ἔγραφε τώρα, μὰ γιατί; Τὸ Μεγάλο Σάββατο θὰ ἦταν ἐκεῖ. Ὡστόσο, δὲν εἶχε τελειώσει ἡ δουλειά του. Κουβέντιασε μὲ τὸν Βλαντῆ καὶ τὸν βρῆκε πρόθυμο ν' ἀνανεώσῃ τὸ συμβόλαιο, γιὰ τρία ὅμως χρόνια τὸ πολύ.

—Ξέρεις, παιδί μου, δὲ θέλω νὰ δεθῶ γιὰ περισσότερο, μήπως βρεθῇ κάνας γαμπρὸς γιὰ τὴ Λίζα καὶ ἀναγκαστῶ νὰ τὸ πουλήσω. Τὰ χρόνια εἶναι δύσκολα καὶ δὲν μπορῶ νὰ βγάνω ἀρκετὰ λεπτὰ ἀπὸ τὴ δουλειά μου.

Συμφωνήσανε νὰ παραγγείλουν τὸ συμβόλαιο καὶ νὰ τὸ ὑπογράψουν ὅταν θὰ σηκωνότανε.

Τὴν ἄλλη μέρα, μιλῶντας μὲ τὴ Λίζα, τῆς εἶπε δειλά:

—Ὁ πατέρας σου θέλει νὰ σὲ παντρέψῃ. Εἶναι δῶ κανένα καλὸ παιδὶ ποὺ ν' ἀξίζῃ νὰ γίνῃ ἄντρας σου;

Τὴν εἶδε νὰ δακρύζῃ. Τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἐλεύθερα, νὰ τ' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της. Καὶ τότε ἐκείνη τοῦ ἐξωμολογήθηκε πὼς εἶχε πέρυσι ἀρραβωνιαστῆ μ' ἕναν τιποτένιο ποὺ ἀφοῦ μπῆκε στὸ σπίτι, κύτταξε νὰ ἐκβιάσῃ τὸν πατέρα της καὶ νὰ πάρῃ τὰ διπλᾶ ἀπ' ὅ,τι εἶχαν συμφωνήσει. Ὁ δόλιος ὁ γέρος ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιασθῇ, νὰ πουλήσῃ ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ὅ,τι ζητοῦσε γιὰ νὰ μὴ τὴν φαρμακώσῃ. Ὅμως αὐτὴ δὲν τὸν ἄφησε. Εἶχε τόσο ἀηδιάσει, ποὺ καὶ χωρὶς προῖκα νὰ τὴ ζητοῦσε πιά, δὲν τὸν ἤθελε. Τοῦ πέταξε τὴν ἀρραβῶνα κατάμουτρα καὶ τοῦδειξε τὴν πόρτα. Μὰ τῆς ἐκόστισε πολύ. Τὰ λόγια τοῦ κόσμου σὰν βελόνες τῆς τρυποῦσαν τὴν καρδιά.

—Ἔχω μισήσει τὸν τόπο αὐτὸ ποὺ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἀνθρώπους συχαμένους, μοχθηρούς, κουτσομπόληδες, τοῦ εἶπε στενάζοντας. Νὰ μποροῦσα νάφευγα μακρυά, νὰ ζοῦσα σ' ἕνα βουνό.

Τῆς πῆρε τὰ χέρια καὶ τάσφιξε πονετικὰ στὰ δικά του, κυττῶντας την κατάματα. Ξαφνικὰ ἔνοιωσε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι του καὶ τὴν καρδιά του νὰ πάῃ νὰ σπάσῃ. Ἐκείνη τὸν εἶδε ἔτσι ἀλλαγμένο, εἶδε τὰ μάτια του νὰ σπιθίζουν κι' ἔκανε νὰ τραβηχτῇ. Μὰ ὁ Λάμπρος, ἔξαλλος, ἀνίκανος πιὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἑαυτό του, τὴν ἔσυρε δυνατὰ κοντά του, τύλιξε τὰ δυό του χέρια στὴ μέση της κι' ἐζήτησε τὰ χείλη της. Ἕνα φιλὶ θερμό, παράφορο, τοὺς ἔδεσε στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο.

Εἶχε καλοσυνέψει. Ἡ λευκὴ χλαμύδα τῶν χιονιῶν ἔλυωνε ξεσκεπάζοντας νὰ νέα φῦτρα, τὶς πολύχρωμες ἀνεμῶνες, τὶς λευκόχρυσες μαργαρίτες, ὅλη τὴν ἐξαίσια ποικιλία τῶν ἀγρολούλουδων ποὺ ἀνάδυναν μεθυστικὲς εὐωδιές. Τὸ καραβάνι εἶχε ξεκινήσει τὰ χαράματα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καβάλλα σ' ἄλογα καλοσελλωμένα, στολισμένα μὲ γαλάζια χαϊμαλιὰ καὶ μ' ἀσημοκούδουνα. Ἦταν ὁ Βλαντῆς μ' ὅλα τὰ παιδιά, ἕνας παραγυιὸς ποὺ φρόντιζε τὰ ζῶα κι' ὁ Λάμπρος. Νυχτώθηκαν σ' ἕνα χάνι, κοντὰ στὸ τσάϊ τοῦ βουνοῦ καὶ τράβηξαν τὸ χαρούμενο δρόμο τους. Καὶ φτάσανε τὸ δειλινὸ στὸ σπίτι τοῦ γέρο-Ντέρτη, τὴν ὥρα ποὺ τὸ παχύ του μανάρι πρόσφερε τὸ αἷμα του θυσία στὴν παράδοσι.

Τὸ Πάσχα ἐκεῖνο ἔμεινε ἀξέχαστο στὸ χωριό. Ὅλοι ἐτρέξανε νὰ γλεντήσουν στ' ἀρραβωνιάσματα τοῦ Λάμπρου καὶ τῆς Λίζας καὶ νὰ πιοῦν ἕνα ποτῆρι στὴν ὑγεία τῆς ὄμορφης «νύφης τους», τῆς ἀρχοντικῆς, ποὺ καταδέχτηκε νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ ἀνάμεσά τους.

Κι' ὁ γέρο-Ντέρτης μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ κι' ἀπὸ τὸ κρασί, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στὴ γρηά του:

—Θυμᾶσαι τί σοῦλεγα, τὸ θυθᾶσαι; «Κάτι ἔχω στὸ νοῦ μου». Μὰ μὲ πρόλαβε, ὁ μασκαρᾶς ὁ γυιός σου, μὲ πρόλαβε...

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΙΑΤΣΑΣ

ΠΑΣΧΑ

ΤΟΥ κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

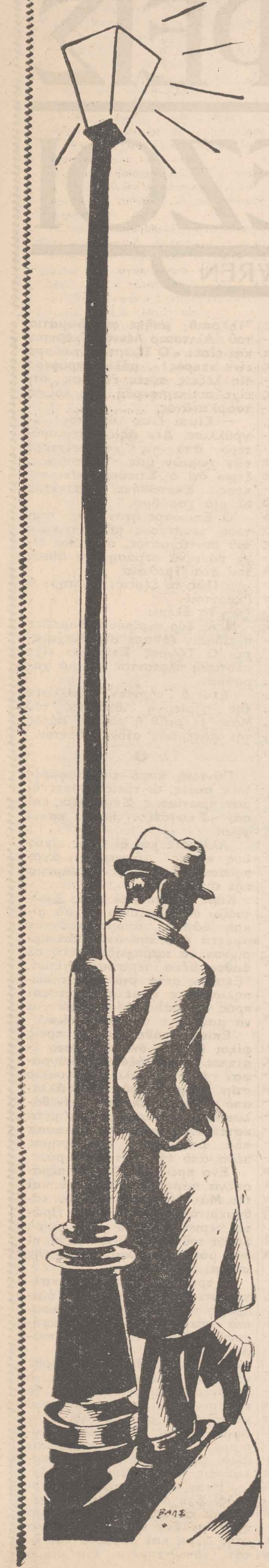

— Μαμᾶ, τί θὰ πῆ Πάσχα; ρώταγε μὲ ἄπληστη περιέργεια ἡ μικρούλα.

— Μὲ ρώτησες χίλιες φορές, πόσες φορὲς θὰ στὸ πῶ;... Θὰ πῆ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἡ παιδούλα περιέστρεφε μὲ ἀπορία, γεμᾶτα θεῖο δέος, κάτι πελώρια καταγάλανα μάτια καὶ ξαναρωτοῦσε:

— Ὁ μπαμπᾶς θὰ φάῃ μαζί μας;

Ἡ μητέρα δὲν ἀπαντοῦσε γιατὶ κι' αὐτὴ εἶχε τὴν ἴδια ἀπορία. Ἑφτὰ χρόνια τώρα παντρεμένη μόνο μιὰ φορὰ ἔκατσε στὸ Πασχαλινὸ τραπέζι ὁ ἄντρας της Σάματι, ἂν πῇς καὶ Χριστούγεννα, τὸν εἶχε δῇ ποτὲ σπίτι;

Οὔτε μιὰ γορτή, οὔτε μιὰ ἀργία, οὔτε καμμιὰ ἐξαιρετικὴ ἡμέρα.

Γιατὶ ὁ Σωτηράκης δὲν εὐκαιροῦσε. Ἔπαιζε. Διαρκῶς, παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἡ δουλειά του εἶχε γίνει τὸ πάρεργο εἶδος τῆς ζωῆς του. Ἡ γυναικούλα μὲ τὸ κοριτσάκι του δὲν ἐβάραιναν γι' αὐτὸν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ρακὸντρ μὲ δίχως ρελάνς. Ἕνα «τὰ εἶδα!» ἢ ἕνα «πάσσο!»... Ὁ κόσμος δὲν τὸν ἐνδιέφερε, ὁ χρόνος δὲν εἶχε μῆνες, κι' ἂν εἶχε δὲν τοὺς μέτραγε. Ποῦ τὸν εὕρισκες, ποῦ τὸν ἔχανες, ἐκεῖ. Μὲ τὴν ρεμπούπλικα ριγμένη στὰ μάτια, στὴν μύτη ἀπὸ πάνω, πεσμένος ὅλος ἐπάνω στὸ τραπέζι, φυλλάρει....

Ξεχασμένος, ἀπορροφημένος, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν βύθισι καὶ τὴν λήθη τοῦ ἔξω κόσμου, ποὺ φέρνει ἡ συνεχὴς ἀγρυπνία μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ παιχνιδιοῦ, παίζει...

Ἀλλὰ ὅλο χάνει καὶ ἐκνευρίζεται, σήμερα ἐξαιρετικὰ γιατί, τὤλεγε αὐτός, κάθε Πάσχα πρέπει νὰ ξημερωθῇ χαμένος. Νὰ δῇς ποὺ διαλέγει τὶς ἡμέρες!

Δὲν θυμᾶται καθόλου ὅτι «τάχασε» χθὲς ὅπως καὶ προχθές. Αὐτὸ ἄλλωστε δὲν ἔχει σημασία, γιατί, νὰ δῇς, ὁ Διάολος διαλέγει τὶς ἡμέρες! Τὸ κάνει, βλέπεις, ἐπίτηδες....

Τὴν Μ. Δευτέρα πῆγε καὶ πληρώθηκε τὴν διακόσμησι τοῦ «Σαβοῦ» ποὺ εἶχε πάρει ἐργολαβία. Δηλαδὴ ποὺ εἶχαν πάρει ἄλλοι καὶ ἀνακατεύτηκε κι' αὐτός. Τέλος πάντων πῆρε. Ἑφτάμιση χιλιάδες. Ἔ, δὲν ἦταν κι' ἄσχημα. Τὸ Πάσχα, δόξα σοι ὁ Θεός, ἐξασφαλίστηκε μὲ ὅλα του. Σκέφτηκε νὰ πάῃ γιὰ τὴν Λαχαναγορὰ νὰ διαλέξῃ κανένα ἀρνὶ ζωντανὸ ἀπ' τὴν Κάρυστο. Πῶς θἄκανε ἡ μικρὴ ἅμα τὤβλεπε! Ἀλλά, πάλι, δὲν βαρυέσαι... Τί νὰ τὸ κάνῃ τόσες μέρες πρίν;... Καὶ δὲν τὸ παίρνει κι' αὔριο; Ἂς πάῃ γιὰ καμμιὰ κάβα... Κάνει γιὰ τὴν Λέσχη.

Στρίβοντας Σατωβριάνδου καὶ Γ' Σ)βρίου, κοντοστάθηκε. Μωρ' ἀλήθεια, εἶχε ὑποσχεθῇ καὶ στὸ κοριτσάκι νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα τόπι καὶ λουστρίνια παπουτσάκια...Δὲν βαρυέσαι, αὔριο τὰ παίρνει μὲ τ' ἀρνί. Μιὰ καὶ καλή. Ἀνεβαίνει στοῦ Ὀδυσσέα. Τί καλά. Ὅλοι εἶνε ἐκεῖ. Δὲν λείπει σχεδὸν κανείς. Κι' ὁ Φώντας, κι' ὁ «κύριος Παναγιώτης» καὶ ὁ «Στρατηγὸς» κι' ὁ μικρὸς ὄμορφος Ντιζέρ, κι' ὁ Γρηγόρης τ' Ἀρμενάκι, καὶ ὁ «κύριος Βίκτωρ» κ' ἡ Κλειὼ «ὁ Τσολιᾶς», ὅλοι τέλος πάντων, οἱ ἴδιοι οἱ χθεσινοί. Αὐτοὶ τοῦ τὴ φέρανε χθές. Κάθεται. Πᾶνε ὧρες. Ἄλλοι φύγανε, ἤρθανε ἄλλοι, χάσανε, κερδίσανε, φύγανε, αὐτὸς εἶνε κεῖ. Φόλος. Δὲν μπόρεσε νὰ «τὴν βγάλῃ». Κάβα-κάβα στὸ ψιλό, τοῦ φάγανε οἱ τσιμπολόγοι «τέσσερες». Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ποὺ ἡ Λέσχη ἔκλεισε... Ἀλλὰ ποῦ θὰ τοῦ πᾶνε αὔριο;

— Μὰ εἶχες καὶ πολλὴ γκίνια, καϋμένε, τοῦ λένε χαιρέκακα.

— Μωρέ, δὲν εἶχε γκίνια...Ξέρει αὐτὸς γιατὶ τἄχασε. Ὁποτε μελετήσει νὰ πάρῃ γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι μιὰ βελόνα, θὰ τὰ χάσῃ. Τ' ἀπάνω θάρθοῦν κάτω, τ' ἀπάνω - κάτω, πάντα, κάτι θὰ γίνῃ καὶ θὰ «χαθοῦνε». Ἀλλά, ἔννοια σου, καὶ αὔριο δὲν θὰ πιαστῇ κορόϊδο. Οὔτε θὰ πάρῃ τίποτα, οὔτε θὰ μελετήσῃ. Μέρα Τρίτη μάλιστα καὶ Μεγάλη κι' ὅλας!... Πᾶ, πᾶ, πᾶ! Οὔτε τσιγάρα δὲν θὰ πάρῃ. Γιατὶ τοῦ ζητᾶνε, τὴν ὥρα ποὺ παίζει, καὶ τὸν χουρσουζεύουνε. Κι' αὐτὴ τὴν γραβάτα ποὺ φοράει σήμερα δὲν πρέπει νὰ τὴν ξαναβάλῃ. Ποτὲ δὲν κέρδισε, ὅποτε τὴν φόραγε! Καλὰ σκέφτηκε νὰ τὴν βγάλῃ τὴν ὥρα ποὔπαιζε...

Κι' ὅμως, ποιὸς θὰ τὸ πιστέψῃ; Ὅλ' αὐτὰ τἄκανε, ὅλα τ' ἀπόφυγε κι' ἔχασε στὸ κουγκὰν χιλιάδες τρεῖς! Μ' ἕνα χαρτί... Ὅλο πήγαινε ἀπὸ χέρι γιὰ ἕνα, κι' ὅλο τοῦ τὸ πουλάγανε.

Ἔπαιξε καὶ στὸ «Νέο» πικέττο, τὴν πλήρωσε. Τὴν Μ. Τετάρτη ξημερώθηκε μὲ διακόσες δραχμές. Νὰ δῇς ὁ Διάολος ποὺ διαλέγει τὶς ἡμέρες. Δὲν τὤλεγε αὐτός; Αἰωνίως τὸ Πάσχα τὸν βρίσκει ἀπένταρο. Τώρα, βέβαια, τ' ἀρνὶ θὰ μείνῃ γιὰ τὴν Πέμπτη. Ἀρνιὰ εἶνε γεμάτη ἡ Ἀγορά. Καὶ τὸ Σάββατο νὰ θέλῃς παίρνεις. Ἂς πάῃ τώρα στὸ ψιλὸ νὰ «κάνῃ μαλλὶ» καὶ βλέπουμε.

Τρέχει, κάθεται, παίζει. Ἀλλὰ τὰ βάνει δυὸ φορὲς στὰ σίγουρα καὶ στὸ «πέμπτο» τὸν κόβουνε. Τοῦ «κόψανε» καὶ δυὸ φορὲς τοὺς ἄσσους, τἄχασε. Τώρα;

Εὐτυχῶς ὁ Ὀδυσσέας εἶνε καλός. Τοῦ δίνει ἄλλωστε τὸν λόγο τῆς τιμῆς του, σὲ δυὸ ὧρες θὰ τὰ φέρῃ. Ἔχει λεφτὰ σπίτι.

Ὁ ταμίας τὸν σερβίρει καὶ τὸν σημειώνει. Ἡ ὑπόθεσις φουσκώνει. Ἡ καλωσύνη ἔχει καὶ τὰ ὅριά της.

— Παιδάκι μου, ἔπαιξες τὰ τριπλᾶ ἀπ' ὅσα ἔχασες. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα.

Τὸ καταλαβαίνει καὶ σηκώνεται. Τρέχει στὸν Καλαμάτα καὶ τοῦ βάνει τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό. Πῶς, τὸ ρολόϊ του κάνει δυὸ χιλιάδες καὶ τὸ δαχτυλίδι δυόμιση. Τ' ἀκουμπάει καὶ γυρίζει στὴν Λέσχη. Παίρνει θέσι στὸ «χοντρό», ἀλλὰ οὔτε τὰ ζέστανε. Ποῦ νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ Δημοσθένης ὁ Σκύλλος καὶ ὁ Γιάννης ὁ Τσολιᾶς νὰ πάρῃ ἀνάσσα. Καὶ πάλι ἡ Λέσχη ἔκλεισε καὶ τὸ σοβαρώτερο, «κρεμάσανε τὸν Φάντη» μέχρι τὴν Λαμπρή!

Πάει σπίτι του σὰν κλέφτης. Τὸ κοριτσάκι, καταπόρφυρο ἀπὸ τὸν ὕπνο σὰν ζωγραφιὰ κοιμᾶται. Ἴσως ὀνειρεύεται ὅτι παίζει μὲ τὸ ζωντανὸ ἄσπρο ἀρνάκι ποὺ θὰ φέρῃ ὁ πατέρας. Χαμογελάει... Ἡ γυναῖκα του δὲν κοιμᾶται. Τὰ ξέρει ὅλα. Καὶ τὴν τρώει ἡ ἔγνοια. Καὶ ὁ οἶκτος γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν τρέλλα τοῦ πάθους του.

Εἶνε ἀπ' τὰ καρτερικὰ ἐκεῖνα πλάσματα τὰ γεννημένα γιὰ νὰ ὑποφέρουν. Μακρυνοὶ συγγενεῖς τοῦ Ἰώβ, ἀπόγονοι τοῦ Προμηθέα, μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ....

Ὑποφέρει μουγγά. Οὔτε λέξι, οὔτε σκηνή, οὔτε παρατήρησι, Οὔτε «δὲν ἔχουμε τοῦτο», «μᾶς χρειάζεται ἐκεῖνο»... Τίποτα. Προσπαθεῖ νὰ μὴ τοῦ προδίδῃ ποτὲ τὸ πρόσωπό της τὴν ἀβάσταχτη ἀγωνία τῆς ψυχῆς της.

Τὸν ἀγαπάει; Ἴσως...

Τὸν λυπᾶται; Βεβαιότατα.

Κι' αὐτός; Αὐτὸς ὅλα τὰ νοιώθει, τὰ μαντεύει, ἀλλὰ τὸ πάθος του εἶνε ὑπεράνω ὅλων. Δὲν μπορεῖ ν' ἀντιδράσῃ. Ἡ πράσινη τσόχα τὸν ἔχει μαγκώσει. Τὸν τραβάει ἀκαταμάχητα. Ἡ θέλησίς του παραλύει τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ποὺ τὴν ἔχει ὅλην ἀνάγκη. Ἀλλὰ ἡ σκέψις του κάνει διαρκῶς τὸν ἴδιο φαῦλο κύκλο.

Δὲν φταίει αὐτός. Ἔχει γκίνια. Δὲν μποροῦσε ἀντὶ ὅλο νὰ χάνῃ, ὅλο νὰ κερδίζῃ; Ἄρα, ποιὸς φταίει; Ἡ Τύχη... Ἀλλά, πάλι, πόσο καιρὸ θὰ τὸν κυνηγάῃ; Δὲν θὰ γυρίσῃ; Δὲν μπορεῖ, μιὰ μέρα θὰ γυρίσῃ. Καὶ ποῦ ξέρει αὐτὸς ποιὰ μέρα θὰ εἶνε αὐτή;

Μπορεῖ νἄνε ἡ σημερινή, μπορεῖ ἡ αὐριανή. Λοιπόν, πῶς νὰ πάψῃ νὰ παίζῃ;

Ὅλη τὴν Μ. Πέμπτη γύριζε γιὰ δανεικά. Βρῆκε μερικά, ἀλλὰ δὲν τὸν φτάνανε γιὰ τὰ ψώνια. Ἐνῷ, ἂν ἔπαιζε, ἴσως νὰ βγαίνανε...

Ναί, ἀλλὰ ποῦ; Οἱ Λέσχες ὅλες εἶνε κλειστές. Στὰ καφενεῖα δὲν δίνουν χαρτιά. Στοῦ Λουκᾶ, ὅμως, τὸ σπίτι παίζουνε. Τὸ ξέρει καλά. Τοῦ τὦπε κι' ὁ Γιῶργος ὁ Κρητικός. Πάει ἐκεῖ.

Ἡ Μ. Παρασκευὴ τὸν βρίσκει χωρὶς πεντάρα. Οὔτε ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα. Ὅ,τι μπόρεσε νὰ βρῇ, βρῆκε. Ἔμεινε καὶ μὲ τὸ στόμα, ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, καμμιὰ χιλιάδα. Γιατὶ τώρα τελευταῖα εἶχε ἀποκτήσει κι' αὐτὸ τὸ κακό. Ἔπαιζε «διὰ βοῆς». Παρ' ὅλα τὰ «Ἀπαγορεύεται» αὐτός, ἅμα τἄχανε δὲν ὑπόφερε στὴν σκέψι πῶς θὰ «σταματήσῃ». Καὶ συνέχιζε ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω μὲ τὸ «σοῦ θέλω», «μοῦ θέλεις».

Τώρα, ὅμως, ἦτανε ἀδύνατον νὰ ξαναπαίξῃ. Κύττα νὰ δῇς ποὺ ὁ Διάολος διαλέγει τὶς ἡμέρες. Κι' ἔχει καὶ τ' ἀρνὶ κι' ἀκόμα δὲν ἔστειλε οὔτε ἕνα αὐγὸ στὸ σπίτι. Τί αὐγό;...Οὔτε τὴν μπογιά...

Χωμένος στὸ βάθος τοῦ πολυσύχναστου Καφενείου τῆς Ὁμονοίας, βυθισμένος στὶς σκέψεις ποὺ τὸν ναρκώνουν, λαγοκοιμᾶται...

Θἄθελε νὰ μὴν ὑπάρχῃ, νὰ μὴν ἔχῃ σπίτι, νὰ μὴ ζῇ. Δὲν μπορεῖ νὰ κατατάξῃ τὶς ἰδέες του καὶ ἀποφεύγει νὰ πάρῃ ἀπόφασι γιὰ τὸ τί θὰ κάνῃ.

Ἄξαφνα, ὅλος ἐκεῖνος ὁ καφενόβιος κόσμος τρέχει στὶς ἐξόδους, βγαίνει ἔξω, ἀνεβαίνει στὶς καρέκλες, ἀποκαλύπτεται. Ἕνας μεγαλοπρεπὴς ἀνθοστόλιστος Ἐπιτάφιος περνάει ἀπ' τὴν πλατεῖα. Ἀκολουθοῦν μυριάδες ἀναμμένα κεριά. Εἶνε τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου.

Αὐτὸς δὲν κουνιέται.

— Δὲν ἔχεις κέφι βλέπω ἀπόψε, Σωτήρη...

Κυττάει αὐτὸν ποὺ τοῦ μίλησε, ἀλλὰ δὲν τ' ἀπαντάει.

— Τί σκέφτεσαι;...Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας πεντακόσια... τοῦ ξαναλέει ὁ ἄλλος.

Πάλι δὲν ἀπαντάει.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, ἐπιμένει ἐκεῖνος. Εἶσαι φίλος μου καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω στενοχωρημένον... Ἂν στενοχωριέσαι γιὰ λεφτά, ἔχω 'γὼ μιὰ δουλειὰ νὰ φᾶμε καλά. Ἄκου δῶ...

Χαμήλωσε τὴν φωνήν του καὶ τοὖπε, τοὖπε, τοὖπε. Μερικὲς λέξεις τοῦ φίλου του, τοῦ μαστίγωσαν ἄσχημα τ' αὐτιά του. Γωνία, σκοπός, σουρτάρι, φύλακας... Ἆ! ὄχι! Δὲν τὦχε σκοπό. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θἄκανε τέτοιο πρᾶμα. Ἀδύνατον...

— Δὲν ξέρω... Ἐσύ, σκέψου πάλι κι' ἂν ἀποφασίσῃς, ἔλα αὔριο τὸ μεσημέρι στὸ «Βυζάντιο» νὰ μὲ βρῇς...Γειά σου...

Κι' ὁ φίλος του ἔφυγε.

Σηκώθηκε σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν. Ἀκοῦς ἐκεῖ... Πῶς τόλμησε αὐτὸς καὶ τὦπε τέτοιο πρᾶμα; Αὐτὸς νὰ κάνῃ τέτοια δουλειά; Δὲν ἔκοβε τὸ χέρι του καλύτερα ἀπ' τὸν ἀγκῶνα. Οὔτε συζήτησι νὰ γίνεται, ἀκοῦς...

Προχωροῦσε μὲ μεγάλα βήματα μέσ' ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔφτασε στὸ Σύνταγμα καὶ μηχανικῶς ἔστριψε γιὰ τὸ Ζάππειο. Ὁ δροσερὸς ἀέρας τοῦ καλμάρισε κάπως τὰ νεῦρα. Οἱ σκέψεις του ἀρχίσανε νὰ μπαίνουνε σὲ τάξι.

Νὰ πάρ' ἡ ὀργή. Ξημερώνει Μ. Σάββατο. Καὶ θέλει τόσα πράματα. Τί νὰ πρωτοψωνίσῃ; Καὶ πῶς; Κι' ἐκείνη ἡ καϋμένη θὰ περιμένῃ... Καὶ τὸ μικρὸ ἤθελε καὶ τὰ λουστρινένια παπουτσάκια...

Κάθησε σ' ἕνα μπάγκο. Σκεφτότανε. Χωρὶς νὰ θέλῃ, ὅλο τὴν ἔδιωχνε κι' ὅλο μιὰ ἰδέα ξαναγύριζε στὸ κεφάλι του... Μπορεῖ, βρὲ ἀδελφέ, νὰ γίνουν τὰ πράγματα, ὅπως τοῦ τἆπε ὁ Θόδωρος. Γιατὶ νὰ βάνῃ πάντα τὸ κακὸ μὲ τὸ νοῦ του; Ἤτανε ὑποχρεωτικὸ νὰ τοὺς πιάσουνε; Λίγη τύχη καὶ ὅλα κονομιώντουσαν. Ποιὸς ξέρει... Ἂν στὰ χαρτιὰ εἶνε ἄτυχος, δὲν ἕπεται ὅτι εἶνε παντοῦ. Μὰ πάλι...Ὄχι, ὄχι.... δὲν θὰ κάνῃ αὐτὸς τέτοιο πρᾶμα. Ὅταν καταστάλαξε ἐκεῖ, εἶχε κι' ὅλας ξημερώσει. Τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Πότε μπῆκε, πότε κοιμήθηκε, πότε ἔφυγε δὲν τὸν εἶδε κανείς.

Τὸ μεσημέρι ἔμπαινε στὸ «Βυζάντιο». Τὴν ἄλλη μέρα, Κυριακὴ τοῦ Πάσχα χτυποῦσαν χαρούμενα ὅλες οἱ καμπάνες. Χτυποῦσε κι' ἕνας χωροφύλακας στὸ φτωχικό του σπιτάκι. Ἄνοιξε, τὸ μικρὸ τὴν κρατοῦσε ἀπ' τὸ φουστάνι.

— Τί θέλετε;

— Ὁ ἄντρας σας παραγγέλνει νὰ πᾶτε νὰ τὸν δῆτε στὸ Τμῆμα Μεταγωγῶν.

— Ὦ! Δυστυχία μου, τί μοὔμελλε πάλι τῆς κακομοίρας τὸ Πάσχα... ὠλόλυζε ἐκείνη.

— Μαμᾶ, τί θὰ πῆ Πάσχα; ρώτησε πάλι μὲ ἄπληστη περιέργεια ἡ μικρούλα.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΚΩΤΣΕΖΟΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ P. C. WREN

ΤΟ ΝΑ ΕΠΙΚΑΛΗΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΛΑΝΩΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΧΑΝΕΙΣ ΑΟΡΑΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΕΙΝΕ ΑΥΤΟ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟ, ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ. ΟΤΑΝ ΟΜΩΣ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΑΥΤΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΑ ΠΡΟΣ ΕΜΑΣ, ΤΟΤΕ ΜΟΙΡΑΙΩΣ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΦΡΙΚΤΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Στ' ἀλήθεια, γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς ὅσο πρέπει τὴν αὐθεντικὴ αὐτὴ ἱστορία, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τὸν Ἀλεξάντερ Ἄντερσον Ἔλλιοττ, ἕναν ἀπὸ τοὺς πλέον ἰσορροπημένους, λογικοὺς καὶ σώφρονας ἀνθρώπους, ποὺ ἔχω γνωρίσει μέχρι σήμερον. Ναί, ὁ Σκωτσέζος αὐτὸς ἦταν πρὸ παντὸς ἰσορροπημένος. Ἄλλωστε, τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτὸν τὸν μεταχειριζόταν συχνὰ καὶ ὁ ἴδιος ὅταν ἤθελε νὰ ἐξυμνήσῃ κάποιον.

Γι' αὐτόν, ἕνας καλὸς πελάτης τῆς Τραπέζης, στὴν ὁποία ἐργαζόταν ὡς διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τοῦ Μαχιμάρι, ἡ σύζυγος τοῦ Ἄγγλου διοικητοῦ τῆς περιφερείας, ἡ ὁποία συμμεριζόταν τὸν θαυμασμό του γιὰ τοὺς Σκωτσέζους ποιητὰς ἢ ὁ ἰθαγενὴς ὑπηρέτης του, ὁ ὁποῖος ἦταν ἱκανὸς νὰ στέκεται ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες ἀκίνητος πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ κυρίου του, ἦσαν «ἰσορροπημένοι ἄνθρωποι».

Μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Ἀλεξάντερ Ἄντερσον Ἔλλιοττ ἐπικρατοῦσε πάντοτε ἡ λογική. Καθὼς συνήθιζε νὰ λέῃ ὁ ἴδιος, ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ἡ αὐστηρῶς ἀντικειμενικὴ κριτική, στὴν ὁποία ὑπέβαλε κάθε πρᾶγμα, εἶχαν χαλιναγωγήσει καὶ εἶχαν καθυποτάξει τὴν φαντασία του.

Ὁ Ἔλλιοττ δὲν πίστευε ποτὲ παρὰ μόνον σὲ ὅ,τι εἶχε δῇ μὲ τὰ μάτια του ἢ σὲ ὅ,τι ἔβλεπε καὶ δὲν παραδεχόταν ὡς ἀληθὲς παρὰ μόνο ὅ,τι μποροῦσε ν' ἀποδειχθῇ ὡς τέτοιο. Καὶ μολονότι δὲν ἔλεγε ποτὲ ὅ,τι σκεπτόταν, ὅ,τι ἔλεγε τὸ σκεπτόταν.

Ἀγαποῦσε τὰ σταρᾶτα λόγια καὶ μισοῦσε τοὺς ὑπαινιγμούς, τοὺς συμβολισμούς, τὰς ἀσαφεῖς ἐκφράσεις καὶ τὰ ἡμιτελῆ νοήματα. Ἦταν ἀσυγκίνητος, πάντοτε ψύχραιμος καὶ ἐνθουσιαζόταν πολὺ δύσκολα.

Προσπαθῆστε νὰ διατηρήσετε τὴν εἰκόνα αὐτὴ τοῦ Ἀλεξάντερ Ἄντερσον Ἔλλιοττ, καθὼς θὰ διαβάζετε τὴν ἱστορία αὐτή, ἡ ὁποία δὲν εἶνε παρὰ ἡ πιστὴ ἀφήγησις τῶν ὅσων μοῦ εἶπε σχετικῶς μὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἄλισταιρ Λέννοξ Γκόρντον καὶ τοῦ Ἄγκους Μὰκ Ἴλλραιθ. Γιατὶ μόνον αὐτὸς τοὺς εἶδε νὰ πεθαίνουν. Καὶ ἡ ἐξιστόρησις τοῦ θανάτου των, ἔτσι ὅπως τὴν ἄκουσα ἀπὸ τὰ χείλη του, εἶνε ἡ μοναδικὴ μαρτυρία τοῦ πῶς οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες, πάνω στὴν ἀκμή των, ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον αὐτὸν κατὰ τὸν καταπληκτικώτερο τρόπο.

✪

Ὅπως τὸ φανερώνουν τὰ ὀνόματά τους, ὁ Ἄλισταιρ Λέννοξ Γκόρντον καὶ ὁ Ἄγκους Μὰκ Ἴλλραιθ ἦσαν ἐπίσης Σκωτσέζοι.

Ὁ πρῶτος ἔφερε τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου καὶ ἦταν ὑποδιοικητὴς ἑνὸς περιφήμου συντάγματος Σκωτσέζων, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν φρουρὰν τοῦ Μαχιμάρι. Ὁ Γκόρντον ἦταν — πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶνε τόσο σπάνιο μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν ὅσο, συνήθως, ὑποτίθεται—ποιητής, καλλιτέχνης καὶ ὀνειροπόλος. Διάβαζε συγγράμματα περὶ μεταφυσικῆς, ἔγραφε στίχους καὶ μελετοῦσε μὲ πάθος τὴν ἐπιστήμη ἢ τὴν τέχνη, τὴν θεωρία ἢ τὴν θρησκεία— ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶνε— τῶν Γιόγκι. Καί, γενικῶς, ὅλες οἱ ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες ἀσκοῦσαν ἐπάνω του γοητεία ἀκαταμάχητη.

— Ἔχετε τὴν δύναμι νὰ κάνετε τί ; Νὰ βάλετε νὰ μὲ καταδιώξῃ ἀστυνομία σας ; Νὰ μὲ κτυπήσετε μὲ τὰ καμτσίκια σας ;

Ὁ Ἄλισταιρ Λέννοξ Γκόρντον θεωροῦσε τὴν Ἀνατολὴ—τὶς φιλοσοφίες της, τὶς θρησκεῖες της, τὰ ἔθιμά της, τὶς ἀπόψεις της γιὰ τὴν ζωὴ— ἀσυγκρίτως πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὴν Δύσι. Ὄχι ἀναγκαίως ὡς ἕνα καλύτερο ἢ προτιμότερο κόσμο, ἀλλ' ἁπλῶς ὡς πλέον ἐνδιαφέροντα. Ἀγαποῦσε τὴν Σκωτία, χωρίς, ὅμως, νὰ τὴν νοσταλγῇ, ὅπως οἱ ἄλλοι Σκωτσέζοι. Ἐξ ἄλλου, μέσα στὰ ὄνειρά του μποροῦσε νὰ τὴν φέρῃ ὁπόταν ἤθελε μπρὸς στὰ μάτια του. Πέντε ὁλόκληρα χρόνια βρισκόταν ὁ Γκόρντον στὰς Ἰνδίας μὲ τὸ σύνταγμά του καὶ τὸ μοναδικό του παράπονο ἦταν ὅτι ἕνας λευκὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ παρὰ ἐλάχιστα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ μυστηριώδους κόσμου, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ παρὰ τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες τῆς ἰνδικῆς ζωῆς, ποὺ σφύζει ὁλόγυρά του.

Πῶς τώρα ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος συνδέθηκε μὲ τὸν Ἀλεξάντερ Ἄντερσον Ἔλλιοττ — αὐτὸ μοῦ εἶνε τελείως ἀνεξήγητο. Ἐν τούτοις, ἦσαν πολὺ καλοὶ φίλοι καὶ ἡ φιλία τους ἀποτελοῦσε ἐπαλήθευσι τῆς ἀρχῆς τῆς ἕλξεως τῶν ἀντιθέτων.

Ὁ Ἄγκους Μὰκ Ἴλλραιθ, πολιτικὸς χειροῦργος ἐγκατεστημένος ἀπὸ πολλά, ἐπίσης, χρόνια στὸ Μαχιμάρι, εἶχε περισσότερα κοινὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τὸν Ἔλλιοττ. Ἡ φύσις τὸν εἶχε κάνει κυνικό, σκεπτικιστή, δύσπιστο· ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ μακροχρόνιος ἄσκησίς της, τοῦ εἶχαν δημιουργήσει τὴν συνήθεια νὰ ψάχνῃ πάντοτε γιὰ νὰ βρίσκῃ τὶς αἰτίες τοῦ κάθε γεγονότος καὶ τοῦ κάθε πράγματος καὶ νὰ μὴν ἀσχολῆται πολὺ μὲ τὶς φαντασιώσεις καὶ τὶς θεωρίες. Προτιμοῦσε τὴν φυσικὴ ἀπὸ τὴν μεταφυσική.

Μολαταῦτα, ἡ νοοτροπία του, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ προσωπικότης του ἦσαν περισσότερο συντονισμένες μὲ τὸν ψυχικὸ ρυθμὸ τοῦ στρατιώτου Ἄλισταιρ Λέννοξ Γκόρντον, παρὰ μὲ τὶς τόσον ἰσορροπημένες ἐγκεφαλικὲς λειτουργίες τοῦ τραπεζιτικοῦ Ἀλεξάντερ Ἄντερσον Ἔλλιοττ. Διότι, παρὰ τὸν ἔμφυτο σκεπτικισμό του, τὸ ὀξὺ καὶ πρακτικό του πνεῦμα καὶ τὴν ἐπίκτητη μανία του νὰ ἐξηγῇ τὰ πάντα, ὁ Ἄγκους Μὰκ Ἴλλραιθ ἦταν προικισμένος μὲ τὸ χάρισμα— ἢ μὲ τὴν κατάρα — τῆς διοράσεως.

Τὸ γεγονὸς τὸν στενοχωροῦσε ἐξαιρετικά, γιατί, ἀκριβῶς, ἀποτελοῦσε φαινόμενο ἀνεξήγητο καὶ ἀντιεπιστημονικό· τοῦ φαινόταν ὅτι ἡ ἰδιότης του αὐτὴ ἦταν κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ ντρέπεται.

Ὅταν ὁ Ἄλισταιρ Λέννοξ Γκόρντον ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ Ἄγκους Μὰκ Ἴλλραιθ ἦταν προικισμένος μὲ τὸ χάρισμα τῆς διοράσεως, αἰσθάνθηκε ὄχι μόνον περιέργεια καὶ βαθύτατο ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ κάποιο φθόνο. Καὶ δυσφοροῦσε γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἐρωτοῦσε σχετικῶς, ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ κατσούφιαζε καὶ ἀπέφευγε ν' ἀπαντήσῃ.

Τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἄγκους Μὰκ Ἴλλραιθ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀλιτσαιρ Λέννοξ Γκόρντον καὶ εἶπε: «Ὁ Τζὼρτζ Στιούαρτ εἶνε νεκρός!», μόλις ἐπρόφερε τὶς λέξεις αὐτὲς ἔνοιωσε ὅτι εἶχε συμπεριφερθῆ σὰν κοινὸς τσαρλατᾶνος.

— Εἶμαι ἕνας ἀνόητος! ἐγρύλλισε. Δὲν ἀξίζω περισσότερο ἀπὸ τὶς χαρτορίχτρες τῶν χωριῶν μας. Ἐν τούτοις, ξέρω ὅτι ὁ Στιούαρτ εἶνε νεκρός. Σκοτώθηκε πέφτοντας σὲ μιὰ χαράδρα.

Ὁ Στιούαρτ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ συντάγματος, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ περάσῃ τὴν ἄδειά του στὰ Ἰμαλάϊα

— Πῶς τὸ ξέρεις; ἐρώτησε ὁ Γκόρντον.

— Τὸ βλέπω.

Μετὰ δύο περίπου ἑβδομάδες ἡ εἴδησις ἔφθασε στὸ Μαχιμάρι. Ὁ Τζὼρτζ Στιούαρτ εἶχε σκοτωθῆ πέφτοντας σὲ μιὰ χαράδρα.

Ἔτσι ὁ Γκόρντον ἀνεκάλυψε τὴν περίεργη ἰδιότητα τοῦ Μὰκ Ἴλλραιθ ἢ μᾶλλον αὐτὸς τὴν φανέρωσε στὸν Γκόρντον.

✪

Πάντως, παρὰ τὶς διαφορές τους αὐτές, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἦσαν πρωτίστως Σκωτσέζοι καὶ σὰν Σκωτσέζοι ἦσαν καλοὶ φίλοι.

Ἄλλωστε καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν δυὸ κοινὲς ἀδυναμίες: ἀγαποῦσαν μὲ πάθος τὸ ψάρεμα καὶ τὴν ἱππασία.

Κάθε Κυριακὴ οἱ τρεῖς Σκωτσέζοι ἐπεβιβάζοντο σὲ μιὰ μικρὴ βάρκα, ἀπομακρύνονταν ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ ἔρριχναν τὰ παραγάδια τους σὲ βάθος δέκα περίπου ὀργυιῶν. Ἔκαναν μετὰ μιὰ βόλτα κωπηλατῶντες ἢ μὲ τὸ πανὶ καὶ πρὸς τὸ βράδυ ἐπέστρεφαν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ παραγάδια.

Ἐπίσης, κάθε πρωῒ οἱ τρεῖς φίλοι ἔκαναν ἕνα περίπατο ἔφιπποι. Καλπάζοντες διέγραφαν ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο στὴν ἔρημο, ποὺ περιβάλλει ἀπὸ τὶς τρεῖς πλευρές, σὰν θάλασσα, τὸ Μαχιμάρι καὶ μετὰ κατέβαιναν πρὸς τὴν θάλασσα ποὺ ἁπλώνεται σὰν ἔρημος πέρα ἀπὸ τὴν τρίτη πλευρά.

Ἕνα πρωῒ, ὁ Ἔλλιοττ πέρασε νὰ πάρῃ τὸν Γκόρντον καὶ τὸν Μὰκ Ἴλλραιθ γιὰ τὸν καθημερινό τους περίπατο. Πρῶτα περνοῦσε ἀπὸ τὴν μικρὴ βίλλα τοῦ γιατροῦ καὶ μετά, οἱ δύο μαζὶ περνοῦσαν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ Λέσχη.

Οἱ τρεῖς φίλοι διήνυσαν καλπάζοντες τὴν συνηθισμένη διαδρομή τους. Στὴν ἀκροθαλασσιὰ σταμάτησαν γιὰ ν' ἀφήσουν τ' ἄλογά τους ν' ἀνασσάνουν.

— Ἔ! Κυττᾶξτε ποιὸς ἦρθε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ! εἶπε ὁ Γκόρντον δείχνοντας μὲ τὸ καμτσίκι του ἕνα φακίρη, ποὺ καθισμένος σταυροπόδι στὴν ἄμμο καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιο, εἶχε παραδοθῆ στὶς ἀπολαύσεις τῆς Νιρβάνας.

Ἦταν σχεδὸν τελείως γυμνός. Στὸ ἀποσκελετωμένο χέρι του κρατοῦσε ἕνα σιδερένιο ραβδὶ μ' ἕνα κρίκο περασμένο στὴν ἄκρη καὶ μπροστά του ἦταν τοποθετημένο ἕνα μικρὸ χάλκινο κύπελλο.

— Πάω νὰ κουβεντιάσω μαζί του, εἶπε ὁ Γκόρντον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχανε ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ συζητήσῃ μὲ ἕνα φακίρη σχετικῶς μὲ τὸν καλύτερο τρόπο νὰ ζήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ κανείς.

— Θάρθωμε κι' ἐμεῖς νὰ θαυμάσουμε ἀπὸ κοντὰ τὸν ἅγιο αὐτὸν ἄνθρωπο, ἀποκρίθηκε ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ μὲ τὸ ἐλαφρῶς σαρκαστικὸ ὕφος του.

Ξεπέζεψαν καὶ πλησίασαν τὸν φακίρη, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητος μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὸν ἥλιο.

— Καλημέρα, τοῦ εἶπε ὁ Γκόρντον. Δὲν σ' ἔχω ξαναδῆ στὸ Μαχιμάρι καὶ ὑποθέτω ὅτι εἶσαι ξένος...

— Εἶμαι ξένος...ξένος ὄχι μόνον ἐδῶ, ἀλλὰ παντοῦ...σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἀποκρίθηκε ὁ φακίρης.

— Θὰ μείνῃς πολὺ καιρὸ στὸ Μαχιμάρι;

— Εἶμαι σὰν τὸν ἄνεμο, ὁ ὁποῖος δὲν μένει ποτὲ στὸ ἴδιο μέρος. Γιατί ρωτᾶς;

—Ἤθελα νὰ σὲ ξαναδῶ γιὰ νὰ συζητήσω μαζύ σου.

—Σχετικῶς μὲ τί ;

—Σχετικῶς μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο· γιὰ τὴ φιλοσοφία μας καὶ γιὰ πράγματα σὰν τὴν δύναμι ποὺ σὲ κάνει νὰ πλανᾶσαι στὸν κόσμο πιὸ ἐλεύθερος ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἐνῶ ἐγὼ μένω ριζωμένος στὸν ἴδιο τόπο.

—Αὔριο θάχω φύγει. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἔμενα, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ κοινὸ ἔδαφος γιὰ μᾶς τοὺς δύο, πάνω στὸ ὁποῖο νὰ συναντηθοῦμε.

—Ὤ, νομίζω, ὅτι οἱ ἔξυπνοι ἄνθρωποι βρίσκουν πάντοτε τρόπο νὰ συνεννοηθοῦν. παρετήρησε ὁ Γκόρντον.

—Ναί, ἔξυπνε ἄνθρωπε. Μήπως εἶσαι ἀστυνόμος ;

—Ὄχι.

—Τότε τί εἶσαι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ προσὸν τοῦ νὰ εἶσαι σαχὶμπ —μεταφρ. Κύριος —; ἐρώτησε ὁ φακίρης προφέροντας μὲ ἀπέραντη περιφρόνησι τὴν τελευταία λέξι.

—Ὅ,τι εἶσαι κι' ἐσύ. Ἕνας σπουδαστής, ἕνας ἐρευνητής.

—Καὶ τί ψάχνεις νὰ εὕρῃς ;

—Τὴν ἀλήθεια.

—Ψεύδεσαι, εἶπε ὁ φακίρης. Δὲν ψάχνεις νὰ εὕρῃς τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ τὴν δύναμι, τὴν κατάρα ποὺ σᾶς τρελλαίνει ὅλους ἐσᾶς τοὺς ἀνθρώπους τῆς Δύσεως. Γιὰ σένα ἡ φιλοσοφία μας σημαίνει κάποια νέα δύναμι καὶ γι' αὐτὸ σ' ἐνδιαφέρει.

—Κάνεις λάθος. Ἤλπιζα ὅτι...

—Ἤλπιζες νὰ μοῦ ἀποσπάσῃς λόγια, ἤλπιζες νὰ μὲ πείσῃς νὰ ἐκτελέσω διάφορες ταχυδακτυλουργίες. Γιὰ σᾶς ποὺ δὲν ἔχετε ὅσιο καὶ ἱερό, ἐμεῖς ὅλοι δὲν εἴμαστε παρὰ διασκεδαστικοὶ θαυματοποιοί.

—Πᾶμε, Γκόρντον, εἶπε νευριασμένος ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ. Γιατί νὰ χάνουμε τὴν ὥρα μας μ' αὐτὸν τὸν τύπο ποὺ...

—Ὤ, ἡ ὥρα δὲν θὰ πάῃ χαμένη, τὸν διέκοψε ὁ φακίρης. Ἀσφαλῶς, θἆσαι κι' ἐσὺ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ψάχνουν γιὰ νὰ εὕρουν τὴν δύναμι.

—Ἔχω τὴν δύναμι νὰ... ἄρχισε ὁ Μὰκ Ἴλλαιρθ.

Ὁ φακίρης ἐτέντωσε τὸ μακρύ, λιπόσαρκο μπράτσο πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Μὰκ Ἴλλραιθ.

—Ἔχεις τὴν δύναμι νὰ κάνῃς τί ; Νὰ βάλῃς τὴν ἀστυνομία σας νὰ μὲ καταδιώξῃ; Νὰ μὲ χτυπήσῃς μὲ τὸ μαστίγιό σου; Νὰ μοῦ χαϊδέψῃς τὰ πλευρὰ μὲ τὴν μύτη τῆς μπόττας σου — ὅπως, ἀσφαλῶς, θὰ συνηθίζῃς νὰ κάνῃς στὸν ὑπηρέτη σου ; Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μιὰ δύναμι, πολὺ καλλίτερη ἀπ' αὐτήν. Θὰ σοῦ δώσω τὴν δύναμι νὰ δῇς τὸν ἀόρατο κόσμο. Σύ... σύ, ποὺ νομίζεις πὼς κἄτι εἶσαι, ἐπειδὴ ἔχεις τὸ τιποτένιο χάρισμα τῆς διοράσεως — ἕνα χάρισμα ποὺ οὔτε καταλαβαίνεις, οὔτε ξέρεις νὰ χρησιμοποιήσῃς ! Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω ἕνα δίκοπο χάρισμα... μιὰν ὀλεθρία δύναμι !...

»Καὶ σὲ σένα ἐπίσης, πρόσθεσε, γυρίζοντας πρὸς τὸν Γκόρντον.

— Ἀνάθεμά με ἂν καταλαβαίνω τίποτε! ἔκανε ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ σαστισμένος ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ φακίρη.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ βρωμερὸς αὐτὸς ζητιάνος εἶχε μαντεύσει ὅτι ἦταν προικισμένος μ' ἐκείνη τὴν τόσο ἐνοχλητικὴ ἰδιότητά του νὰ διαισθάνεται πράγματα, ποὺ συνέβαιναν σὲ ἀπόστασι ἑκατοντάδων ἢ καὶ χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπ' αὐτόν. Καί, ἀφ' ἑτέρου, ἡ ἀχαρακτήριστη συμπεριφορὰ τοῦ φακίρη, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε πειράξει κανείς, τὸν ἐξώργιζε.

— Καὶ σὲ σένα θὰ χαρίσω τὴν ἴδια δύναμι, συνέχισε ὁ φακίρης ἀπευθυνόμενος στὸν Γκόρντον. Εἶσαι ἐρευνητής, ἔ; Θὰ εὕρῃς, λοιπόν, ὅ,τι ζητᾶς. Θὰ δῇς τὸν ἀόρατο κόσμο. Ἀλλὰ τὸ χάρισμα, ποὺ θὰ σοῦ δώσω εἶνε δίκοπο...

— Σ' εὐχαριστῶ, πάντως, γιὰ τὸ δῶρο, ἀποκρίθηκε ὁ Γκόρντον. Καὶ λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ συνεννοηθοῦμε. Ἀντίο.

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μὰκ Ἴλλραιθ, ἐπέστρεψε κοντὰ στ' ἄλογα.

Ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ, καθὼς ταλαντευόταν, ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ πήδησε ὡσὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ κἄτι ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

✪

Κἄμποσες στιγμὲς ὁ Ἔλλιοττ ἔμεινε ἀκίνητος, κυττῶντας χωρὶς περιέργεια, μὲ τὸ ψύχραιμο βλέμμα του τὸν αἰνιγματικὸ καὶ τόσο ὀξύθυμο ἀσκητή.

— Καὶ σύ; ἐρώτησε σαρκαστικὰ ὁ φακίρης, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του. Μήπως εἶσαι κι' ἐσὺ ἐρευνητής;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔλλιοττ μὲ ἐπισημότητα, ποὺ δὲν ἐνεῖχε τὸν παραμικρὸ τόνο εἰρωνείας.

— Δὲν ποθεῖς ν' ἀποκτήσῃς ἰσχύ;

— Ὄχι.

— Κι' οὔτε ἀφιέρωσες τὴν ζωή σου στὴν ἀναζήτησι τῆς ἀλήθειας;

Ὁ Ἔλλιοττ ἐκούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Δὲν θέλεις νὰ σοῦ δώσω κανένα δῶρο;

— Ὄχι.

Ὁ Ἔλλιοττ ξανακούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὄχι σ' εὐχαριστῶ. Σοῦ εὔχομαι καλὴ μέρα, εἶπε.

— Κι' ἐγὼ σοῦ εὔχομαι καλὴ ἐπαύριο, ἀποκρίθηκε ὁ φακίρης.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπέστρεψαν στὸ Μαχιμάρι συζητῶντας περὶ φακιρῶν, γενικῶς, καὶ περὶ αὐτοῦ ποὺ εἶχαν συναντήσει πρὸ ὀλίγου ἰδιαιτέρως.

— Ἕνας θρασύτατος, ἀναιδέστατος, βρωμερὸς τσαρλατᾶνος, εἶπε ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ. Θ' ἀνήκῃ, ἀσφαλῶς, σὲ καμμιὰ ἐπαναστατικὴ ὀργάνωσι...

— Ἐξαιρετικὰ δυσάρεστος τύπος, ἐν πάσῃ περιπτώσει, παρετήρησε ὁ Γκόρντον. Θρασύτατος καὶ ἀναιδέστατος καθὼς εἶπες.

— Μᾶλλον ἀκατανόητος, διώρθωσε ὁ Ἔλλιοττ. Καὶ γι' αὐτό, καλύτερα νὰ παύσουμε ν' ἀσχολούμεθα μὲ τὴν ἀφεντιά του.

✪

Ἡ ἑπομένη ἦταν Κυριακὴ καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπῆγαν στὸ ψάρεμα.

Σὰν ἀνοίχθηκαν δυὸ - τρία μίλλια ἀπὸ τὸ γιαλό, κατέβασαν τὸ πανὶ καὶ ἔρριξαν τὴν ἄγκυρα. Κατόπιν ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὰ παραγάδια τους.

Ὁ Γκόρντον καθόταν στὴν πρύμνη, ὁ Ἔλλιοττ στὸν μεσαῖο πάγκο καὶ ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ στὴν πλώρη.

Ξάφνου ὁ Ἔλλιοττ, ποὺ καθόταν μὲ τὴν ράχη του γυρισμένη πρὸς τὸν Μὰκ Ἴλλραιθ, εἶδε τὸν Γκόρντον νὰ σηκώνεται καὶ νὰ κυττάζῃ κατάπληκτος πέρα ἀπὸ τὴν πρύμνη.

Στρέφοντας τὸ κεφάλι γιὰ νὰ δῇ τί εἶχε διακρίνει ὁ Γκόρντον, ὁ Ἔλλιοττ παρετήρησε ὅτι καὶ ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ εἶχε σηκωθῆ, παρατῶντας τὰ παραγάδια του κι' ἐκύτταζε ἐξ ἴσου κατάπληκτος πρὸς τὸ ἴδιο σημεῖο.

Ὁ Ἔλλιοττ, σαστισμένος, περιέφερε τὸ βλέμμα του στὸν ὁρίζοντα καὶ πάνω στὴν ἥσυχη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, χωρὶς νὰ διακρίνῃ τίποτε. Καὶ ὅταν ξανακύτταξε τοὺς φίλους του παρετήρησε ὅτι ἡ κατάπληξις, στὰ πρόσωπά τους, εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἀπερίγραπτο τρόμο.

— Ἔ, σεῖς! Τί πάθατε; ἐρώτησε. Τί συμβαίνει;

— Κύττα...Κύττα...ἐτραύλισε ὁ Γκόρντον, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ Μὰκ Ἴλλραιθ.

Τὰ χείλη καὶ τὰ δάκτυλά του ἔτρεμαν.

— Δὲν βλέπω τίποτε, εἶπε ὁ Ἔλλιοττ. Καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ καθήσετε γιατί, διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀναποδογυρίσῃ ἡ βάρκα.

— Μὰκ Ἴλλραιθ, σὺ βλέπεις; ἐρώτησε ὁ Γκόρντον. Τί εἶνε... Τί εἶνε...

— Εἶνε πορτογαλικὸ καράβι, ἀποκρίθηκε ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ. Δὲς τὴν μεγάλη μεταξωτὴ σημαία, τὶς μπουκαπόρτες τῶν κανονιῶν... τοὺς στρατιῶτες... Φέρουν ὅλοι τὴν πανοπλία τους. Ἔρχονται κατ' ἐπάνω μας...

— Προσέξετε! ξεφώνησε ὁ Γκόρντον. Θὰ μᾶς τσακίσῃ. Προσέξετε!

Καὶ διασκελίζοντας τὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας ἔπεσε στὴ θάλασσα.

— Τί πάθατε καὶ οἱ δύο σας; φώναξε ὁ Ἔλλιοττ. Τρελλαθήκατε. Ποῦ τὸ βλέπετε τὸ καράβι. Ἔ, Γκόρντον... Μὰκ Ἴλλραιθ, τί κάνεις αὐτοῦ;

Ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ, καθὼς ταλαντευόταν ὄρθιος, ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ πήδησε σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ πιασθῇ ἀπὸ κἄτι ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἀπὸ τὰ σχοινιὰ ἑνὸς πρωραίου ἱστοῦ, λόγου χάριν, ἢ ἀπὸ μιὰ σηκωμένη ἄγκυρα.

— Πέσε στὴ θάλασσα, Ἔλλιοττ! ξεφώνησε καθὼς πηδοῦσε.

Τὴν ἑπομένη στιγμὴ βρισκόταν καὶ αὐτὸς μέσα στὸ νερό.

Γιὰ κάμποσες στιγμὲς ὁ Ἔλλιοττ ἔμεινε κυριολεκτικῶς ἀπολιθωμένος.

Τί εἶχαν πάθει οἱ φίλοι του; Τί τοὺς εἶχεν ἔρθει νὰ πηδήσουν μὲ τὰ ροῦχα καὶ μὲ τὰ παπούτσια μέσα στὴ θάλασσα καί, μάλιστα, σὲ σημεῖο ὅπου δὲν ἔλειπαν οἱ καρχαρίαι. Τώρα καὶ οἱ δύο κολυμποῦσαν σὰν τρελλοὶ πρὸς διαφορετικὲς διευθύνσεις.

Ὁ Ἔλλιοττ σήκωσε τὴν ἄγκυρα καὶ τοποθέτησε τὰ κουπιὰ στοὺς σκαρμούς.

Ὅταν, ὅμως, ξανακύτταξε γύρω στὴν βάρκα, ὁ Γκόρντον εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀπομακρύνεται. Ἄρχισε νὰ κωπηλατῇ μὲ δύναμι πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου εἶχε δῆ τὸν Γκόρντον γιὰ τελευταία φορά.

Ἔσκυψε ἔξω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ κι' ἐκύτταξε μέσα στὰ διάφανα, καθάρια νερά, ποὺ θὰ εἶχαν βάθος δώδεκα ἢ δεκαπέντε ὀργυιῶν. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔφθαναν σχεδὸν ὡς τὸν πυθμένα— φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται στοὺς τροπικούς. Τὸ σῶμα τοῦ Γκόρντον, ὅμως, δὲν φαινόταν πουθενά.

Καὶ ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ;

— Ποῦ ἦταν;

Εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτός;

Ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ! Τὸν εἶδα σὲ ἀπόστασι πενῆντα ἢ ἑξῆντα μέτρων ἀπὸ τὴν βάρκα νὰ κολυμπᾷ μὲ κουρασμένες κινήσεις.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Νὰ ἐξακολουθῇ νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸν Γκόρντον βουτῶντας ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὸς στὴ θάλασσα ἢ νὰ τραβήξῃ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Μὰκ Ἴλλραιθ καὶ νὰ τὸν σύρῃ μέσα στὴν βάρκα ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας;

Δὲν ἐδίστασε ἐπὶ πολύ. Καλύτερα ἕνας ζωντανὸς Μὰκ Ἴλλραιθ, παρὰ ἕνας νεκρὸς Γκόρντον.

— Ἔρχομαι, Μὰκ Ἴλλραιθ! ἐφώναξε μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῶν πνευμόνων του. Στάσου... Περίμενέ με.

Ξανακάθησε στὰ κουπιά.

Σὰν ξαναγύρισε τὸ κεφάλι, κατάπληκτος παρατήρησε ὅτι ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ ἐξακολουθοῦσε νὰ κολυμπᾷ ἀπομακρυνόμενος.

— Μὰκ Ἴλλραιθ...γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... δὲν μ' ἀκοῦς;

Καὶ σὰν νὰ τὤκανε πεισματικὰ ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ σήκωσε ξάφνου τὰ χέρια του καὶ ἐξαφανίσθηκε κάτω ἀπὸ τὴν ὑγρή, λεία ἐπιφάνεια. Βυθίσθηκε σὰν πέτρα.

Μάταια ὁ Ἔλλιοττ ἔψαξε ὡς τὸ βράδυ γιὰ νὰ εὕρῃ ἔστω καὶ τὰ σώματα τοῦ Γκόρντον καὶ τοῦ Μὰκ Ἴλλραιθ. Νεκροὺς ἢ ζωντανούς, κανεὶς ποτὲ δὲ τοὺς ξανᾶδε.

✪

Τὴν ἱστορία αὐτὴ μοῦ τὴν διηγήθηκε—καθὼς ἀνέφερα καὶ προηγουμένως — ὁ ἴδιος ὁ τόσον ἰσορροπημένος Ἀλεξάντερ Ἄντερσον Ἔλλιοττ.

— Μὰ καλά... τί ἀκριβῶς συνέβη; ρώτησα βλακωδῶς ὅταν τελείωσε τὴν ἀφήγησί του.

— Εἶδαν ἕνα καράβι νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω μας. Ἕνα πορτογαλικὸ γαλλιόνι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν ἔρθει πρὶν ἀπὸ τέσσαρες αἰῶνες γιὰ νὰ κατακτήσουν τὶς Ἰνδίες. Εἶδαν πάνω στὸ κατάστρωμά του τοὺς κατακτητὰς μέσα στὶς πανοπλίες τους. Εἶδαν τὴν μεγάλη μεταξωτὴ σημαία του.

»Ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶδαν ὁλοκάθαρα, ὅπως μὲ βλέπετε σεῖς αὐτὴ τὴν στιγμή. Τὸ γαλλιόνι πλησίαζε, μ' ὅλα τὰ πανιὰ σηκωμένα. Σὲ λίγο θὰ συνέτριβε τὴν βάρκα μας, θὰ μᾶς παρέσυρε κάτω ἀπὸ τὴν τρόπιδα του. Γι' αὐτὸ ὁ Μὰκ Ἴλλραιθ πήδησε... γιὰ νὰ πιασθῇ ἀπὸ κανένα σχοινί.... ἀπὸ καμμιὰ ἁλυσίδα....».

— Καὶ σεῖς δὲν εἴδατε τίποτε; ἐρώτησα.

— Μὰ δὲν ὑπῆρξε τίποτε γιὰ νὰ δῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Ἔλλιοττ.

P. C. WREN

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ P. C. WREN

Ο ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΣ Κύριος ΓΚΑΡΝΕΤ

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Μιὰ καλοκαιριάτικη νύχτα ἕνας μυστηριώδης ἄγνωστος εἰσδύει στὴν ἔπαυλι τοῦ κ. Θεοφίλου Οὐέμπ, στὸ Γουΐστερμπυ Ἔντ καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν τελευταῖο νὰ τοῦ παραδώσῃ ἕνα πελώριο διαμάντι, τὸν «Ἀνέσπερο Ἥλιο». Ὁ κ. Θεόφιλος Οὐέμπ τὸν βεβαιώνει ὅτι τὸ διαμάντι δὲν εὑρίσκεται στὴν κατοχή του καὶ ὁ ἄγνωστος, ἐξαγριωμένος, τὸν δολοφονεῖ. Τὴν ἐπομένην, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης ἑνὸς σανατορίου ψυχοπαθῶν, δέχεται σὲ ἀκρόασι τὴν ἀσθενῆ Μάρτζορυ Λώντερελ, μιὰν ὡραιοτάτη νέα, ἡ ὁποία τοῦ δηλώνει ὅτι δὲν θέλει νὰ τὴν περιθάλπῃ ὁ ἰατρὸς Μὰκ Ἀντώ, διότι τὰ φάρμακα ποὺ τῆς δίδει ἐπιδεινώνουν τὴν κατάστασί της. Ἡ Μάρτζορυ ἐκφράζει ἐπίσης τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σανατόριον. Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι περιμένει τὴν ἐπίσκεψι τοῦ θείου καὶ τῆς θείας της. Μὲ τὴν τελευταία, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς συμφωνεῖ νὰ δολοφονήσῃ τὴ νέα οὕτως ὥστε ἡ περιουσία ποὺ πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ αὐτὴ ὅταν ἐνηλικιωθῇ νὰ περιέλθῃ στὴν θειά της. Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς κ. Λώντερελ ἕνας μυστηριώδης ἄγνωστος εἰσδύει στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, τὸν ὁποῖον ἀποκαλεῖ «Μισοκρεμασμένο Σάϊμον», καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπαιτεῖ νὰ τοῦ παράσχῃ ἄσυλον καὶ ἄλλοθι γιὰ τὸν φόνο τοῦ κ. Θεοφίλου Οὐέμπ.

Ὁ ἄγνωστος φαίνεται νὰ γνωρίζῃ κάθε πτυχὴ τοῦ σκοτεινοῦ παρελθόντος τοῦ δόκτορος Τσάρτερς καὶ ὡρισμένων ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ τελευταίου — στὸ σανατόριο ἐργάζονται καὶ ἄτομα, γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι, ἀπολύτως ἔντιμα, ἀγνοοῦντα τελείως τὴν ἐγκληματικὴ δρᾶσι τοῦ διευθυντοῦ των — καὶ ἀπειλεῖ τὸν γιατρὸ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ παρελθὸν αὐτὸ στὴν ἀστυνομία ἐὰν ὅλοι μέσα στὸ σανατόριο δὲν τὸν βοηθήσουν νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψι. Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύψῃ καὶ ἔτσι ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὀνομάζεται Τζὼν Γκάρνετ, ἐγκαθίσταται στὸ σανατόριο. Προσποιεῖται τὸν ἀνισόρροπο καὶ τὴν ἑπομένη καταπλήσσει τοὺς ἄλλους οἰκοτρόφους τοῦ σανατορίου μὲ τοὺς ἐξωφρενισμούς του. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος, στὸ ἀντίκρυσμα τῆς Μάρτζορυ Λώντερελ μένει κατάπληκτος καὶ ψιθυρίζει:

— Ἡ Ρόζμαιρη!...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δόκτωρ Τσάρτερς ἔχει συγκαλέσει σὲ μυστικὴ συνεδρίασι τὸν γιατρὸ Μὰκ Ἀντώ, τὸν ἐπιστάτη τοῦ σανατορίου κ. Τζαίημς, τὴν ἀρχινοσοκόμο καὶ τὴν ἀδελφὴ Τζώνς. Ὁ κ. Τζαίημς προτείνει νὰ δολοφονήσουν ἀδιστάκτως τὸν κ. Γκάρνετ. Τελικὰ ἀποφασίζουν νὰ δημιουργήσουν γύρω ἀπὸ τὸν κύριο Γκάρνετ τὴν ἀτμόσφαιρα ὅτι εἶνε τρελλὸς καί, στὴν πρώτη κατάλληλη εὐκαιρία, νὰ τὸν στείλουν σὲ φρενοκομεῖο, ὅπου οἱ ἀποκαλύψεις του εἰς βάρος τοῦ δόκτορος Τσάρτερς δὲν θὰ γίνουν πιστευτές. Ὁ δόκτωρ καὶ οἱ συνεργάται του, ἐλπίζουν ὅτι στὴν πραγματοποίησι αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, θὰ τοὺς διευκολύνῃ ἀκουσίως καὶ ὁ ἴδιος ὁ κ. Γκάρνετ, ἀφοῦ προσποιεῖται τὸν ψυχοπαθῆ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσία του στὸ σανατόριο.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ κ. Γκάρνετ ἀποκαλύπτει στὸν δόκτορα Μὰκ Ἀντὼ ὅτι ὁ δόκτωρ Τσάρτερς πρόκειται νὰ εἰσπράξῃ δέκα χιλιάδες δολλάρια ἀπὸ τὸν φόνο τῆς Μάρτζορυ Λώντερελ καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ ζητήση μερτικό, ἀφοῦ αὐτὸς πρόκειται νὰ διαπράξῃ τὸν φόνο. Κατόπιν ἐπισκέπτεται τὸν κ. Τζαίημς στὸ δωμάτιό του.

— Ὥστε, τοῦ λέει, ὁ «Ἀμούστακος Φονιᾶς», ὁ Γκράϋντ ὁ Πιστόλης, ὁ γκάγκστερ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀλλάζοντας πατρίδα ἄλλαξε καὶ ἐπάγγελμα;

✪

5ον

— Βούλωσέ το... ἐμούγκρισε ὁ κ. Τζαίημς.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ χείλη του γιὰ νὰ προφέρῃ τὶς δύο αὐτὲς λέξεις τὰ χέρια του δὲν ἐκρατοῦσαν τίποτε. Ὅταν τὰ ξανάκλεισε ἡ κάννη ἑνὸς πιστολιοῦ ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ στομάχι τοῦ Τζῶν Γκάρνετ.

— Βλέπω πὼς ἔκανα λάθος παρετήρησε αὐτὸς χαμογελῶντας. Τὰ παληά σου ἐργαλεῖα δὲν τὰ ἐγκατέλειψες.

— Δὲν σοῦ ἀρέσουν ἔ, τὰ παληά μου ἐργαλεῖα; ἐγρύλλισε ὁ κ. Τζαίημς ἀνάμεσα ἀπὸ σφιγμένα δόντια.

— Χμ... ἐξαρτᾶται... Πολλὲς φορὲς εἶνε χρήσιμα... Πάντως τοῦτο ἐδῶ τὸ πραγματάκι δὲν θὰτολμήσῃς νὰτὸ μεταχειριστῇς Πιστόλη. Δὲν ἔχεις τὸ κουράγιο... Κατὰ βάθος εἶσαι ἕνα τιποτένιο χαμίνι... Εἶσαι ἕνα δειλὸ παληόσκυλο... εἶσαι τὸ βρωμερώτερο ἑρπετὸ μὲ χέρια καὶ πόδια ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἡ εἰδικότης σου εἶνε τὰ παιδιά, Γκράϋντ. Γιατὶ μόνο σ' αὐτὰ μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸν παλληκαρᾶ!

— Σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια σου, ἐβρυχήθη ὁ κ. Τζαίημς. Σήκωσέ τα γρήγορα, σοῦ λέω.

— Σ' ἄκουσα, τῶπες δυὸ φορές, παρετήρησε ὁ Τζῶν Γκάρνετ. Ἄν, ὅμως, βγάλω τὰ χέρια μου ἀπὸ τὶς τσέπες δὲν θᾶνε γιὰ νὰ τὰ σηκώσω ψηλά. Κρύψε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ πραγματάκι καὶ ἄκουσε προσεκτικὰ αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ... Καὶ θὰ κάνῃς καλά, ἐπίσης, νἄχῃς ὑπ' ὄψει σου ὅτι δὲν εἶμαι ὑπομονητικὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι συχαίνομαι ὅσο δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὰ ἑρπετά.

— Σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια, σοῦ λέω, ἐφ' ὅσον μπορεῖς ἀκόμη νὰ τὰ σηκώσῃς, οὔρλιασε ὁ κ. Τζαίημς, χώνοντας τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὸ στομάχι τοῦ Τζῶν Γκάρνετ.

— Ὥστε ἔτσι; Ὑπάρχει πιθανότης νὰ μὴ μπορῶ σὲ λίγο νὰ τὰ σηκώσω, ἔ; εἶπεν αὐτός, βγάζοντας ἀργὰ τὰ χέρια του ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του. Εἶσαι φαιδρότατος, μικρέ μου Τζαίημς. Καὶ ἐξ ἄλλου, ἀνέκαθεν ἐπίστευα, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπαισιώτερη ἔκφρασι ἀπὸ τὸ «ψηλὰ τὰ χέρια». Καὶ ἐξ ἴσου, ἀνόητο εἶνε νὰ σφηνώσῃς τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ σου στὸ στομάχι τοῦ ἀντικρυνοῦ σου. Ἡ ὅλη ὑπόθεσις εἶνε πολὺ μελοδραματικὴ καὶ βλακώδης. Γιατί, καθὼς τὸ δυστυχισμένο θῦμα ἀρχίζει νὰ σηκώνῃ τὰ χέρια του δὲν ἔχει παρὰ νὰ κάνῃ αὐτό...

Καὶ τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Τζῶν Γκάρνετ ἅρπαξε ἀστραπιαῖα τὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ τοῦ κ. Τζαίημς, σπρώχνοντάς το ἀπότομα πρὸς τὸ πλάϊ.

Κατόπιν μ' ἕνα γρήγορο ἐξαρθρωτικὸ στρίψιμο, ἀνάγκασε τὸν ἀντίπαλό του ν' ἀφήσῃ τὸ πιστόλι νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα.

Μιὰ πνιγμένη φωνὴ πόνου εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ ὠχρὰ χείλη τοῦ κ. Τζαίημς. Τὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ τοῦ Τζῶν Γκάρνετ καρφώθηκαν σὰν δόντια τανάλιας στὸ λαιμὸ τοῦ τέως γκάγκστερ.

— Σύ...σύ, γλοιῶδες, ἀποτρόπαιο, ἀκατανόμαστο κάθαρμα... ἐμούγκρισε, τραντάζοντάς τον σὰν ἄθυρμα.

»Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάσω τὴν ψυχραιμία μου— πρόσθεσε. Δὲν ἔφθασε ἀκόμη ἡ στιγμὴ νὰ σὲ ἀφανίσω, βρωμερὸ σκουλήκι»!

Καί, χωρὶς ἐμφανῆ προσπάθεια, ἐσήκωσε τὸν κ. Τζαίημς καὶ τὸν πέταξε μὲ συντριπτικὴ δύναμι ἐπάνω στὸν τοῖχο.

Ὁ κ. Τζαίημς, μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι στὸ λαιμό, ἀνάπνευσε σπασμωδικά, ἔσεισε τὸ κεφάλι του καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἔσκυψε πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου εἶχε πέσει τὸ πιστόλι του.

Τὸ ἅρπαξε, ἀλλὰ καθὼς ἀνώρθωνε τὸ κορμί του, δέχθηκε μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἁπλωμένο μπράτσο του καὶ μ' ἕνα βογγητὸ σωριάσθηκε ἀναίσθητος.

Ἀπαθέστατος, ὁ κ. Τζῶν Γκάρνετ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καί, κατόπιν, διασχίζοντας τὸ δωμάτιο, ἐπίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ, ποὺ ὑπῆρχε δίπλα στὸ τζάκι.

Σὲ λίγο ἕνα δειλὸ χτύπημα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα καί, μόλις ὁ κ. Γκάρνετ εἶπε «ἐμπρὸς» μιὰ νεαρὴ ὑπηρέτρια παρουσιάστηκε.

— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ εἰδοποιήσετε τὸν δόκτορα Τσάρτερς νὰ ἔρθῃ ἀμέσως ἐδῶ... Ὁ κ. Τζαίημς ἀδιαθέτησε ξαφνικά.

— Μάλιστα, κύριε....θὰ προσπαθήσω νὰ εὕρω τὸν κύριο διευθυντή... ἐψέλλισε ἡ νέα κυττάζοντας τρομαγμένα τὸ σωριασμένο κορμί.

»Θὰ εἰδοποιήσω, ἀμέσως, τὴν ἀδελφή».

Ἐβγῆκε βιαστικὰ καὶ προτοῦ περάσῃ ἕνα λεπτὸ ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ μιὰ νοσοκόμος ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἦταν ἡ ἀδελφὴ Τζῶνς.

— Τί συνέβη; Τί ἔπαθε ὁ κ. Τζαίημς; ἐφώναξε. Ἡ Μαίρη μοῦ εἶπε...

Βλέποντας τὸ κορμὶ ποὺ κοίτοταν μπρούμυτα, προχώρησε γοργὰ καὶ γονάτισε δίπλα του.

—Τί συνέβη; ξαναρώτησε, προσπαθῶντας νὰ γυρίσῃ τὸν κ. Τζαίημς, πάνω στὴ ράχι του. Ἐλᾶτε, λοιπόν, νὰ μὲ βοηθήσετε!...

Ὁ Τζῶν Γκάρνετ ἐκύτταξε προσεκτικὰ τὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς Τζώνς, τὸ ὁποῖον — συλλογίσθηκε — ἐπρόδιδε κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον.

Πάντως, ἡ ἔκφρασις καὶ αἱ κινήσεις της φανέρωναν βαθειὰ ταραχή, τρόμο καὶ ὄχι ἁπλῶς τὴν ψύχραιμη καὶ κάπως ἀδιάφορη ἀνησυχία, ποὺ ἐκδηλώνει συνήθως, σὲ παρόμοιες περιστάσεις, μιὰ καλῶς ἠσκημένη νοσοκόμος.

— Τί συνέβη; ἔκανε ὁ κ. Γκάρνετ. Ὢ τίποτε τὸ σοβαρό. Ὁ καλός μας κύριος Τζαίημς μὲ ἀνάγκασε μὲ τὴν ἀνοίκειο συμπεριφορά του νὰ τὸν τσαλακώσω ἐλαφρῶς. Ὅσο γιὰ βοήθεια, νομίζω ὅτι ὁ δόκτωρ Τσάρτερς θὰ ἦταν περισσότερο ἐνδεδειγμένος νὰ σᾶς τὴν παράσχῃ ἀπὸ μένα.

Ἡ ἀδελφὴ Τζῶνς κατώρθωσε νὰ γυρίσῃ τὸ σῶμα τοῦ κ. Τζαίημς ἀνάσκελα καὶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε στὸ πιστόλι.

— Ὢ Θεέ μου! ψιθύρισε κυττάζοντας ἄγρια τὸν κ. Γκάρνετ, ὁ ὁποῖος, σκύβοντας ἐπῆρε τὸ πιστόλι ἀπὸ χάμω. Τὸν δολοφόνησες!

Χαμογελῶντας, ὁ Τζῶν Γκάρνετ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπε, καί, καθὼς μιλοῦσε, ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ ὁ δόκτωρ Τσάρτερς μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Μὰ τί συμβαίνει πάλι; ρώτησε. Αὐτὴ ἡ ἀνόητη μοῦ εἶπε ὅτι ὁ Τζίμμυ...

Ἐσιώπησε ἀπότομα καὶ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε ὁ Τζῶν Γκάρνετ πήδησε στὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ κ. Τζαίημς, δίπλα στὸ ὁποῖο ἦταν γονατισμένη ἡ ἀδελφὴ Τζῶνς.

Ἀμέσως, τὸ πρόσωπό του ἔγινε πελιδνό, χάνοντας τὸ ἀσυγκίνητο, ἀπαθὲς ἐκεῖνο ὕφος, ποὺ τὸ καθιστοῦσε ἀνεξιχνίαστο.

— Τὸν σκότωσες, φονιᾶ! οὔρλιασε καὶ γονατίζοντας ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὴν καρδιὰ τοῦ κ. Τζαίημς.

»Ποῦ τὸν χτύπησες»;

— Δὲν τὸν χτύπησα μὲ τὸ πιστόλι, ἀλλὰ μὲ τὸ πόδι μου, παρατήρησε ὁ κ. Γκάρνετ ρίχνοντας περιφρονητικὰ τὸ ὅπλο πάνω στὸ τραπέζι. Ἔστειλα νὰ σὲ καλέσουν γιὰ νὰ σὲ συμβουλεύσω νὰ χαλιναγωγήσῃς κάπως τὸ μαντρόσκυλό σου... πρὸς ὄφελος ἀμφοτέρων μας. Πέστου νὰ μὴ μὲ ξαναγαυγίσῃ καὶ φρόντισε νὰ σὲ ὑπακούῃ, γιατὶ διαφορετικά, θ' ἀναλάβω νὰ τὸ δαμάσω ἐγώ.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε μ' ἕνα πήδημα, ἅρπαξε τὸ πιστόλι καὶ ἀφοῦ μύρισε τὸ στόμιο τῆς κάννης, καθησυχασμένος, τὸ ξανάφησε πάνω στὸ τραπέζι.

Ὁ κ. Τζαίημς βόγγησε ὑπόκωφα, ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνάπνευσε βαθειά, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ πλευρό του καὶ ξαναβόγγησε.

— Εἶνε τρελλός! μούγκρισε. Μοῦ ρίχτηκε ξαφνικά, ἐνῷ τὸν ρωτοῦσα ἀνύποπτος τί γύρευε τέτοια ὥρα στὸ δωμάτιό μου καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ σκοτώσῃ!... Εἶνε τρελλός!...

— Θεότρελλος! συμφώνησε ἡ ἀδελφὴ Τζώνς. Εὐτυχῶς ποὺ ἔφθασα ἐγκαίρως γιὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴ τοῦ κ. Τζαίημς. Ὁ ἄθλιος στεκόταν ἐκεῖ καὶ σκόπευε μὲ τὸ πιστόλι τὸ κεφάλι τοῦ κ. Τζαίημς, καθὼς αὐτὸς κοίτοταν ἀναίσθητος.

Ὁ Τζῶν Γκάρνετ ξεκαρδίσθηκε στὰ γέλια.

— Ὢ...ὤ!... ἔκανε, κυττῶντας τὴν ἀδελφὴ Τζῶνς μὲ ἀνανεωμένο ἐνδιαφέρον καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ ἔχει βεβαιωθῆ τέλος γιὰ κάτι.

»Ὥστε ἡ ἀξιοθαύμαστη καὶ τόσον δημοφιλὴς ἀδελφὴ Τζῶνς εἶνε δικό μας παιδί, ἔ; ἐρώτησε χαμογελῶντας.

Ἡ ἀδελφὴ Τζῶνς ἔσφιξε τὰ χείλη της καὶ ἐχλώμιασε στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ παγεροῦ βλέμματος, ποὺ τῆς ἔρριξε ὁ δόκτωρ Τσάρτες καθὼς ἐβοηθοῦσε τὸν κ. Τζαίημς νὰ ξαπλωθῇ στὴν σαὶζ-λόγκ.

— Ἄκου δῶ! εἶπε ὁ γιατρὸς γυρίζοντας πρὸς τὸν Τζῶν Γκάρνετ. Τί νόημα ἔχει ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ἂν ἐπιθυμῇς νὰ παραμείνῃς ἐδῶ, θὰ κάνῃς καλὰ νὰ ἐπιβάλῃς στὸν ἑαυτό σου εἰρηνικώτερες διαθέσεις. Μᾶς ὀφείλεις, ἂν ἔχῃς λίγη ἀνθρωπιὰ μέσα σου, αὐτὸ τὸ ἀντάλλαγμα γιὰ τὸ καταφύγιο καὶ τὴν φιλοξενία ποὺ σοῦ παρέχουμε. Μήπως σὲ κάλεσε κανεὶς νἄρθῃς ἐδῶ γιὰ ν' ἀναστατώσῃς τὰ πάντα καὶ νὰ μᾶς φέρῃς μπελᾶδες στὸ κεφάλι; Ὄχι, βέβαια! Μόνος σου ξεφύτρωσες... Καὶ πάλι σὲ ρωτῶ ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις; Πάντως, ἐγὼ δὲν ἔχω συναντήσει ποτὲ ἄνθρωπο τόσο ἀπερίσκεπτο... Σὲ προειδοποιῶ, φίλε μου, ὅτι μὲ τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖς, θἄχῃς, πολὺ σύντομα, κακὸ τέλος.

— Πρέπει νἆμαι τρελλός, παρατήρησε ὁ κ. Γκάρνετ χαμογελῶντας.

— Τῶπες μόνος σου, ἀποκρίθηκε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς καὶ ὁ τόνος του ἦταν παγερός. Καὶ ἔχουμε ἐδῶ τρεῖς μάρτυρας τῆς ἀπροκλήτου καὶ ἀγρίας ἐπιθέσεώς σου ἐναντίον ἑνὸς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ προσωπικοῦ.

— Τρεῖς μάρτυρας, ἔ; ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Τζῶν Γκάρνετ. Καὶ μάλιστα αὐτόπτας μάρτυρας τῆς ἀπροκλήτου ἐπιθέσεως! Εἶσαι ὑπέροχος Σάϊμον. Τὸ περίεργο, ὅμως, εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴν στιγμὴ μιλῶ πολὺ λογικά. Καὶ στὸν λόγο τῆς τιμῆς μου καὶ σ' ὅ,τι ἄλλο ἔχω ἱερὸ — τὴν ἔκφρασι αὐτὴ τὴν ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μας Μάνοελ Μακάντο—στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, λοιπόν, δὲν θυμᾶμαι νὰ ὑπῆρξα αὐτουργὸς ἀπροκλήτου καὶ ἀγρίας ἐπιθέσεως ἐναντίον μέλους τοῦ προσωπικοῦ. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι, ὁπωσδήποτε, δὲν φέρω καμμίαν εὐθύνην τῶν πράξεών μου, δὲν εἶν' ἔτσι, ἀφοῦ εἶμαι τρελλός;

— Καμμίαν ἀπολύτως, συμφώνησε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, καταβάλλων καταφανῶς μεγάλην καὶ ἀξιέπαινον προσπάθειαν γιὰ νὰ συγκρατηθῇ.

— Λυσσασμένο σκυλί, μούγκρισε ὁ κ. Τζαίημς.

— Ναί, συνέχισε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς. Δὲν φέρεις καμμίαν ἀπολύτως εὐθύνη τῶν πράξεών σου καὶ εἶσαι, συγχρόνως, μιὰ ἐπικίνδυνη ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν ἀσθενῶν τοῦ Ἀναρρωτηρίου μου καὶ κατὰ τῆς κοινωνίας γενικῶς.

— Καὶ ἔχουμε τρεῖς ἀξιοπίστους μάρτυρας γιὰ νὰ τὸ βεβαιώσουν, εἶπε χαμογελῶντας πάντοτε ὁ κ. Τζῶν Γκάρνετ. Τὸν Μισοκρεμασμένο Σάϊμον... τὴν Λουΐ τὴν Κυρία καὶ τὸν Γκράϋντ τὸν Πιστόλη!

Καὶ μ' ἕνα τελευταῖο χαμόγελο, ὁ κ. Γκάρνετ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἀπεχώρησε.

— Π' ἀνάθεμά τον!...εἶπε πνιχτὰ ἡ Λουΐ ἡ Κυρία Πῶς μάντευσε τ' ὄνομά μου;

Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς ἔμενε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὴν πόρτα.

— Πάει ζητῶντας! εἶπε τέλος. Πρέπει νὰ τὸν ξεκάνουμε. Γιατί, διαφορετικά, θὰ μᾶς ξεκάνῃ αὐτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΟΠΟΥ Η ΑΔΕΛΦΗ ΟΥΕΛΝΤΩΝ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΤΗΣ

Πηδῶντας ἐλαφρὰ πάνω στὸ ποδήλατό της, ἡ ἀδελφὴ Οὐέλντων ξεκίνησε γιὰ τὸ Χήρπαθ, τὸ μικρὸ χωριὸ ποὺ ἀπεῖχε κάπου ἑπτὰ μίλλια ἀπὸ τὸ Σανατόριο καὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἀδελφός της, ὁ αἰδεσιμώτατος Λῶρενς Οὐέλντων ἦταν πάστωρ.

Μ' ἕνα κούνημα τῶν ἀθλητικῶν ὤμων της, ἡ ἀδελφὴ Οὐέλντων ἔδιωξε μακρυὰ τὶς φροντίδες καὶ τὶς σκοτοῦρες τοῦ τόσον ὑπευθύνου καὶ πλουσίως ἀμειβομένου λειτουργήματός της στὸ Σανατόριο καὶ εὐχαρίστησε τὸν Ὕψιστο γιὰ τὸν ὑπέροχο καιρὸ ποὺ τῆς εἶχε ἐπιφυλάξει γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξόδου της.

✪

Ἀκούγοντας τὸ τρίξιμο τῆς καγκελλόπορτας τοῦ κήπου, ὁ αἰδεσιμώτατος Λῶρενς Οὐέλντων ἀπέσπασε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ βιβλίο, ποὺ ἐδιάβαζε καὶ κατόπιν, μ' ἕνα στοργικὸ χαμόγελο σηκώθηκε ἀπὸ τὴν ψάθινη πολυθρόνα του ποὺ ἦταν τοποθετημένη κάτω ἀπὸ τὴν αἰωνόβιο καστανιά, ποὺ ἐσκίαζε τὴν πρασιὰ τοῦ πρεσβυτερίου.

— Καλῶς τὴν Ἀγγέλα! εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε ἐνδομύχως καθὼς προχωροῦσε γιὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὴν ἀδελφή του:

— Ὄνομα καὶ πρᾶγμα, Ἀγγέλα!

Ἡ ἀκλόνητη ἀγάπη, ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς ἐβασίζετο πάνω σὲ βαθὺ σεβασμὸ καὶ ἀπεριόριστη ἐκτίμησι, γιατὶ ὁ καθένας τους ἤξερε τὴν ἀνιδιοτελῆ καὶ ἐπιμελῶς κεκαλυμμένη φιλανθρωπία καθὼς καὶ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη τοῦ ἄλλου.

— Λοιπόν, τί μοῦ γίνεσαι, Ἀγγέλα μου;... Πόσο εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου νὰ θυσιάσῃς τὴν ἔξοδό σου ἐπισκεπτομένη τὸν ἀδελφό σου, ἀντὶ νὰ βγῇς μὲ τὸν δάκτορα Στούντλεϋ ἢ κανέναν ἄλλον γοητευτικὸ νέο. Ἢ μήπως δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἄλλοι γόητες στὸ «Μοναστῆρι»;

— Ὢ, ἕνας ἀκαταμάχητος τζέντλεμαν κατέφθασε πρὸ ἡμερῶν, ἀγαπητέ μου, ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφή του φιλῶντας τον τρυφερά. Θὰ σοῦ μιλήσω λεπτομερῶς γι' αὐτὸν μόλις ξαναβρῶ τὴν ἀνάσσα μου... Οὔφ...

Δῶσμου τὸ ποδήλατό σου καὶ ἔλα νὰ καθήσουμε στὴ σκιά. Θὰ πῶ νὰ μᾶς φέρουν, ἀμέσως, τσάϊ ἔξω...

✪

— Καὶ ποιὸς εἶνε, λοιπόν, ὁ ἀκαταμάχητος ξένος; ἐρωτοῦσε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Λῶρενς Οὐέλντων ὕστερα ἀπὸ μισὴ περίπου ὥρα.

— Ὢ Θεέ μου, τί φαιδρὴ ἱστορία!... Καί, ὅμως, δὲν εἶνε καὶ τόσο φαιδρὴ γιὰ τὸν καϋμένο τὸν δόκτορα Τσάρτερς. Πρόκειται περὶ ἑνὸς νέου οἰκοτρόφου τοῦ Σανατορίου. Εἶνε ἐξαιρετικὰ συμπαθητικός, ἀλλὰ τρελλός... θεοπάλαβος, ἀγαπητέ μου!

— Ἔτσι, ἔ; Καὶ ποιὰ εἶνε ἡ μανία του; ρώτησε ὁ νεαρὸς πάστωρ ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο.

— Ὢ, ἔχει πολλὲς μανίες... Τὸ γεγονός, πάντως, εἶνε ὅτι δὲν ἔχω ξανασυναντήσει πιὸ τρελλὸ ἄνθρωπο... Θὰ σοῦ πῶ γιὰ νὰ κρίνῃς....

»Ἔφθασε στὸ σανατόριο ὅταν εἶχα ἀκόμη τὴν ἄδειά μου. Καθὼς φαίνεται, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς φαντάσθηκε, ὅτι θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἢ τοὐλάχιστον νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασί του... Ἀλλὰ τώρα ἔχει πεισθῆ, ὅτι καμμιὰ ἀπολύτως ἐλπὶς δὲν ὑπάρχει... Καὶ τὸ δυσάρεστο εἶναι ὅτι ὁ σὲρ Μπέρναρντ Μάντιζον, δὲν συμφωνεῖ μαζύ του καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑπογράψῃ τὴν σχετικὴ ἔκθεσι, ποὺ θὰ ἐπέτρεπε στὸν δόκτορα Τσάρτερς νὰ στείλῃ τὸν ἀνεπιθύμητο πελάτη του σὲ κανένα φρενοκομεῖο... Καὶ ὁ δόκτωρ Στούντλεϋ ὑποστηρίζει τὴν ἄποψι τοῦ σὲρ Μπέρναρντ...

»Τώρα, βέβαια, δὲν φταίει ὁ σὲρ Μπέρναρντ, γιατὶ εἶν' ἀλήθεια, ὅτι ὁ φιλαράκος μας, μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ συμπεριφέρεται λογικώτατα καί, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, ἐξ ἴσου λογικὰ εἶχε συμπεριφερθῆ ὅταν ἐπισκέφθηκε τὸν σὲρ Μπέρναρντ στὸ ἰατρεῖο του, στὸ Λονδῖνο. Δὲν τοῦ παραπονέθηκε, παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἀϋπνία ποὺ τὸν βασανίζει καὶ γιὰ ὡρισμένες νευρικὲς διαταραχές.

»Πάντως, ἐλπίζω, στὴν ἑπομένη ἐξέτασι, νὰ πεισθῇ καὶ ὁ σὲρ Μπέρναρντ, ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τρελλό, γιατὶ ἀποκλείεται, βέβαια, νὰ συμπέσῃ πάλι ἡ ἐπίσκεψί του σὲ ὥρα πνευματικῆς διαυγείας τοῦ φίλου μας. Ἐξ ἄλλου ἡ κατάστασίς του μοιραίως θὰ ἐπιδεινωθῇ μέχρις ὅτου ἐκλείψουν τελείως αὐτὰ τὰ φωτεινὰ διαλείμματα!

»Ἔτσι, τοὐλάχιστον, ὑποθέτω... Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, θὰ περάσουμε δύσκολες ἡμέρες καί, λόγῳ συναδελφικῆς ἀβρότητος, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς δὲν μπορεῖ, φυσικά, νὰ καλέσῃ ἀμέσως ἄλλο φρενολόγο, γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρελλός, ἀφοῦ μάλιστα ὁ σὲρ Μπέρναρντ ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς, ὅτι εἶναι πνευματικῶς ὑγιέστατος καὶ ὁ δόκτωρ Στούντλεϋ τὸν ὑπεστήριξε. Ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐξαιρετικὰ δυσάρεστος γιὰ τὸν δόκτορα Τσάρτερς, δεδομένου, μάλιστα, ὅτι δέχθηκε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν στὸ σανατόριο ἀπὸ καθαρὴ φιλανθρωπία.

—Μὰ τόσο ἐνοχλητικὸς εἶναι λοιπὸν ὁ τζέντλεμαν αὐτός;

—Ἐνοχλητικός; Τί λές, ἀγαπητέ μου! Εἶναι ἐπικίνδυνος!

—Ὢ! Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θάπρεπε νὰ ληφθοῦν μέτρα. Γιατί ἕνα ἀναρρωτήριο σὰν τὸ «Μοναστῆρι» δὲν εἶναι τόπος κατάλληλος γιὰ ἐπικινδύνους παράφρονας. Δὲν τῶπατε στὸν σὲρ Μπέρναρντ;

—Πῶς! Ἡ σκηνὴ εἶναι πολὺ περίεργη. Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς εἶχε στείλει νὰ μὲ φωνάξουν, καὶ ὅταν μπῆκα στὸ γραφεῖο του, ἦσαν ἤδη συγκεντρωμένοι ἐκεῖ ὁ σὲρ Μπέρναρντ, ὁ δόκτωρ Στούντλεϋ καὶ ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντώ. Ὁ καθένας τους, μὲ τὴν σειρά, ὑπέβαλε ἐρωτήσεις σ' αὐτὸν τὸν κύριο Γκάρνετ, τὸν τρελλό, καὶ στ' ἀλήθεια, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν καταπληκτική! Θἄλεγες πὼς εἶχεν ἀπολύτως σῶας τὰς φρένας... Καὶ ὅταν ὁ σὲρ Μπέρναρντ ἐδήλωσε ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τελείως ἰσορροπημένο ἄνθρωπο, ἐγὼ ἡ ἴδια παραδέχθηκα ὅτι ἡ διάγνωσίς του δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι διαφορετική, ἀφοῦ, ἄλλωστε, στὴν φρενολογία δὲν μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ βασίζεται, παρὰ μόνον σὲ ὅ,τι διαπιστώνει ὁ ἴδιος καὶ ὄχι σὲ ἐκθέσεις ἄλλων.

—Προηγουμένως πῶς εἶχε ἐκδηλώσει τὴν τρέλλα του αὐτὸς ὁ κύριος Γκάρνετ;

—Καὶ πῶς δὲν τὴν ἐξεδήλωσε! Εἴχαμε πρῶτα τὸ δικό μου ἐπεισόδιο — ποὺ εἶναι μᾶλλον διασκεδαστικὸ — καὶ μετὰ τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν κ. Τζαίημς ποὺ ἦταν, κυριολεκτικῶς, φρικιαστικό. Καί, ἐπιπροσθέτως, ἕνα σωρὸ ἄλλα πρόσωπα τὸν εἶδαν καὶ τὸν ἄκουσαν νὰ κάνῃ καὶ νὰ λέῃ ἀπιστεύτους ἐξωφρενισμούς. Σχετικῶς πρέπει ν' ἀκούσῃς τὴν μὶς Σκίννερ... καὶ τὴν μίσσες Πλάτ... Καὶ τὸν συνταγματάρχη Κάμπελλ... Δὲν χωρεῖ, σοῦ λέω, καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι εἶναι τρελλός!...

—Εἰς τί συνίστατο τὸ δικό σου ἐπεισόδιο; Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, βέβαια, ὅτι χαίρομαι πολὺ ποὺ εἶναι μᾶλλον διασκεδαστικό.

—Εἶχα καθήσει σ' ἕνα πάγκο μετὰ τὸ γεῦμα, γιὰ νὰ ἡλιασθῶ μερικὰ λεπτά, ὅπως συνηθίζω, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλός, ὅταν ὁ κύριος Τζῶν Γκάρνετ σοβαρὸς κι' ἐπίσημος σὰν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Κάντερμπουρυ, πλησίασε καὶ κάθησε δίπλα μου.

—Καλημέρα, μοῦ εἶπε μὲ ἐλαφρῶς εἰρωνικὸ τόνο. Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ ἀγγλικὸ κλῖμα, συγκρινόμενο μὲ τὸ κλῖμα τῆς Καλιφορνίας;

»—Δὲν ἔχω πάει στὴν Καλιφορνία, κύριε Γκάρνετ, ἀποκρίθηκα.

» —Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος βρίσκεται, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, στὴν Καλιφορνία, παρετήρησε σαρκαστικά.

»—Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶχα, βλέπετε, τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, τὸν ἐβεβαίωσα.

»—Ἔτσι, ἔ; Δὲν εἴχατε τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο! Τί περίεργο!

»—Τί σᾶς φαίνεται περίεργο; τὸν ἐρώτησα κάπως σαστισμένη, γιατί μιλοῦσε μὲ ὕφος ἀνθρώπου, ἀπολύτως ἰσορροπημένου.

»—Ἀφοῦ δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ πᾶτε στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, γιατὶ τότε σᾶς λένε «Φρίσκο Φάννυ» ἢ «Φάννυ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο»;

Ὁ αἰδεσιμώτατος Οὐέλντων ξέσπασε σὲ γέλια.

—Ναί, κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἐγέλασα, συνέχισε ἡ ἀδελφὴ Οὐέλντων. Δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατηθῶ. Γιὰ προσπάθησε λίγο νὰ μὲ φαντασθῇς ὡς «Φρίσκο Φάννυ».

Ὁ νεαρὸς πάστωρ χαμογέλασε.

—Φταῖνε τὰ ὁλόχρυσα μαλλιά σου, ἀγαπητή μου, παρετήρησε, καὶ τὰ ροδοκόκκινα μάγουλά σου. Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, μοιάζεις περισσότερο μὲ «Φρίσκο Φάννυ», παρὰ μὲ «ἀδελφὴ Ἀγγέλα».

—Τὴν ἴδια σκέψι εἶχε κάνει φαίνεται, καὶ ὁ κύριος Γκάρνετ, συνέχισε ἡ ἀδελφὴ Οὐέλντων.

»—Ποιοὶ μὲ λένε «Φρίσκο Φάννυ»; τὸν ἐρώτησα μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν γλυκύτερο τόνο.

»—Ὁ Μισοκρεμασμένος Σάϊμον, ἐν πρώτοις, ἀποκρίθηκε ἀγριοκυττάζοντάς με.

»—Ποιὸς εἶναι ὁ Μισοκρεμασμένος Σάϊμον; τὸν ἐρώτησα ἀρχίζοντας νὰ νοιώθω κάποιαν ἀνησυχία, γιατὶ καταλάβαινα πὼς ἀπέδιδε μεγάλη σοβαρότητα στὰ λόγια του.

—Ὢ, δὲν τὸν ξέρεις, ἔ; ἐσάρκασε ὁ κύριος Γκάρνετ. Κι' οὔτε τὸν Γκράϋντ τὸν Πιστόλη ἢ τὴν Λουΐ τὴν Κυρία ἢ τὸν Μάνοελ Μακάντο δὲ γνωρίζεις, ὑποθέτω;

»Τὸν ἐβεβαίωσα, ὅτι δὲν ἤξερα γιὰ ποιοὺς μοῦ μιλοῦσε.... Ἀλλὰ δὲν μὲ πίστεψε.

—Καὶ πῶς τέλειωσε αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ἐξακολουθεῖ νὰ νομίζῃ πὼς εἶσαι ἡ «Φρίσκο Φάννυ»;

— Ὢ, καθὼς μοῦ ἀνέφερε διάφορα ἄλλα περίεργα ὀνόματα μὲ ἐξωφρενικὰ παρατσούκλια, ἡ χαριτωμένη ἐκείνη μικρούλα, μὲ τὴν ὁποία σοῦ ἔχω ξαναμιλήσει, ἡ Μάρτζορυ Λώντερελ μᾶς πλησίασε καὶ μ' ἐρώτησε ἂν δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν φέρω ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ δῇ. Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ. Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ μὲ συμπαθῇ ἐξαιρετικά, ἀλλ' εἴτε σύ, Λῶρενς, τῆς ἔχεις κάνει καλὴ ἐντύπωσι ὅταν ἦρθες νὰ μὲ δῇς καὶ σοῦ τὴν συνέστησα, εἴτε θέλει νὰ εὕρῃ μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ Σανατόριο.

— Μιὰ τέτοια ἐπιθυμία θὰ ἦταν πολὺ φυσικὴ γιὰ μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας της, παρετήρησε ὁ πάστωρ. Ἡ μικρούλα αὐτὴ θὰ πλήττῃ φοβερὰ μέσα στὸ «Μοναστῆρι». Καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ὁ Τσάρτερς δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ βγῇ μαζί σου. Ἕνας περίπατος θὰ τῆς ἔκανε, ἀσφαλῶς, καλό.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ γιατρὸς δὲν θἄθελε οὔτε καὶ ν' ἀκούσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Πάντως, ξέρω ὅτι στὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἱδρύματος δὲν κάνει ποτὲ τὴν παραμικρὴ παραχώρησι.... Μόλις, λοιπόν, ὁ τρελλός μου ἄκουσε ὅτι ὄχι μόνο εἶχα ἕνα ἀδελφὸ ἐγκατεστημένο στὰ πέριξ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς ἦταν πάστωρ, ἔσπευσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι δὲν ἤμουν ἡ «Φρῖσκο Φάννυ» καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ ταπεινῶς συγγνώμην.

»Τὸ λάθος μου, ὅμως, δὲν εἶνε ἀσυγχώρητο, μοῦ εἶπε, γιατὶ πῶς θὰ θέλατε νὰ μαντεύσω βλέποντάς σας ὅτι εἶσθε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη, τὸ ἴνδαλμα τῶν Ρώσσων καὶ ἡ πολυαγαπημένη τοῦ Ναυάρχου Νέλσωνος.

Ὁ νεαρὸς πάστωρ ἔρριξε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω καὶ ξέσπασε πάλι στὰ γέλια.

— Εἶνε ντροπὴ ποὺ γελῶ, εἶπε, ἀλλὰ στ' ἀλήθεια, εἶνε πολὺ ἀστεία ὑπόθεσις... Ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη!.... Χά! Χά! Χά!.. Ἡ πολυαγαπημένη τοῦ Ναυάρχου Νέλσωνος!... Χά! Χά!...

— Ναί, εἶπε χαμογελῶντας ἡ ἀδελφή του Θὰ ἦταν ἀστεία ἂν δὲν εἶχε καὶ τὴν θλιβερὴ πλευρά της... Γιὰ σκέψου, ἕνας τόσο συμπαθητικὸς ἄνθρωπος!... Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ συμπεριφορά του ἔχει ἀρχίσει νὰ μοῦ ἐμπνέῃ καὶ κάποιαν ἀνησυχία... Γιατί, δυὸ ἡμέρες ἀργότερα, μὲ ζύγωσε πάλι γιὰ νὰ μὲ συμβουλεύσῃ, αὐτὴ τὴν φορά, νὰ λάβω προφυλακτικὰ μέτρα.

— Ἐναντίον τίνος;

— Τοῦ γιατροῦ, ἀγαπητέ μου!...τοῦ ἰδίου τοῦ δόκτορος Τσάρτερς!... Μὲ ἱκέτευσε νὰ προσέχω τὴν Μάρτζορυ Λώντερελ καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέπω σὲ κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, νὰ τῆς δίνῃ γιατρικά.

— Πάσχει ἀπὸ μανία καταδιώξεως γιὰ λογαριασμὸ ἄλλου, παρετήρησε ὁ πάστωρ. Θὰ φαντάζεται, ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ Μάρτζορυ διατρέχει κίνδυνο δηλητηριάσεως.

— Ναί. Μὲ ἄφησε νὰ ὑπονοήσω ὅτι ὁ δόκτωρ Τσάρτερς σχεδιάζει νὰ τὴν δολοφονήσῃ. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ γιατρὸς εἶνε ἀσυνείδητος ἀπατεών, φοβερὸς ἐγκληματίας, πρώην κατάδικος... Ἐπίσης μ' ἐπληροφόρησε ὅτι μεταξὺ τῶν νοσοκόμων ἔχει δύο συνενόχους τὴν «Φρίσκο Φάννυ» καὶ τὴν Λουΐ τὴν Κυρία... Ἄ, καὶ ὅτι ὁ δόκτωρ Μὰκ Ἀντὼ καὶ ὁ κ. Τζαίημς εἶνε ἐπίσης ἐπικίνδυνοι κακοποιοί... Ὄχι, ὅμως, ὁ δόκτωρ Στούντλεϋ... Αὐτὸς εἶνε ἐν τάξει.... Ἡ ἐξαίρεσις αὐτὴ δὲν σοῦ φαίνεται παράξενη;

— Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ὁ Στούντλεϋ δὲν παραδέχθηκε μὲ κανένα τρόπο ὅτι ὁ κ. Γκάρνετ εἶνε τρελλός, εἶπε ὁ Λῶρενς Οὐέλντων ξεκαρδισμένος στὰ γέλια.

Ἀπότομα σοβαρεύθηκε:

— Ἡ ὑπόθεσις, ἐν τούτοις, εἶνε σοβαρώτερη ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, παρετήρησε. Μὲ τὸν κ. Τζαίημς, τί συνέβη;

— Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἐπρόκειτο, καθὼς ἄκουσα, περὶ δολοφονικῆς ἀποπείρας. Αὐτὸ ὁμολογῶ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω... Ὁ κ. Τζαίημς βεβαιώνει ὅτι ὁ Γκάρνετ μπῆκε ξαφνικὰ μέσα στὸ δωμάτιό του, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι καὶ τὸν ἠπείλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ κ. Τζαίημς, «συγκρατῶντας τον μὲ τὴν δύναμι τοῦ βλέμματος», κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ κουδουνιοῦ καὶ νὰ τὸ πιέσῃ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

...Ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ ὁ δόκτωρ Τσάρτερς μπῆκε στὸ δωμάτιο

ΥΒΕΤ ΜΙΚΑΛΕΦ

Μέσ' στὸν κάμπο τῆς Μανσούρας, σὲ μιὰν ἔζμπα πλάϊ στὸ Νεῖλο,
φθείρεται ἡ Ὑβὲτ Μικάλεφ σάρκινη ὅμοια ἡ ὀμορφιά.
Κι' ὅπως φέρεται ἀπ' τὸν πλάνο, πάνω ἀπὸ τὸ Δέλτα, θρῦλο,
παντα ὁλόμαυρα ντυμένη, δίχως ἄντρα, δίχως φίλο,
χρόνια μ' ἕναν ἄσπρο σκύλο μόνη μένει συντροφιά.

Στὴν ἀπόσκοσμη μορφή της ποὺ μιὰ πίκρα εἶνε χυμένη,
τῶν γειτονικῶν ἐρήμων τὴν ἀνίαν ἀντανακλᾶ.
Καὶ τὶς νύχτες, φάσμα μᾶλλον, στὴ βεράντα της σὰ βγαίνει,
πρὸς τοὺς βόρειους παραλλήλους στρέφει, κι' ὧρες πονεμένη
στοὺς σελαγισμοὺς τῶν ἄστρων σπέρνει βλέμματα θολά.

Μὲ τ' ἀράπικο φαρί της ὡς περνᾶ, θαρρεῖς σὰ νἆναι
πρόσωπο ὑπερόχου ὀνείρου ποὺ δραπέτευσε ἀπ' τὸ νοῦ.
Καὶ θωρεῖς πουλιά, ποὺ γι' ἄλλες μακρυνὲς πατρίδες πᾶνε,
θαμπωμένα ὡς ἀπὸ φάρο γύρω νὰ φτεροκοπᾶνε
κι' αἴνους θαυμασμοῦ νὰ γράφουν στὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ.

Μίλλια κυκλικὰ ἀπ' τὴν ἔζμπα τῶν φελλάχων τὰ κοπάδια
στὴν καρδιά τους μὲ βελόνα τὴ σταμπάρουνε καυτή.
Καὶ τὰ βράδυα, ἀκοῦς νὰ λένε μὲ φωνὲς ἀγνὲς σὰ γάδια
στὰ θλιμμένα τους τραγούδια ποὺ τοξεύουν στὰ σκοτάδια
πῶς ἂν τύχη καὶ πεθάνει....θὰ πεθάνουνε κι' αὐτοί.

Εἶνε βέβαιον, πὼς κανένας δὲν τὴν εἶδε νὰ γελάση,
κι' οὔτε κἂν ποτὲς νὰ πάρη μιὰ γκριμάτσα χαρωπή.
Κάποιο δρᾶμα, ποὺ σὲ κύκλους Δαντικοὺς τὴν εἶχε μπάσει.
σίφουνας εἶχε περάσει, κι' ἄχ τὴν ἔκαμε νὰ χάση
τὸ μηχανισμὸ τοῦ γέλιου μέσ' στοῦ πόνου τὴ σιωπή.

Τόσο ποὺ ἕνα βράδυ—λέγουν—κάποιοι κλόουν ποὺ τ'ὄχαν μάθει,
φτάσαν γιὰ νὰ τῆς γιατρέψουν τὴν πρωτάκουστη πληγή.
Μὰ παρ' ὅλα τὰ ὅσα ἀστεῖα τοῦ παλιάτσου ἡ τέχνη πλάθει,
μπορετὸ νὰ τήνε κάμουν νὰ γελάση δὲν ἐστάθη,
καὶ στὴν ἔρημο χαθῆκαν ντροπιασμένοι τὴν αὐγή.

……

Μέσ' στὸν κάμπο τῆς Μανσούρας σὲ μιὰ ἔζμα πλάϊ στὸ Νεῖλο,
θὰ πεθάνη ἡ Ὑβὲτ Μικάλεφ κάποιο δεῖλι βροχερό.
Μὰ θὰ ζῆ σ' αὐτὸ τὸ ποίημα τώρα, πιὸ κι' ἀπὸ τὸ θρῦλο,
γιὰ νὰ λέη μέσ' στοὺς αἰῶνες πὼς κι' ἐγὼ ποὺ τῆς τ' ὀφείλω,
μιὰν Ὑβὲτ Μικάλεφ κλείνω στὴν ψυχή μου ἀπὸ καιρό.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ,

Ἡ νύφη μὲ τὶς δεσποινίδες τῆς τιμῆς. Ὅλο τὸ σύμπλεγμα καμαρώνει μέσα στὰ μεταξωτὰ καὶ χρυσοκέντητα φαρέματα, στύλ XIX αἰῶνος.

ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΜΙΑ ΝΥΦΗ ΠΟΥ ΚΟΣΤΙΖΕΙ 250 ΛΙΡΕΣ

Τὸν τελευταῖο μῆνα ὁ τσιγγάνος Τζὼν Σμίθ, Ἀμερικανὸς πολίτης, ἕνας πρώην χρυσωρῦχος ποὺ ἔκαμε μεγάλη περιουσία στὴν Ἀφρική, ἦρθε στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ διαλέξη μιὰ σύζυγο ἀπὸ τὴν φυλή του, γιὰ τὸν γυιό του, ἕναν νεαρὸ 19 χρονῶν. Κι' αὐτὸ γιατὶ στὰ περίχωρα τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης κατοικοῦν πολλοὶ ἀτσίγγανοι.

Ὁ Σμίθ διάλεξε, πράγματι τὴν κόρη ἑνὸς ἄλλου τσιγγάνου τοῦ Πέντρο Ροντριγκὲζ Βαλντές, μιὰ κοπέλλα δεκαπέντε χρονῶν, ποὺ φαίνεται ὅμως δεκαοχτώ. Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμά τους προσέφερε γιὰ τὴ νύφη τὸ τεράστιο ποσὸν τῶν διακοσίων πενῆντα λιρῶν.

Ὁ γάμος ἔγινε στὸ Παρίσι καὶ κράτησε τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, Ἔτσι ἐδόθη εὐκαιρία στοὺς ἀμυήτους νὰ παρακολουθήσουν τὰ περίεργα ἔθιμα τῆς τελετῆς αὐτῆς.

Τὸ πρωῒ τῆς πρώτης ἡμέρας ράφτηκε ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ μοδίστρα τὸ νυφικὸ φόρεμα, Τὸ μεσημέρι ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς μαζεύτηκαν σὲ μιὰ σκηνὴ καὶ ἐκεῖ παρέδωσαν στὴ νύφη ἕνα μαντῆλι, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις εἶνε ἀνεξήγητος γιὰ τοὺς ἀμυήτους. Ὅταν τὸ μαντῆλι αὐτὸ ἐπιστοποίησε ὡρισμένες ἰδιότητες τῆς νύφης, οἱ μουσικοὶ ἄρχισαν νὰ παίζουν εὔθυμα καμμάτια. Οἱ καλεσμένοι ἐκάθισαν στὰ τραπέζια, ἐξόδοις τοῦ πεθεροῦ, κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα γενναῖο φαγοπότι ποὺ ἐξηκολούθησε τρεῖς ὁλόκληρες μέρες ὁ γάμος, ἐθεωρεῖτο τετελεσμένος.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ νεόνυμφοι δὲν περιμένουν τὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας γιὰ νὰ πετάξουν πρὸς τὴν εὐτυχία...

Τελειώνοντας τὶς ἑορταστικες προετοιμασίες οἱ κυρίες τῆς τσιγγάνικης ἀριστοκρατίας διασκεδάζουνε μὲ τραγούδια τῆς φυλῆς των.

Μιὰ μοδίστρα, τσιγγάνα φυσικά, ποὺ θὰ μεταβληθῆ σὲ δεσποινίδα τῆς τιμῆς, ἀσχολεῖται μὲ τὶς τελειοποιήσεις τοῦ νυφικοῦ φορέματος.

Ἡ Βαλεντὶν Βαλντές, ἡ νύφη ποὺ ἐξετιμήθη ἀντὶ 250 λιρῶν στερλινῶν.Γιὰ μιὰ τέτοια ὠμορφιὰ ὅμως, δὲν εἶνε καὶ πολλά. Ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ δώση καὶ περισσότερα.

Ὁ εὐτυχὴς σύζυγος Φράνκ Τζὼν Σμίθ, ἐξαιρετικὰ ὑπερήφανος γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς τσέπης του. Εἶναι, τὸ δῶρον τοῦ πατέρα του. ἕνα χαρτονόμισμα 100λιρῶν στερλινῶν.

Οἱ δύο συμπέθεροι φαίνονται καλοὶ φίλοι. Γιὰ τὴν ὥρα προεορτάζουνε τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν τους, μὲ τὴ συντορφιὰ τῆς σχετικῆς μποτίλλιας...

Οἱ τραγουδίστριες, σημειώνουνε πάντα μεγάλες ἐπιτυχίες στὸ γαμήλιο γλέντι...

Οἱ ἐρασιτέχνες τοῦ κονιάκ, ἀδειάζουνε τὶς νταμιτζᾶνες μὲ καταφανῆ εὐχαρίστησι.

Ὅλοι καμαρώνουν μὲ ἀνυπόκριτο θαυμασμὸ τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι.

Μιὰ ἐξαδέλφη τῆς νύφης παρίσταται στὴν τελετὴ μὲ τὸ καλό της σάλι.

Κυρίες μου, μιὰ σελίδα δική σας

Ἡ ἐφετεινὴ
μόδα τῶν γυναικείων
ΜΑΓΙΩ

Τὰ 5 πρῶτα βραβεῖα
τῆς ἐκθέσεως τοῦ
ΛΟΝΔΙΝΟΥ

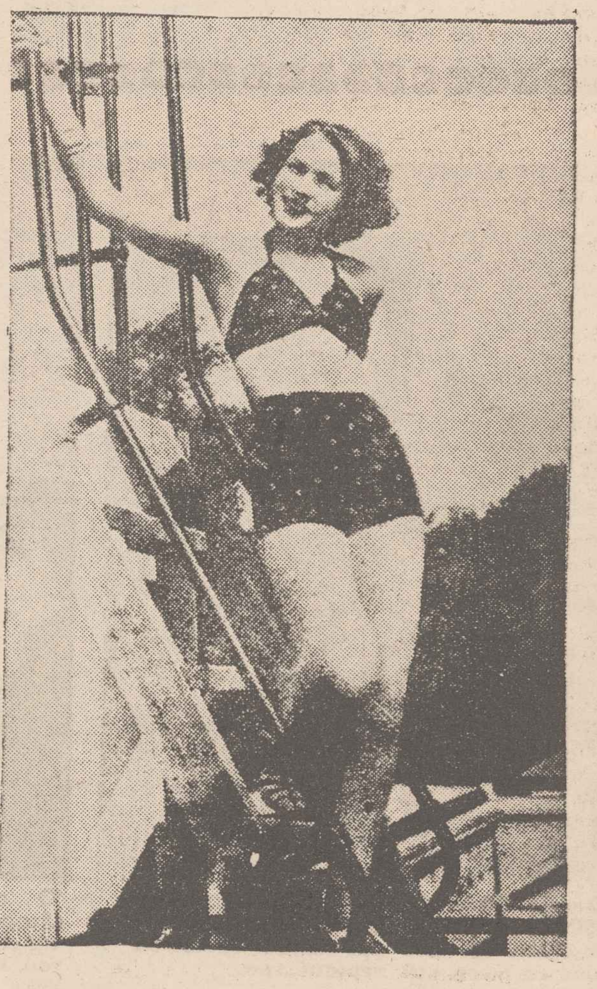

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

Ἕνα κορίτσι μὲ χρυσὰ μαλλιά

λεγότανε Ὀσκάρ, ἕνα ὄνομα Κελτικῆς κακοφωνίας ποὺ θυμίζει μπῦρα, λουκάνικα καὶ φυσαρμόνικες.

Καταγότανε ὅμως ἀπὸ ἀνθρώπους Σημιτικῆς προελεύσεως. Οἱ γονεῖς του λατρεύανε τὸν Ἰεχωβᾶ, νηστεύανε μιὰ ὡρισμένη μέρα τοῦ Σεπτέμβρη καὶ πουλούσανε νοθευμένα φαγώσιμα. Ἀκριβῶς ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐντεροκωλίτιδος γίνηκε φριχτὰ ἄθεος, περίμενε, ὅμως, νὰ κληρονομήσῃ, πρὶν ἐκδηλώσῃ τὴν ἀπιστία του.

Ἀντίθετα μὲ τὶς φυλετικές του παραδόσεις, πούλησε τὸ μπακάλικο στὴν πρώτη ὁποιαδήποτε τιμή, ἀγόρασε κίτρινα γάντια, ἔβαλε στὴ βαλίτσα του μιὰ βοῦρτσα τῶν δοντιῶν καὶ μιὰ βοῦρτσα τοῦ χτενίσματος, καὶ ἔφυγε στὸ ἄγνωστο.

Στὸ «Σὶρκ-Μερανὸ» εἶδε κάποιον ἀκροβάτη ποὺ ἰσσοροποῦσε σ' ἕνα σκοινί, δώδεκα μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Αὐτὸ τοῦ δημιούργησε τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ ἀκροβάτης θὰ τσάκιζε ὁπωσδήποτε μιὰ μέρα τὰ κόκκαλά του. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ ἕνα τόσο ἐνδιαφέρον θέαμα, ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ κάθε βράδυ. Ἔτσι ἔμεινε στὸ Παρίσι δυὸ μῆνες, στὴ Βέρνη δεκαπέντε μέρες, στὶς Βρυξέλλες τρεῖς βδομάδες, στὸ Λονδῖνο τέσσερες μῆνες.., Ἐπὶ τέλους, ὁ ἀκροβάτης ἔπεσε στὴ Βιέννη.

Ὁ Ὀσκὰρ αἰσθάνθηκε ὅλη τὴν ἱκανοποίησι τῶν ἀνθρώπων ποὺ πετυχαίνουνε τὸ σκοπό τους. Ὅταν ὅμως βγῆκε ἀπὸ τὸ ἱπποδρόμιο, κατάλαβε ὅτι ἡ ζωή του ἤτανε πιὰ ὁλότελα ἄδεια.

—Τώρα δὲν μοῦ μένει νὰ κάνω πιὰ τίποτα, συλλογίστηκε. Κι' ἀποφάσισε νὰ πέσῃ στὸ Δούναβι. Γιὰ νὰ βουλιάξῃ πιὸ γρήγορα, ἀγόρασε ἕνα σωλῆνα μολυβένιο μὲ τὸν ὁποῖο τύλιξε τὴ μέση του. Αἰσθανότανε ὅμως τρομερὸ βάρος, αὐτὸ τὸν ἐμπόδιζε νὰ περπατήσῃ, ἔτσι ἀνέβαλε τὴν πτῶσι του στὸ νερό.

—Θὰ στείλω ἐργάτες νὰ πετάξουνε αὐτὸν τὸν σωλῆνα, κ' ὕστερα θὰ πάω νὰ πέσω ἐγώ, σκέφθηκε.

Καὶ πέρασε στὸ μπὰρ τοῦ ξενοδοχείου. Ἐκεῖ σκαρφαλωμένος σ' ἕνα σκαμνί, κατάφερε νὰ μεθύσῃ τόσο φριχτὰ ποὺ ἔκανε τὸν κόσμο νὰ γελάῃ μὲ τὴν κατάντια του. Ὁ Ὀσκὰρ δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία, μασούλαγε τὴ ζάχαρι καὶ βλαστημοῦσε σὰν ναύτης Ἰταλικοῦ φορτηγοῦ. Ὅταν πέρασε τὰ ὅρια τῆς εὐπρεπείας, τὸν βγάλανε ἔξω καὶ τὸν ξαπλώσανε στὸ κρεββάτι του.

Ξύπνησε μ' ἕναν πόνο στὴ μέση. Ψάχνοντας, ἀνακάλυψε τὸν μολυβένιο σωλῆνα καὶ θυμήθηκε τὰ παγωμένα νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Αὐτὴ ἡ σκέψι τοῦ ἔφερ' ἀνατριχίλα. Τότε παρήγγειλε ἕνα ζεστό, τὸν ὁδηγὸ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἕναν συμβολαιογράφο.

Ἤπιε τὸ ζεστό, μελέτησε τὸν ὁδηγὸ καὶ ἔβρισε τὸν συμβολαιογράφο. Αὐτὰ τὸν κάνανε νὰ συνέλθῃ ὅλως διόλου, τότε ἀνακάλυψε πὼς ἡ Βιέννη εἶναι μιὰ χαριτωμένη πόλις, καμάρωσε ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, καὶ ἄρχισε νὰ περιφέρεται στοὺς δρόμους της μ' ἕνα λουλοῦδι στὴν κομβιοδόχη, σιγοτραγουδῶντας ἕνα λαϊκὸ δίστιχο:

«Ὅποιος φοράει λουλοῦδι στὸ πέτο εἶνε τέλειο γαϊδοῦρι».

Στὴν ἑκατοστὴν τρίτη ἐπανάληψι, πείστηκε ἀπόλυτα ὅτι εἶναι γάϊδαρος. Τότε ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ περιφρόνησι καὶ ὑπεροψία, γιατὶ καταλάβαινε ὅλη τὴν ἀνωτερότητα ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ γαϊδουρινή του ὑπόστασις.

Μολαταῦτα ὁ Ὀσκὰρ δὲν ἤτανε τρελλός. Ἡ σκέψι του ἀκολουθοῦσε ἀπόλυτα κανονικὴ πορεία. Ἤξερε ὅτι ὁ καπνὸς περιέχει νικοτίνη, ὅτι τὸ σαποῦνι γίνεται ἀπὸ λῖπος καὶ ποτάσσα, ὅτι οἱ ἔμποροι ληστεύουνε τὸν κόσμο, ὅτι τὰ τραῖνα ποὺ ἐκτροχιάζονται δημιουργοῦνε δυστυχήματα κι' ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐκτροχιάζονται δημιουργοῦνε σχόλια. Ἕνας γάϊδαρος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὠμὰ λαχανικά, ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι κατ' ἀπόλυτη καὶ ἀνεξήγητη ἀντίθεσι, χρειάζονται κολλάρα, θερμόμετρα καὶ ψέματα.

Γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς πόνους του, ἀποφάσισε νὰ μπῇ σ' ἕνα καμπαρέ. Ἐκεῖ τὸν πλησιάσανε κατὰ σειρὰ ἕνας μαῖτρ-ντ' ὀτέλ, ἕνα γκαρσόνι, ὁ σασσέρ, ὁ γκροὺμ ποὺ πουλοῦσε τσιγάρα, ὁ ἄνθρωπος τῆς γκαρνταρόμπας καὶ τὸ κορίτσι ποὺ πουλοῦσε λουλούδια.

Ὁ Ὀσκὰρ ἔδιωξε ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐνοχλητικὰ παράσιτα, σερβίροντας στὸν καθένα ἀπὸ ἕνα παγωμένο «εὐχαριστῶ» ἀρνητικοῦ περιεχομένου. Τὸν σερβίρανε μὲ τὴ σειρά τους ἕνα παγωμένο ποτό. Τὸ κορίτσι μὲ τὰ λουλούδια ξανάρθε στὸ τραπέζι του.

—Μπλοῦμεν;

Ὁ Ὀσκὰρ θυμήθηκε τὸ τρίτο βιβλίο τοῦ Δάντε, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὴν στείλῃ ἀπ' εὐθείας στὸν πιὸ γέρο ἀπ' ὅλους τοὺς διαβόλους ποὺ φαντάστηκε ὁ ποιητὴς τοῦ Φιρέντζε. Μὰ πρόσεξε πὼς τὰ πόδια της κλεινόντουσαν σὲ κάλτσες ἀπὸ φίνο μετάξι, πὼς ἡ ποδιά της ἤτανε κομμένη ἀπὸ ἀκριβὴ ταντέλλα τῶν Βρυξελλῶν καὶ πὼς τὰ μάτια της ἤτανε παραπονεμένα. Τότε φαντάστηκε ὅτι κάποιος προστάτης κρυβότανε πίσω ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν ζουμπουλιῶν της καὶ ἀνέβαλε τὴν βρισιά του.

Μὴν ἔχοντας τί νὰ κάνῃ, ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὴ σάλλα. Κάτι χρυσαφί, πολὺ χρυσαφί, πολὺ χρυσαφί, τράβηξε τὴν προσοχή του. Ἤτανε ἡ πώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε τόσον χρυσὸ στὰ μαλλιὰ μιᾶς γυναῖκας.

Ὁ Ὀσκὰρ συχαινότανε τὶς γυναῖκες καὶ τὸ χρυσάφι. Εἶχε ὡρισμένες προκαταλήψεις ἐναντίον τῶν θηλυκῶν, τῶν μετάλλων καὶ τῶν ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιρειῶν. Γι' αὐτὸ κοιμώτανε μόνος, πλήρωνε σὲ χαρτονομίσματα καὶ ταξίδευε μὲ τὸ τραῖνο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀποφάσισε νὰ βασίσῃ τὸν κανόνα σὲ μιὰ ἐξαίρεσι. Ἡ κυρία μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιὰ καθότανε μόνη, χαμογελῶντας πρὸς τὸ μέρος του.

—Μπλοῦμεν;

Ὁ Ὀσκὰρ ἔστειλε ἕνα διακριτικὸ μπουκέττο ἀπὸ βιολέττες τῆς Πάρμας. Ἡ ἀνθοπῶλις τὸ παρέδωσε μὲ σαξονικὴ ὑπόκλισι, ἡ κυρία τὸ δέχτηκε μ' εὐχαριστημένο γέλιο.

✪

Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα:

Ὁ Ὀσκὰρ κάθεται στὴ λόζα τῆς ἄγνωστης. Τὸ γκαρσόνι ξεβουλώνει τὴν πρώτη μπουκάλα τοῦ «Βὲβ Κλικό».

Ἕνας τσιγγάνος ἔρχεται νὰ τονώσῃ τὴν κατάστασι μὲ νοσταλγικὲς μελωδίες ποὺ μιλᾶνε γιὰ τοὺς Μαγγυάρικους κάμπους, γιὰ τὸ χάδι τῆς αὔρας στὰ μεστωμένα στάχυα, γιὰ τοὺς φτωχοὺς σκοποὺς τῶν χοιροβοσκῶν. Στὸ τέλος ξεσπάει σὲ μιὰ θεότρελλη τσάρντας κ' εἰσπράττει ἕνα ποσὸ ποὺ τὸν καθησυχάζει...

✪

Μιὰ ὥρα ἀργότερα:

Τὸ γκαρσόνι ξεβουλώνει τὴν τρίτη μπουκάλα τοῦ «Βὲβ Κλικό».

—Πῶς σᾶς λένε; ρωτάει ὁ Ὀσκάρ.

—Ἔλσα...

—Λοιπόν, Ἔλσα, μ' ἀρέσετε.

Πολὺ γέλιο, πολλὴ φιλαρέσκεια, καμπόσες σταγόνες σεμνοτυφίας...

✪

Δυόμιση ὧρες ἀργότερα.

Τὸ γκαρσόνι εἰσπράττει τὸν λογαριασμό, οἱ ἄνθρωποι τοῦ καταστήματος τσακίζονται νὰ φανοῦν εὐχάριστοι, ὁ τσιγγάνος παίζει ἕνα μὰρς ἀποχαιρετιστήριο, ὁ ἄνθρωπος τῆς γκαρνταρόμπας ζητάει ἕνα σελλίνι γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ ἔκανε, νὰ φυλάξῃ τὸ παλτό του.

✪

Βγαίνουνε στὸ δρόμο, πιασμένοι μπράτσο. Ὁ Ὀσκὰρ κρυώνει, ψιλοβρέχει, ὁ καιρὸς εἶναι ἐνοχλητικός.

—Νὰ πάρωμε ἕνα ταξί.

—Ὄχι, προτιμῶ νὰ περπατήσωμε. Αὐτὸς ὁ καιρὸς μὲ ζωντανεύει.

—Ἐμένα μὲ σκοτώνει, λέει ὁ Ὀσκάρ, ἂν ὅμως ἐπιμένετε, θὰ μπῶ σ' ἕνα ταξὶ καὶ θἄρχωμαι δίπλα σας ἐνῷ θὰ περπατᾶτε.

Ἡ πρότασι τὴν ἐνθουσιάζει. Εἶναι κάτι πρωτότυπο, ἀγενὲς κι' ἀστεῖο. Διανύσανε ἔτσι μιὰ λεωφόρο, μιὰ ὁδὸ καὶ μιὰ πάροδο.

—Φτάσαμε, λέει ἡ Ἔλσα.

—Τότε, καληνύχτα.

—Ὄχι δά! Ἀνεβῆτε νὰ πάρετε ἕνα λικέρ. Ἄλλωστε μένω μόνη μου.

Ὅταν βρίσκωνται στὸ διαμέρισμά της, ἀνακαλύπτεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἴχνος λικέρ. Ἀντίθετα ὑπάρχει ἕνα ὡραῖο τζάκι ποὺ τριζοβολάει, ἕνα ραδιόφωνο ποὺ φέρνει τὶς μακρυνὲς νότες κάποιου κοντσέρτου καὶ πολὺ μαλακὲς πολυθρόνες. Ὑπάρχει ἀκόμα μιὰ ἀκριβὴ κρεββατοκάμαρα μὲ ἔπιπλα ἀπὸ μαόνι.

Ὁ Ὀσκὰρ συλλογίστηκε τὴν ἄχαρη νύχτα, τὸν καιρό, τὴν ὑγρασία, τὰ χρυσᾶ μαλλιά, τὸν λογαριασμὸ τοῦ καμπαρέ, τὴν γαϊδουρινή του ὕπαρξι, τὶς βιολέττες τῆς Πάρμας, τοὺς τρεῖς Σωματοφύλακες, τὴ ναυμαχία τοῦ Ἀμπουκίρ, τὸν Ἀμέρικο Βεσποῦτσι κι' ἕναν ράφτη στὴ Νάπολι, ποὺ ἔρραβε ἐπὶ πιστώσει.

Καὶ κοιμήθηκε ἐκεῖ πέρα.

✪

Τὸ πρωῒ ξύπνησε μὲ τὴ γλῶσσα ξερὴ σὰν σφουγγάρι καὶ μὲ τὰ μελίγγια βαρειὰ σὰν πέτρες.

—Αὐτὰ παθαίνω ὅταν ξυπνάω νωρίς, εἶπε.

Μὰ δὲν ἤτανε νωρίς. Ὁ ἥλιος κόντευε νὰ βασιλέψῃ.

Ὅταν πείστηκε ὅτι τὸ πρωΐ του ἤταν ἀπόγευμα, γίνηκε καλά, καὶ πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο νὰ πάρῃ τὸ πρόγευμα.

Ἤτανε μιὰ παράξενη κάμαρα, ὅλα βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα πεταμένα φύρδην-μίγδην. Κ' ἤτανε ἀντικείμενα ἀξίας. Πίνακες, γιαπωνέζικα σερβίτσια, βοημικὲς πορσελάνες, ἀνατολίτικα χαλιὰ καὶ γαλλικὲς μινιατοῦρες.

—Ἂν ἤξερα πὼς εἶναι μουσεῖο, δὲν θἄμενα ἐδῶ, εἶπε στὴν Ἔλσα.

—Μὰ δὲν εἶναι μουσεῖο.

—Ἔχεις δίκηο. Τὰ μουσεῖα εἶναι τακτικὰ κι' ἀνόητα. Ἐδῶ μέσα εἶναι ἄτακτα καὶ συμπαθητικά.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδιωτικὴ συλλογὴ τοῦ Τζούλιο, γέλασε ἡ Ἔλσα.

—Τοῦ Τζούλιο;

—Ναί του φίλου μου.

—Ἆ! Καὶ τί δουλειά κάνει;

—Λωποδύτης.

—Κατάλαβα, εἶπ' ὁ Ὀσκάρ. Ὅλοι ὅσοι ἔχουνε ἰδιωτικὲς συλλογὲς εἶναι λωποδῦτες.

—Ὁ Τζούλιο εἶναι λωποδύτης πραγματικός, πείσμωσε ἡ κοπέλλα. Ἀπόδειξι ὅτι βρίσκεται στὴ φυλακὴ ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Θὰ βγῇ τὸν ἄλλο μῆνα.

—Γιατί νὰ βγῇ ἀφοῦ θὰ τὸν ξαναπιάσουνε;

—Γιατὶ λήγει ἡ ποινή του.

—Καί;

—Καί...

Ἡ Ἔλσα ἀρχίζει τὴν ἱστορία τοῦ διαρρήκτη. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἀληθινὸ καμπαλλέρο, ποὺ κερδίζει τὸ χρῆμα καὶ σπαταλάει ὅλο του τὸν κόπο γιὰ ἕνα της χαμόγελο.

—Κι' ἂν μάθῃ ὅτι... ρωτάει ὁ Ὀσκάρ.

—Ἀλλοίμονό μου! Ἔχει ἕνα στιλέττο ποὺ δὲν εἶναι καθόλου ἀστεῖο. Κι' ὁ Τζούλιο εἶναι Σπακόλος, δὲν σηκώνει εὔκολα προσβολές...

Ὁ Ὀσκὰρ ἔνοιωσε κάτι σὰν ζεστὸ νερὸ νὰ τρέχῃ στὴν ραχοκοκκαλιά. Κατέβασε ἀμάσητο ἕνα παξιμαδάκι τῆς βανίλλιας, ἔβαλε τὸ παλτό του καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

—Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ; φώναξ' ἡ Ἔλσα.

—Ποτέ, τῆς ἀπάντησε.

✪

Μὲ λίγο κόπο μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποκτήσῃ μιὰν ἀρρώστεια, ἕνα δανειστὴ ἢ μιὰ φιλενάδα. Ἡ δυσκολία ὅμως δὲν εἶναι νὰ τ' ἀποκτήσῃς, ἀλλὰ νὰ τὰ χάσῃς.

Αὐτὰ τὰ τρία οὐσιαστικὰ ἔχουνε ὑπομονή, πεῖσμα καὶ ἀναίδεια. Ὁ τύφος, οἱ ράφτες καὶ οἱ ἐρωμένες δὲν φεύγουνε παρὰ ἂν τοὺς διώξῃς μὲ τὶς κλωτσιές.

Ὁ Ὀσκὰρ δὲν εἶχε χρηματίσει ποδοσφαιριστής. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ δεχτῇ τὴν Ἔλσα, νὰ ὑπομένῃ τὶς φλυαρίες της, νὰ πληρώνῃ τὶς ἀξιώσεις της καὶ νὰ τρέμῃ τὸν Τζούλιο.

—Ἔχομε ἀκόμα δυὸ βδομάδες ζωή, ἀστειευότανε ἡ Ἔλσα.

—Τότε, ἂς φᾶμε.

Καὶ τρώγανε, ἕνα «σνίτσελ» ἐκεῖνος, κι' ἕνα «γκούλας πάπρικα» ἐκείνη.

—Ἂν θέλῃς, πᾶμε στὸ σινεμά, τοῦ ἔλεγε μετὰ τὸ φαγητό.

Καὶ πηγαίνανε στὸ σινεμά.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι σου, πᾶμε ὅπου θέλεις, δήλωνε ὁ Ὀσκάρ.

—Γιατί ὄχι στὸ σπίτι μου;

—Γιατί δὲν ἐννοῶ νὰ κοιμηθῶ δίπλα σὲ μιὰ σαρκοφάγο.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ τοῦ ἔγινε συνήθεια, στὸ τέλος ἔνοιωθε τὴν ἀπαραίτητη ἀνάγκη τῆς συντροφιᾶς της, ἀπαράλλακτα ὅπως τοῦ εἶχε συμβῇ μὲ τὸν ἀκροβάτη τοῦ «Σὶρκ Μερανό». Μὰ σκεφτότανε τὸν Τζούλιο, αὐτὸν τὸν μαχαιροβγάλτη ποὺ θὰ ἐρχότανε σὲ λίγο νὰ τοῦ χαλάσῃ τὴν ψυχική του ἰσορροπία, μὲ ὅλες τὶς ἀξιώσεις τοῦ «νομίμου προκατόχου», ἐπιφυλασσομένου διὰ τὴν ἐνάσκησιν παντὸς καταπατηθέντος δικαιώματός του.

Κι' ἐπειδὴ κάθε ἄνθρωπος ποὺ ἔχει κάτι νὰ κάνῃ, δὲν ἐννοεῖ νὰ πεθάνῃ, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο, εἶχε βάσιμους φόβους.

—Λὲς ἀλήθεια νὰ μᾶς σκοτώσῃ; ρωτοῦσε.

—Αὐτός; Δὲν τὸν ξέρεις καλά!

—Νὰ σὲ σκοτώσῃ κάποιος ποὺ τὸν ξέρεις καλά, πάει κι' ἔρχεται. Ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν ξέρῃς καλά, αὐτὸ εἶναι ἔξω φρενῶν, διαμαρτυρότανε. Πρέπει νὰ φύγωμε.

Ἔτσι ἀποφασίστηκε ἡ φυγή. Ὁ Τζούλιο θἄβγαινε σὲ δυὸ μέρες. Τὰ πασσαπόρτια βγήκανε πρωτήτερα.

Ὁ Ὀσκὰρ τὴν περίμενε στὸ σταθμό. Περίμενε μιά, δυό, τρεῖς, πέντε ὧρες.

Ἕνα τραῖνο ἦρθε.

Ἕνα τραῖνο ἔφυγε.

Ἡ πλατφὸρμ γέμισε, ἄδειασε, ξαναγέμισε. Οἱ βιαστικοὶ τὸν σκουντοῦσαν.

Κάποιος τοῦ γύρεψε φωτιά.

Ὅταν ἀπελπίστηκε, ἀγόρασε ἕνα εἰσιτήριο. Ἀγόρασε κι' ἐφημερίδες κι' ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα τῆς πρώτης.

—Ἔτσι εἶναι οἱ γυναῖκες, σκεφτότανε. Ἄπιστα, ἀνόητα καὶ ἐπιπόλαια πλάσματα.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Τὰ τοπεῖα ξετυλιγόντουσαν. Τότε ξετύλιξε τὶς ἐφημερῖδες. Διάβασε ἕνα ἀθλητικὸ ἄρθρο, μιὰ πολιτικὴ ἐπισκόπησι, μιὰ θεατρικὴ κριτική. Ἐξ αἰτίας τῆς κριτικῆς νύσταξε. Καὶ δὲν διάβασε ἄλλο.

✪

Κι' ὅμως ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε ἀκόμα πολλά. Ἔγραφε αἴφνης γιὰ κάποια Ἔλσα, μιὰ κοπέλλα μὲ χρυσᾶ μαλλιά, ποὺ τὴν βρήκανε στὴν Ἑρτὰλ Στράσσεν σκοτωμένη, μ' ἕνα στιλέτο ἀνάμεσα στοὺς ὤμους.

Μὰ ὁ Ὀσκὰρ δὲν τὸ διάβασε. Δὲν διάβαζε ποτέ του ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ...

ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Τὶ δουλειὰ κάνεις;

— Κερδίζω τὸ ψωμί μου μὲ τὸν ἱδρῶτα τῶν ἄλλων.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ λές!

— Δὲν μὲ κατάλαβες! Διευθύνω ἕνα χαμάμι!...

✪

Ἡ σύζυγος: Σήμερα ἦρθε ὁ σπιτονοικοκύρης. Τοῦ ἔδωσα τὸ νοῖκι καὶ τοῦ ἔδειξα τὸ μωρό μας.

Ὁ σύζυγος: Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τοῦ ἔδειχνες τὸ νοῖκι καὶ νὰ τοῦ ἔδινες τὸ μωρό μας...

✪

— Ἂν ἤξερες πόσο μὲ στενοχωρεῖ ποὺ πηγαίνω σ' αὐτὸ τὸ γάμο.

— Μὰ τότε γιατὶ πηγαίνεις;

— Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Εἶμαι ὁ γαμπρός...

✪

Πρόεδρος: Κατηγορούμενε, τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξες ὑπερβαίνουν σὲ φρικαλεότητα ὅλα τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα τοῦ Λανδρύ!

Κατηγορούμενος: Μὲ κολακεύετε, κ. πρόεδρε...

✪

— Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω ἂν ὁ Γιάννης μ' ἀγαπάει...

— Καὶ βέβαια σ' ἀγαπάει. Ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ κάνη ἐξαίρεσι σὲ σένα;

✪

— Ἐγὼ δὲν καπνίζω ποτὲ τὴν ὥρα ποὺ ἐργάζομαι.

— Μπράβο! Καὶ τὶ δουλειὰ κάνεις;

— Δύτης!

— Δὲν μοῦ λέτε, βρὲ παιδιά, ἀπὸ 'δῶ πᾶνε γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερικη;...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ Ἐλὶ πηγαίνει νὰ κάνη ἕνα μπάνιο. Ἡ γυναῖκα του τοῦ τυλίγει ἐσώρρουχα γιὰ ν' ἀλλάξη. Τὸ μεσημέρι ὁ Ἐλὶ γυρίζει μυρωμένος καὶ καθαρός, ἀλλὰ μὲ μιὰ μεγάλη ζημιά. Ἔχασε τὴ φανέλλα ποὺ ἔβγαλε, γιὰ νὰ φορέση τὴν καθαρή. Ἐννοεῖται ὅτι εἶνε ἀπαρηγόρητος.

Σὲ δυὸ χρόνια τὸ ἐπεισόδιο εἶχε ξεχαστῆ. Ἕνα μεσημέρι ὁ Ἐλὶ πάει γιὰ μπάνιο. Αὐτὴ τὴ φορὰ γυρίζει σπίτι του ἐνθουσιασμένος.

—Γυναῖκα, φωνάζει. Βρῆκα κείνη τὴ φανέλλα ποὺ εἶχα χάσει. Θυμᾶσαι;

—Ναί. Ποῦ τὴν βρῆκες;

—Στὸ μπάνιο.

—Στὴν εἴχανε φυλάξει οἱ ὑπάλληλοι;

—Ὄχι. Τὴν φοροῦσα ἀπὸ μέσα.

✪

Ὁ Μάριος κάνει παλληκαριές. Ἀπειλεῖ, βρίζει, ἐξάπτεται, στὸ τέλος... τοῦ σπάζουνε τὸ κεφάλι.

—Αὐτὸ δὲν θὰ περάση ἔτσι, ὠρύεται.

—Καὶ τί θὰ κάνης;

—Τί θὰ κάνω;... Θὰ βάλω ἐπίδεσμο.

✪

— Πρὸ ἡμερῶν ἡ ὑγεία τοῦ θείου μου μὲ κρατοῦσε σὲ μεγάλη ἀνησυχία.

— Καὶ τώρα;

— Ἄ! τώρα ἡσύχασα. Πέθανε πρὸ μιᾶς ὥρας...

✪

— Πλήρωσε τὸ μπάνιο του ὁ κ. καθηγητής;

— Ναί.

— Καὶ δὲν ἔκανε κανένα παράπονο;

— Ὄχι.

— Μὰ ἐγὼ εἶχα ξεχάσει νὰ τοῦ βάλω νερό!...

ΛΟΥΛΑΚΙ ΕΙΣ ΠΑΝΑΚΙΑ
“ΝΤΕΣΤΡΕ„
ΜΑΡΚΑ “ΚΑΜΗΛΑΣ„

Ἀπαράμιλλον εἰς ποιότητα
Γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον
Κάμνει τὰ λευκά σας σὰν τὸ χιόνι
Πωλεῖται παντοῦ
ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ “ΝΤΕΣΤΡΕ„

ΜΠΡΑΣΣΟ
ΤΟ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
ΣΤΙΛΒΩΜΑ
ΜΕΤΑΛΛΩΝ

ΟΛΙΓΑΙ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΚΑΜΝΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΣΚΕΥΗ ΣΑΣ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΣΑΝ ΚΑΘΡΕΠΤΕΣ
Brasso
ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ “ΝΤΕΣΤΡΕ„

Η
ΧΑΡΑ
ΤΟΥ
ΣΠΙΤΙΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β', Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΤΣΑΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Θ. ΔΟΓΑΝΗ

✪

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στὶς 6 Μαΐου 1896 στὴ Μητρόπολι τῆς Μόσχας γίνεται μεγαλοπρεπὴς ἡ στέψις τοῦ νέου τσαρικοῦ ζεύγους, τοῦ Νικολάου Β' καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας Θεοδωρόβνας. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ὁ Τσάρος παίρνει στὰ χέρια του τὸ ἱερὸ σκῆπτρο, τὸ σκῆπτρο τοῦ γλυστρᾷ, πέφτει καὶ κυλιέται χάμω στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας. Κακὸς οἰωνὸς γιὰ τὸ νέο Τσάρο νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν ὥρα τῆς στέψεως τὸ σκῆπτρο... Τὸ 1904 ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα ἔφερε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο ἀγόρι της. Ἡ χαρά της γι' αὐτὸ εἶνε ἀπερίγραπτη. Ἀλλὰ δέκα μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν γέννησί του, ὁ μικρὸς Διάδοχος παθαίνει μιὰ φοβερὴ αἱμορραγία. Οἱ γιατροὶ σὲ λίγο διαπιστώνουν, ὅτι ὁ Διάδοχος τοῦ ρωσσικοῦ θρόνου πάσχει ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀρρώστεια αἱμοφιλία ποὺ εἶνε ἀνίατος. Στὸ μεταξὺ ἀρχίζει ὁ ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν οἱ Ρῶσσοι ἡττῶνται. Στὴν Κιτρίνη Θάλασσα ὁ στόλος τῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ ὑφίσταται συντριπτικὴ ἧττα στὴ ναυμαχία ποὺ ἔδωσε πρὸς τὸν ἰαπωνικὸ στόλο. Τότε ἡ ρωσσικὴ Κυβέρνησις ἀποφασίζει νὰ στείλη στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τὸν στόλο τῆς Βαλτικῆς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ στόλος αὐτὸς ἅμα ἔφθασε στὸ θαλάσσιο στενὸ τῆς Κορέας μεταξὺ τῶν νήσων Τσουσίμα καὶ Κιαουσίου, ὑπέστη ἐπίθεσιν ἀπὸ τὸν ἰαπωνικὸ στόλο καὶ ἡττήθη κατὰ κράτος. Ἡ κατὰ θάλασσαν αὐτὴ ἧττα τοῦ ρωσσικοῦ στόλου εἶνε ἡ συντριπτικωτέρα ἀπ' ὅσες ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῶν ναυτικῶν πολέμων. Εἴκοσι ἑπτὰ ρωσσικὰ πολεμικὰ κατεβυθίσθησαν ἢ αἰχμαλωτίσθησαν ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας. Τρία ἄλλα σκάφη κατέφυγαν στὴν Μανίλα ὅπου καὶ ἀφωπλίσθησαν.

Ἡ ἧττα αὐτὴ ἀλλὰ καὶ ἄλλα αἴτια ἐσωτερικῆς φύσεως, εἶχαν ὡς συνέπεια νὰ προκληθῆ μεγάλη ἐξέγερσις τῶν Ρώσσων χωρικῶν. Ἡ ἐξέγερσις αὐτὴ ἀναγκάζει τὸν Τσάρο νὰ καλέση στ' Ἀνάκτορα τὸν πολιτικὸ κόμητα Βίττε, ὁ ὁποῖος τοῦ δίδει τὴν συμβουλὴ γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ πνεύματα νὰ προβῆ σὲ ὡρισμένες συνταγματικὲς μεταρρυθμίσεις καὶ παραχωρήσεις.

✪

9ον

— Αὔριο, μεθαύριο θὰ σᾶς δώσω τὴν ὁριστική μου ἀπάντησι, λέει ὁ Νικόλαος Β' στὸν Βίττε.

Καθὼς γυρίζει πρὸς τὸ γραφεῖο του ἀντικρύζει τὰ ἐρωτηματικὰ βλέμματα τῆς Ἀλεξάνδρας·

— Ποτὲ δὲν θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζήτησε αὐτός, τῆς λέει καθησυχαστικά.

Καὶ ἀμέσως φωνάζει τὸν ὑπασπιστή του καὶ τὸν διατάσσει νὰ καλέση ἀμέσως στὰ ἀνάκτορα τὸν μυστικοσύμβουλο Γκορεμίκιν.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα δὲν ἀνησυχεῖ πιά. Ξέρει, ὅτι ὁ Γκορεμίκιν στὸν ὁποῖον θέλει ὁ σύζυγός της ν' ἀναθέση τὴν πρωθυπουργία εἶνε ὁ πιὸ συντηρητικὸς Ρῶσσος εὐπατρίδης. Αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ δεχθῆ, νὰ μεταβληθῆ ἡ ἀπόλυτος Μοναρχία σὲ συνταγματική.

Ὁ Γκορεμίκιν ἔρχεται. Εἶνε ἕνας γέρος ἀριστοκράτης, χωρὶς καμμιὰ μόρφωσι, χωρὶς καμμιὰ ἀνωτερότητα, ἀφωσιωμένος ὅμως ὁλόψυχα στὴν Δυναστεία καὶ πιστὸς

Ἀλλὰ ὁ Γκορεμίκιν μ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσι πρὸς τὸν θρόνο φοβᾶται ν' ἀναλάβη τὶς φοβερὲς εὐθύνες τῆς πρωθυπουργίας κατὰ τὴν στιγμὴ αὐτὴ ποὺ ὅλη ἡ χώρα ἔχει ἐξεγερθῆ·

Ἔτσι ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα μένουν πάλι μόνοι, ἀβοήθητοι, ἐνῷ γύρω τους βογγᾷ τὸ κῦμα τῆς γενικῆς ἀναστατώσεως.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β'. ΥΠΟΚΥΠΤΕΙ

Μιά, δυό ..... τρεῖς μέρες περνοῦν, μέσα σὲ μιὰ ἀνησυχία, σὲ μιὰ ἀγωνία ἀπερίγραπτη. Ὁ Τσάρος δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ παραιτηθῆ τῶν προνομίων του. Ἐπειδὴ ὅμως βλέπει, ὅτι ἡ κατάστασις ἐξελίσσεται ὁλοένα καὶ πιὸ ἀπειλητικὴ γιὰ τὸν θρόνο, καὶ ὅτι οἱ χωρικοὶ συνεχίζουν τὶς καταστροφὲς καὶ τὶς δηώσεις τῶν κτημάτων τῶν εὐγενῶν, ἀντιλαμβάνεται ὅτι χωρὶς κάποια ἐπιφανειακὴ ὑποχώρησι δὲν μπορεῖ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ τάξις.

Ἔτσι κατόπιν ὑποδείξεων τοῦ Γκορεμίκιν ἀπαλείφει ἀπὸ τὸ σχέδιο τοῦ διαγγέλματος ποὺ τοῦ εἶχεν ὑποβάλει ὁ Βίττε, ὅλες τὶς ὑποσχέσεις περὶ συγκλήσεως Δούμας, περὶ ἀμνηστείας καὶ ἀνεξιθρησκείας καὶ παρέχει μόνον τὴν ἀόριστη ὑπόσχεσι ὅτι αὐτὸς θὰ προβῆ σὲ μεταρρυθμίσεις ἅμα κρίνη τὴν στιγμὴ κατάλληλη. Γιὰ νὰ δοθῆ ὅμως κάποια πίστις στὴν ὑπόσχεσι αὐτή, ὁρίζει στὸ διάγγελμα ὅτι θ' ἀναθέση τὴν πρωθυπουργία στὸν Βίττε, τοῦ ὁποίου τὰ φρονήματα, ὡς ὀπαδοῦ τῆς συνταγματικῆς Μοναρχίας εἶνε γνωστά.

Στὴν πραγματικότητα φυσικὰ ὁ Τσάρος εἶνε ἀποφασισμένος καὶ στὸ μέλλον αὐτὸς νὰ εἶνε ὁ ἀπόλυτος κυβερνήτης τῆς χώρας.

Τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ὁ Νικόλαος κατέληξε σ' αὐτὴ τὴν λύσι ὁ Βίττε μαίνεται. Κατηγορεῖ τὸν Τσάρο ὅτι εἶνε παίγνιο στὰ χέρια τῆς Τσαρίνας.

Τὶς κατηγορίες αὐτὲς ὁ Νικόλαος τὶς πληροφορεῖται τὸ ἴδιο βράδυ διὰ τῶν αὐλικῶν του. Συγχρόνως ὅμως τοῦ διαβιβάζεται καὶ ἡ ἀπάντησι τοῦ Βίττε: ἢ θὰ γίνη τὸ πρόγραμμά του ἀποδεκτό, χωρὶς καμμία τροποποίησι, ἢ ἀρνεῖται ν' ἀναλάβη τὴν πρωθυπουργία.

«Ὥστε μοῦ στέλνει τελεσίγραφο» σκέπτεται ὁ Τσάρος. «Τί ἀναιδὴς στάσις γιὰ ἕνα ὑπήκοο ...Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν θὰ δεχθῶ νὰ ὑποκύψω στὶς ἀξιώσεις του».

Καὶ τώρα ξαναρχίζουν οἱ συσκέψεις μὲ τοὺς αὐλικούς, τοὺς ὑπουργούς, τὴν Τσαρίνα, χωρὶς ὅμως καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ νὰ καταλήγουν σὲ κάποιο ἀποτέλεσμα.

Τὴν λύσι, ἐν τούτοις, στὸ τέλος δὲν τὴν δίδουν οὔτε οἱ συμβουλὲς τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οὔτε ἡ λογικὴ καὶ ἡ περίσκεψις. Τὴν λύσι τὴν δίδει μιὰ πνευματιστικὴ συγκέντρωσις στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Γάλλος μάγος καὶ πνευματιστὴς δρ Φιλίπ, γιὰ τὸν ὁποῖον γράψαμε ἤδη, ἐπικαλεῖται πρὸ τοῦ Νικολάου Β'. τὸ πνεῦμα τοῦ πατρός του, τοῦ ἰσχυροῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Γ'

Τρέμων ὁ Τσάρος νομίζει, ὅτι ἀκούει τὴν φωνὴ τοῦ πνεύματος ἡ ὁποία τὸν διατάσσει νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Βίττε.

Τώρα, μόνον τώρα, κρίνει ὅτι μπορεῖ ν' ἀδιαφορήση γιὰ τὸν ὅρκο του ποὺ εἶχε δώσει τὴν ὥρα τῆς στέψεώς του στὴν Μητρόπολι τῆς Μόσχας. Τώρα ποὺ ὁ πατέρας του τὸν διέταξε ἔχει τὸ θάρρος νὰ προβῆ στὶς παραχωρήσεις ποὺ ζητεῖ ὁ κόμης.

Ἆρα γε ὁ δρ Φιλὶπ ὠργάνωσε ὅλη αὐτὴ τὴν σκηνοθεσία μὲ δική του πρωτοβουλία, ἢ μήπως ἀνήκει κι' αὐτὸς στὸν κύκλο τοῦ Μ.Δουκὸς Νικολάου Νικολάγιεβιτς, ὁ ὁποῖος κρίνων ὅτι ὁ Τσάρος εἶνε ἀνίκανος ν' ἀσκήση ἀπολυταρχικὰ τὴν ἐξουσία καὶ συμμεριζόμενος ἀπὸ καιρὸ τὶς ἀπόψεις τοῦ Βίττε, συνέστησε στὸν μάγο νὰ ὀργανώση αὐτὴ τὴν κωμωδία γιὰ νὰ πεισθῆ ὁ ἐστεμμένος ἀνεψιός του νὰ κάμη τὶς παραχωρήσεις αὐτές; Ποτὲ δὲν θὰ γνωσθοῦν τὰ αἴτια ποὺ ὤθησαν τὸν δρ Φιλὶπ σ' αὐτή του τὴν ἐνέργεια. Θὰ μείνουν γιὰ πάντα σκεπασμένα μὲ τὰ πέπλα τοῦ μυστηρίου ποὺ ἐκάλυπταν πολλὲς ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς ἀποφάσεις τῆς αὐλῆς τοῦ Τσάρου.

Τὴν ἑπομένη τῆς πνευματικῆς συγκεντρώσεως ὁ Τσάρος κάλεσε τὸν Βίττε, χωρὶς νὰ λάβη ὑπ' ὄψιν του τῆς συζύγου του τὴν ἀντίδρασι. Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα διαφωνοῦν.

Στὶς 17 Ὀκτωβρίου τὸ αὐτοκρατορικὸ διάγγελμα, ὅπως τὸ εἶχε ἀρχικὰ συντάξει ὁ Βίττε δημοσιεύεται. Ὁ κόμης εἶχε νικήσει. Ἀλλὰ ὁ Τσάρος Νικόλαος Β' ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωρήση.

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΤΤΕ

Στὶς 10 Μαΐου 1906 ἡ αὐτοκρατορικὴ Ρωσσία ἐπιδεικνύει ὅλη της τὴν λάμψι. Μπρὸς στὸ θαυμάσιο χειμερινὸ ἀνάκτορο καταφθάνουν ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἅμαξες τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν ἀξιωματούχων τοῦ Κράτους. Σὲ λίγο ὁ Νικόλαος Β' θὰ κηρύξη τὴν ἔναρξι τῶν ἐργασιῶν τῆς Δούμας, τῆς ὁποίας τὴν ἐκλογὴ εἶχεν ὑποσχεθῆ στὸ διάγγελμά του στὸ λαό.

Μέσα στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ θρόνου εἶχαν συγκεντρωθῆ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἱ Μεγάλοι Δοῦκες καὶ οἱ πρίγκηπες ντυμένοι μὲ στολὲς χρυσοποίκιλτες ποὺ λαμποκοποῦν ἀπὸ τὰ πολύτιμα πετράδια, ἐνῷ στὸ κέντρον ὄρθιοι οἱ βουλευταὶ — οἱ περισσότεροι μὲ τὶς γραφικὲς τοπικὲς ἐνδυμασίες τους — περιμένουν τὴν ἐμφάνισι τοῦ αὐτοκράτορος.

Στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ βουλευτῶν καὶ ἐπὶ, τῆς δεξιᾶς πτέρυγος διακρίνεται ὁ πρωθυπουργὸς Σέργιος Βίττε. Τὸ στῆθος του κοσμεῖ ὁ Μεγαλόσταυρος, ποὺ τοῦ ἀπένειμε ὁ Τσάρος ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγάλων του ὑπηρεσιῶν κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς μετὰ τῆς Ἰαπωνίας συνθήκης εἰρήνης.

Οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ στρατηγοὶ δίνουν τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ θέλουν νὰ κρατηθοῦν σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς κυβερνήσεως, ἂν καὶ αὐτὸς σήμερα μετὰ τὸν Τσάρο εἶνε ἡ πιὸ σημαντικὴ καὶ πιὸ ἰσχυρὰ προσωπικότης τῆς Αὐτοκρατορίας. Γιατί;

Τὸ κόμμα τοῦ κόμητος Βίττε ἔχασε στὶς ἐκλογές. Οἱ χωρικοὶ δὲν φάνηκαν, ὅτι ἱκανοποιήθησαν ἀπὸ τοὺς προεκλογικοὺς λόγους τῶν ὑποψηφίων ὀπαδῶν τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν οἱ Μουζῖκοι εἶνε νὰ τοὺς μοιρασθῆ ἡ γῆ.

Ἔτσι οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς αὐτοκρατορίας περιμένουν ὅτι ὁ Νικόλαος θὰ χρησιμοποιήση τὴν λαϊκὴ ἀποδοκιμασία ὡς πρόσχημα γιὰ νὰ ξεφορτωθῆ τὸν πολιτικὸν αὐτὸν ποὺ τόσο πολὺ μισεῖ καὶ ἀντιπαθεῖ. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγουν τὸν πρωθυπουργὸ κατὰ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ γιὰ τὴν Ρωσσία ὥρα.

Ὁ κόμης Βίττε ὅμως φαίνεται τελείως ἤρεμος. Χθὲς εἶχε μιὰ μακροτάτη συνομιλία μὲ τὸν αὐτοκράτορα· Καὶ ποτὲ ὁ Τσάρος δὲν τοῦ ἐφέρθη μὲ τόσες φιλοφρονήσεις ὅπως τὶς ἡμέρες αὐτές. Ὁ πρωθυπουργὸς πιστεύει, ὅτι θὰ συνεχίση διατηρῶν τὸ ἀ-

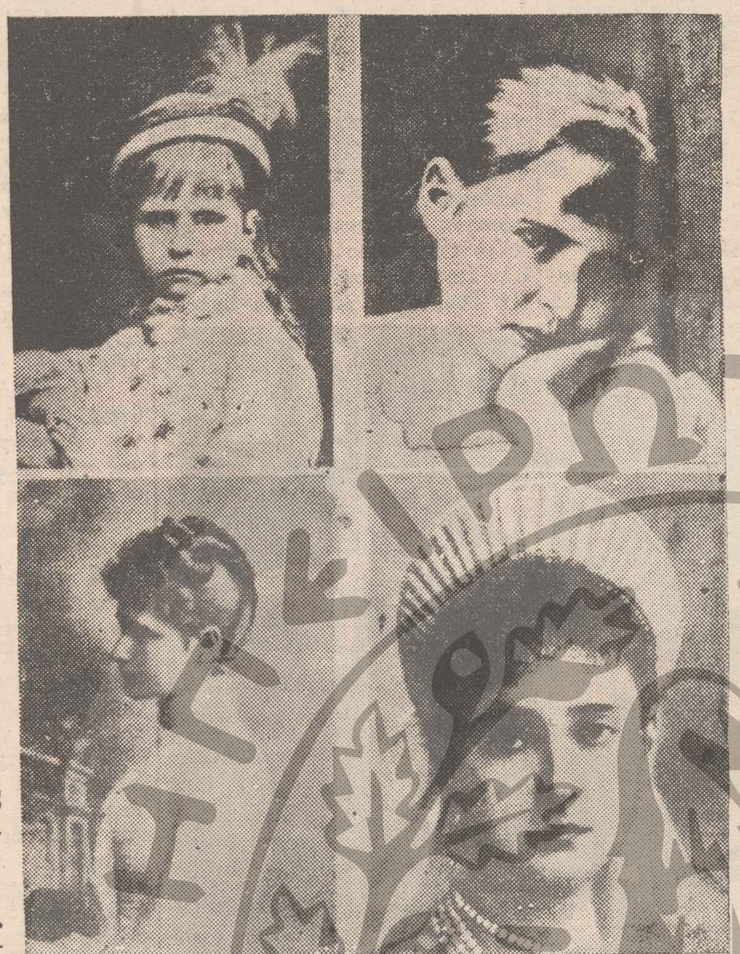

Ἄνω: Ἡ Τσαρίνα εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ καὶ δέκα ἐτῶν. Κάτω: 17έτις κόρη, μνηστὴ τοῦ Νικολάου Β' καὶ ὡς αὐτοκράτειρα, τὸ πρῶτον μετὰ τὴν στέψιν της ἔτος

Κοκτέϊλ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Πρέπει κανεὶς νὰ δυσπιστῇ περισσότερο στὸν ἑαυτό του παρὰ στοὺς ἄλλους.

✪

Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὡραιότερο ἀπὸ τὸ νὰ λὲς μὲ εἰλικρίνεια: «Ἔχω ἄδικο».

✪

Ὅσο ὑπάρχουν ψωμί, λουλούδια, βιβλία καὶ ἀγάπη ἡ εὐτυχία δὲν θὰ λείψη ἀπὸ τὴ γῆ.

✪

Ν' ἀγαπᾶς, νὰ θαυμάζης καὶ νὰ ἐργάζεσαι εἶνε οἱ τρεῖς μεγαλύτερες χαρὲς τοῦ κόσμου.

ΦΕΝΕΛΟΝ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΑ

— Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασιῇς, Μάριε, τί εὔκολα ποὺ καταστρέφονται τὰ δόντια. Ὁ γυιός μου, παραδείγματος χάριν, ὅταν ἦταν τριῶν μηνῶν εἶχε ἕνα σωρὸ σάπια δόντια.

— Ἄμ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, Ὀλίβ. Σκέψου πὼς τὸ κοριτσάκι μου γεννήθηκε μὲ ὁλόκληρη μασσέλα ψεύτικη!

✪

— Ὁ πατέρας σου μὲ παίρνει γιὰ βλάκα. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω.

— Μὰ τί λὲς Μάριε; Ὁ μπαμπᾶς δὲν πρόφτασε νὰ σὲ γνωρίση καλὰ - καλά...

✪

— Πρέπει νὰ ξέρης, Ὀλίβ. ὅτι οἱ μισοὶ ἄντρες τοῦ κόσμου εἶνε τρελλοὶ ἢ βλάκες!

— Ναί, καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ μένουν ἀνύπαντροι!...

Σ' ΕΝΑ ΦΩΣ...

Κι' ἔχει τὸ φθινόπωρο
γύρω σου σταθῆ·
μιὰ ζωὴ χαμένη
κι' ἔχει ἀναστηθῆ.
Ποῦ νὰ σὲ προσμένη
μιὰ ζωὴ χαμένη;

✪

Κι' ἄκου σοῦ λαλεῖ
Κάπου σὰν πουλὶ
σοῦ λαλεῖ θλιμμένη,
σὰν νὰ κλαίη σιγὰ
μέσα στὴ σιγὴ
κάποια πεθαμένη.

✪

Καὶ κυλᾶ θολά,
σὰ νερὸ κυλᾶ
στὸ ξερὸ λαγκάδι,
κι' εἶνε ἡ ὥρα ἀργὴ
κάτι σὰ ν' ἀργῇ
γύρω στὸ λαγκάδι.

✪

Σ' ἕνα φῶς χλωμό,
σὰν περικοκλάδι
γύρω στὸν κορμό,
πλέχτηκες, ψυχή,
στὸ χλωμὸ φθινόπωρο
καὶ στὸ ἀχνὸ τὸ βράδυ.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΑΤΑ

— Ὑποχρεώνω τὴν κόρη μου νὰ παίζη πιάνο ἕξη ὧρες τὴν ἡμέρα.

— Μὰ θὰ τὴν κάνετε νὰ τὸ συχαθῇ.

— Αὐτὸ ἐλπίζω κι' ἐγώ...

✪

— Μὰ σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν εἶμαι τόσο γρηά. Ἔχω ἕνα γυιὸ ποὺ ὑπηρετεῖ ἀκόμα στὸ στρατό.

— Δηλαδή, ὡς συνταγματάρχης, κυρία μου;...

✪

— Πῶς; Ἰσχυρίζεσαι ὅτι σοῦ χρωστῶ 100 δραχμές; Καὶ πότε μοῦ τὶς δάνεισες;

— Μιὰ μέρα ποὺ ἦσουν μεθυσμένος.

— Ἄ! μάλιστα, ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ σοῦ τὶς ἐπέστρεψα.

— Πότε;

— Μιὰ μέρα ποὺ ἦσουν ἐσὺ μεθυσμένος!...

✪

— Τί σοῦ ἔδωσε, Τοτό, ἡ μαμά σου νὰ διαβάσης;

— Τὰ ποιήματα τοῦ μπαμπᾶ.

— Γιατί; Τί ἀταξία ἔκανες πάλι;

✪

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ἂν δὲν ξέρη ὅτι ὅλες οἱ πόρτες εἶνε κλειδωμένες.

— Θὰ εἶνε μανιακός.

— Ὄχι, εἶνε δεσμοφύλαξ!...

✪

— Ὁ ἄντρας μου εἶνε μεγάλος ὑποκριτής.

— Μπᾶ! πῶς τὸ κατάλαβες;

— Χτὲς τὸ βράδυ ὑποκρινόταν ὅτι μὲ πίστευε, ἐνῷ ἤξερε ὅτι τοῦ ἔλεγα ψέματα...

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἀναμονὴ εἶνε τὸ μαρτύριο τῆς εὐτυχίας.

ΖΥΛ ΣΑΝΤΩ

✪

Οἱ ἠλίθιοι δὲν πλήττουν ποτὲ γιατὶ αὐτοθαυμάζονται.

ΓΚΟΥΡΜΟΝ

✪

Τὸ νὰ περνᾶς γιὰ κουτὸς στὰ μάτια ἑνὸς ἠλιθίου ἀποτελεῖ τὴν πιὸ λεπτὴ πνευματικὴ ἀπόλαυσι.

ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

✪

Στὴ δόξα ἐνυπάρχει πάντοτε εὐτυχία.

ΖΟΥΜΠΕΡ

✪

Ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶνε ἐκεῖνος ποὺ αἰσθάνεται λιγώτερο τὴ δυστυχία του.

ΛΟΖΕΡ

✪

Λατρεύω τὶς ἁπλὲς τέρψεις. Εἶνε τὰ τελευταῖα καταφύγια τῶν πολυπλόκων ὄντων.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑ·Ι·ΛΝΤ

✪

Ἡ ἡδονὴ εἶνε ἡ εὐτυχία τῶν τρελλῶν. Ἡ εὐτυχία εἶνε ἡ ἡδονὴ τῶν φρονίμων.

ΩΡΕΒΙΛΛΥ

✪

Τὸ μόνο λογικὸ πρᾶγμα εἶνε ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀπολαύσεως.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

ξίωμα τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως καὶ ὅτι θὰ ἐξακολουθήση κυβερνῶν τὴν χώρα.

Ὁ λόγος τοῦ θρόνου ποὺ θὰ διαβάση ὁ Νικόλαος καὶ ποὺ αὐτός, ὁ Βίττε, ἔχει συντάξει θὰ δικαιώση αὐτή του τὴν πεποίθησι.

Ὁ Τσάρος ἐμφανίζεται. Οἱ στρατιωτικοὶ παρουσιάζουν ὅπλα. Βουλευταί, μεγιστᾶνες, Μ. Δοῦκες ὑποκλίνονται βαθειὰ γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν αὐτοκράτορα πασῶν τῶν Ρωσσιῶν.

Πλάϊ στὸν Νικόλαο Β΄ βαδίζει ὠχρὰ καὶ ἀποφασιστικὴ ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα.

Ὁ Τσάρος εἶνε χλωμός. Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε ἅμα βρίσκεται σὲ μεγάλη συγκέντρωσι κόσμου. Βαδίζει μὲ κάποια ἀστάθεια καὶ αἰσθάνεται τὸν ἱδρῶτα νὰ βρέχη τὸ μέτωπό του. Ἡ καρδιά του χτυπᾶ δυνατὰ καθὼς περνᾶ στὸν στενὸ διάδρομο ποὺ ὁδηγεῖ ὡς τὸν θρόνο. Σκέπτεται διαρκῶς τὰ φλογερὰ λόγια τῆς Ἀλεξάνρας, ποὺ λίγο πρὶν ἀκόμη τὸν ἐξώρκιζε: «Δὲν πρέπει νὰ ἔχης ἐμπιστοσύνη στὸν Βίττε. Μὴ διαβάσης τὸν λόγο ποὺ αὐτὸς συνέταξε. Θέλει νὰ σοῦ ἀφαιρέση ὅλη σου τὴν ἐξουσία καὶ τὴν δύναμι. Ὅπως δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀλλάξης τὴν πίστι σου, ἔτσι δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ μεταβιβάσης σὲ ἄλλους ἔστω καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο ἀπὸ τὰ δικαιώματά σου. Τὴν ἐξουσία σου τὴν ἔλαβες διὰ τοῦ ἁγίου Χρίσματος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ μόνον σ' αὐτὸν ἔχεις νὰ δώσης λόγο. Ἔχεις ἱερὴ ὑποχρέωσι, τὴν κληρονομία ποὺ ἔλαβες ἀπὸ τὸν πατέρα σου νὰ τὴν παραδώσης ἀκεραία στὸν γυιό σου».

Ναί... σκέπτεται ὁ Τσάρος. Ἡ Ἄλιξ καὶ πάλι ἔχει δίκηο. Δὲν θὰ ἀναγνώσω τὸν λόγο τοῦ Βίττε. Εἶναι ἤδη κακὸ μεγάλο, ὅτι ἡ Ρωσσία ἀπέκτησε κοινοβούλιο. Σήμερα ὅμως θ' ἀποδείξω σ' ὅλους αὐτοὺς ἐδῶ, ὅτι ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ὁ κύριος στὴν χώρα μου.

Σιγανά, διστακτικὰ ἀκούγεται στὴν μεγάλη αἴθουσα ἡ φωνὴ τοῦ Νικολάου Β΄. «Τὸ μεγάλο μου ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πατρίδα μας, λέει ὁ Τσάρος, μοῦ ἐπέβαλλε νὰ συγκαλέσω τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ Μου, γιὰ νὰ συνεργασθῶ μαζί τους στὴ σύνταξι τῶν νόμων τοῦ Κράτους. Γιατί, ὁ πιὸ φλογερὸς μου πόθος εἶναι νὰ δῶ τὴν Ρωσσία εὐτυχισμένη καὶ νὰ ἀφήσω στὸν γυιό μου ὡς κληρονομία ἕνα κράτος εὐνομούμενο καὶ ἰσχυρό. Σᾶς χαιρετῶ ὡς τοὺς ἱκανοὺς ἐκείνους ἄνδρας ποὺ ὁ λαός Μου ἐξέλεξε κατὰ διαταγήν μου ὡς ἀντιπροσώπους του. Μὴν λησμονεῖτε, ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ὥρισε τὸν Τσάρο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Λαοῦ. Ἀρχίσατε τὴν ἐργασία σας, δειχθῆτε ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης Μου...»

Ὅλοι κατάλαβαν τὴν ἔννοια αὐτῶν τῶν λόγων. Γεμάτοι χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ ζητοκραυγάζουν οἱ Μ. Δοῦκες καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν. Ἡ μεγάλη ὅμως πλειοψηφία τῶν βουλευτῶν, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν μουζίκων καὶ τῶν ἀστικῶν κομμάτων μένουν βουβοὶ καὶ ἡ σιωπή τους ἐκφράζει χαρακτηριστικὰ τὴν ἀποδοκιμασία.

Βουβὸς μένει καὶ ὁ πρωθυπουργός. Μὲ βλέμματα ἐχθρικὰ κυττάζει τὸν χλωμὸ Τσάρο. Ξέρει τώρα ὅτι τὸ παιγνίδι τὸ ἔχασε ὁριστικά.

Καὶ πράγματι ὅταν γυρίζη τὸ βράδυ στὸ μέγαρό του, ὁ ὑπηρέτης του τοῦ δίνει ἕνα γράμμα καὶ ἕνα μικρὸ δέμα. Τὸ δέμα περιέχει τὰ διαμάντια τοῦ παρασήμου «Ἀλεξάνδρου-Νέφσκυ», τοῦ μεγαλειτέρου παρασήμου τῶν Ρωμανώφ. Στὸ γράμμα ὅμως ὁ Νικόλαος Β΄ γράφει... «...Γι' αὐτὸ λυπούμεθα βαθύτατα, γιατὶ δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν, ἀγαπητὲ κόμη Βίττε, νὰ συνεχίσωμε τὴν συνεργασία Μας, μαζί σας. Ἀλλὰ ὡς ἔνδειξι τῆς προσωπικῆς Μας ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ὑπηρεσίας ποὺ Μᾶς προσφέρατε, σᾶς ἀπονέμομεν τὸ παράσημον τοῦ Ἀλεξάνδρου-Νέφσκυ...»

Ἡ ἱστορικὴ συνάντησις τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Γερμανίας καὶ Ρωσσίας, ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ τοῦ Γουλιέλμου Β΄ τὸ 1905 εἰς τὸ Μπγιέρκε

Ὁ ἀπολυθεὶς ὑπουργὸς χαμογελᾶ μελαγχολικά. Ἂν τοῦ συνέβαινε αὐτὸ πρὸ ἑνὸς ἔτους θὰ ἐκυριεύετο ἀπὸ παράφορη ὀργή. Δώδεκα ὅμως μηνῶν πρωθυπουργία καὶ συνεργασία μὲ τὴν αὐλὴ τοῦ Τσάρου τὸν ἔμαθαν νὰ μὴν ἐκπλήσσεται γιὰ τίποτε πιά. Ὁ Τσάρος θὰ μποροῦσε πρὸ ὀλίγου νὰ μοῦ τὸ πῇ ὁ ἴδιος, ὅτι μὲ διώχνει, σκέπτεται ὁ κόμης Βίττε. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι σωστὰ ὅσα λέγουν ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ξέρουν. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι τόσο εὐγενής, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ πῇ σὲ κανένα δυσάρεστα πράγματα κατὰ πρόσωπον. Εἶναι ἀσφαλῶς ὁ εὐγενέστερος Μονάρχης τοῦ κόσμου..

✪

Ἡ ἀστυνομία καὶ οἱ κοζάκοι κατώρθωσαν νὰ γίνουν κύριοι τῆς καταστάσεως.

Ἡ κρατικὴ ἐξουσία ἐπεβλήθη. Οἱ χωρικοὶ ποὺ τόλμησαν νὰ βάλουν φωτιὰ στὰ κτήματα καὶ τοὺς πύργους τῶν κυρίων των συνελήφθησαν. Ἡ γαλήνη κυριαρχεῖ τώρα καὶ πάλι σ' ὅλη τὴ χώρα.

Ὅταν πιὰ ὁ Τσάρος βεβαιώθηκε, ὅτι ἡ ἀνταρσία κατεπνίγη ἀποφασιστικά, δὲν δίστασε καὶ τὴν Δούμα νὰ διαλύση. Νὰ τὴν διαλύση ἐπ' ἀόριστον...

Ἥσυχος τώρα, κάθεται τὸ μαγιάτικο αὐτὸ ἀπόγευμα τοῦ 1907 στὸν θαυμάσιο κῆπο τοῦ Τσαρσκόγε Σέλο, ἀπολαμβάνει τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο, καὶ συνομιλεῖ φιλικὰ μὲ τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς Ρομανώφ, Μ. Δοῦκες θείους, ἀνηψιοὺς καὶ ἀνηψιὲς ποὺ ἦρθαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν.

Στὸ μεταξὺ ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα εἶναι ξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ χαίρεται κι' αὐτὴ τὸ ὡραῖο ἀπόγευμα, τὴν εὔθυμη οἰκογενειακὴ συγκέντρωση, χαίρεται ποὺ βλέπει ὁ γυιός της τὸν Τσάρεβιτς νὰ παίζη ὅλος χαρὰ κοντά της.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα ὀνειροπολεῖ. Θυμᾶται τὴν μακρυνή της Γερμανικὴ πατρίδα, θυμᾶται τὶς πρῶτες ἐρωτικές της συγκινήσεις μὲ τὸν Νικόλαο, θυμᾶται τὴν ἀντιπάθεια ποὺ συνήντησε στὴν αὐλὴ τῆς Πετρουπόλεως, μιὰ ἀντιπάθεια ποὺ ὄχι μόνον ἐξακολουθεῖ, ἀλλὰ διαρκῶς γίνεται πιὸ βαθειά, πιὸ ἀπροκάλυπτη.

«Σὲ κάθε αὐλικὴ συγκέντρωσι, συλλογίζεται, αἰσθάνομαι τὴν παγερὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ μίσους ποὺ μὲ περιβάλλει. Ἀλλὰ ἔχω εὐτυχῶς μιὰ παρηγοριά: τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου μου. Ἔχω τὶς κόρες μου, τὸν μικρό μου Ἀλέξη. Ἔχω τὰ δένδρα τὴν λίμνη τοῦ Τσάρσκογε. Ὅταν ἔχω ὅλα αὐτὰ τί ἄλλο καλλίτερο μπορῶ νὰ ἐπιθυμήσω;»

Ξαφνικὰ τὶς ὀνειροπολήσεις αὐτὲς τῆς Τσαρίνας τὶς διακόπτει μιὰ πονεμένη κραυγή. Ὁ μικρὸς Τσάρεβιτς φωνάζει. Περίτρομη τινάζεται ἐπάνω ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα. Κι' ἄλλη κραυγὴ ξεσχίζει τώρα τ' αὐτιά της, κραυγὴ ποὺ καταλήγει σ' ἕνα συνεχὲς κλάμα.

Μὲ γρήγορα, τρομαγμένα βήματα τρέχει ἡ Τσαρίνα πρὸς τὸν μικρὸ θάμνο πίσω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔπαιζε ὁ γυιός της. Τρέχει καὶ βρίσκει τὸν Ἀλέξη πεσμένο κάτω. Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του. Τὸν σηκώνει καὶ βλέπει στὸ γόνατό του μιὰ μικρὴ πληγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία τρέχει τὸ αἷμα. Ὁ μικρὸς κλαίει ἀδιάκοπα. Φαίνεται πὼς πονεῖ πολύ.

Ἡ Τσαρίνα προσπαθεῖ μὲ γλυκόλογα καὶ χάδια νὰ τὸν παρηγορήση. Ἔξαφνα ὅμως νοιώθει τὸ αἷμα της νὰ παγώνη ἀπὸ τὸν τρόμο. Κοντὰ στὴν μικρὴ ἀμυχὴ διακρίνει ἕνα μελανὸ πρήξιμο καὶ καθὼς κυττάζει καλλίτερα βλέπει καὶ σ' ἄλλο μέρος τοῦ ποδιοῦ τοῦ Τσάρεβιτς ἕνα δεύτερο ἐξόγκωμα ὅμοιο μὲ τὸ πρῶτο.

Στὸ μεταξὺ ὁ Τσάρος ποὺ ἔτρεξε κι' αὐτὸς νὰ δῇ τί συμβαίνει φώναξε νὰ κληθῇ ἀμέσως ὁ γιατρὸς τῶν ἀνακτόρων. Ὁ γιατρὸς φθάνει.

Γύρω ἀπ' τὸν μικρὸ τραυματία καὶ τὸν γιατρὸ ποὺ τὸν ἐξετάζει, ὁ Τσάρος ἡ Τσαρίνα καὶ οἱ συγγενεῖς τους περιμένουν ἀμίλητοι καὶ μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰατρικῆς ἐξετάσεως. Ἔξαφνα ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα γυρίζει πρὸς τὸν σύζυγό της καὶ τοῦ λέει, μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ τὴν ἀνησυχία: «Θυμᾶσαι, Νίκυ, ὅταν εἶχε πέσει καὶ πάλι ὁ Ἀλέξης πρὸ ἐτῶν; Θυμᾶσαι ποὺ καὶ τότε πληγώθηκε καὶ ἀγωνίστηκαν οἱ γιατροὶ ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' τὴ μικρὴ πληγή; Ἀπὸ τότε μὲ εἶχε κυριεύσει ἕνα κακὸ προαίσθημα...».

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ἐκεῖ ὅπου ἔζησε, ἀπέθανε καὶ ἀνεστήθη ὁ Σωτὴρ

Τὸ Πάσχα — ποὺ μᾶς ἔρχεται πάντοτε σὰν μήνυμα μεγάλης χαρᾶς, σὰν σάλπισμα γενικῆς ἀναστάσεως — στρέφει τὰς σκέψεις μας πρὸς τὴν Ἱερὰν Γῆν ὅπου ὁ Σωτὴρ ἔζησε, ἀπέθανε καὶ ἀνεστήθη. Καὶ ἐφέτος, ἐν τούτοις, ὁ ἁγιώτερος τόπος τοῦ κόσμου ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε πεδίον ἀγρίας ἀλληλοσφαγῆς, ἀγῶνος ἐξοντωτικοῦ μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν ποὺ τὸν κατοικοῦν. Ἡ βρεταννικὴ κυβέρνησις εἶνε ὑποχρεωμένη ν' ἀποστέλλη ἀκαταπαύστως νέας δυνάμεις διὰ νὰ καταστείλη τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἀράβων. Σύμφωνα μὲ τὰς τελευταίας στατιστικάς, εἰς τὴν Παλαιστίνην ὑπάρχουν σήμερον 400.000 Ἑβραίων καὶ 900.000 Ἀράβων. Ἐκ τῶν 300.000 Ἑβραίων ποὺ ἔχουν ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τοῦ 1920 εἰς τὴν Παλαιστίνην τὰ 40 % προήρχοντο ἀπὸ τὴν Πολωνίαν καὶ τὰ 27 % ἀπὸ τὴν Γερμανίαν.

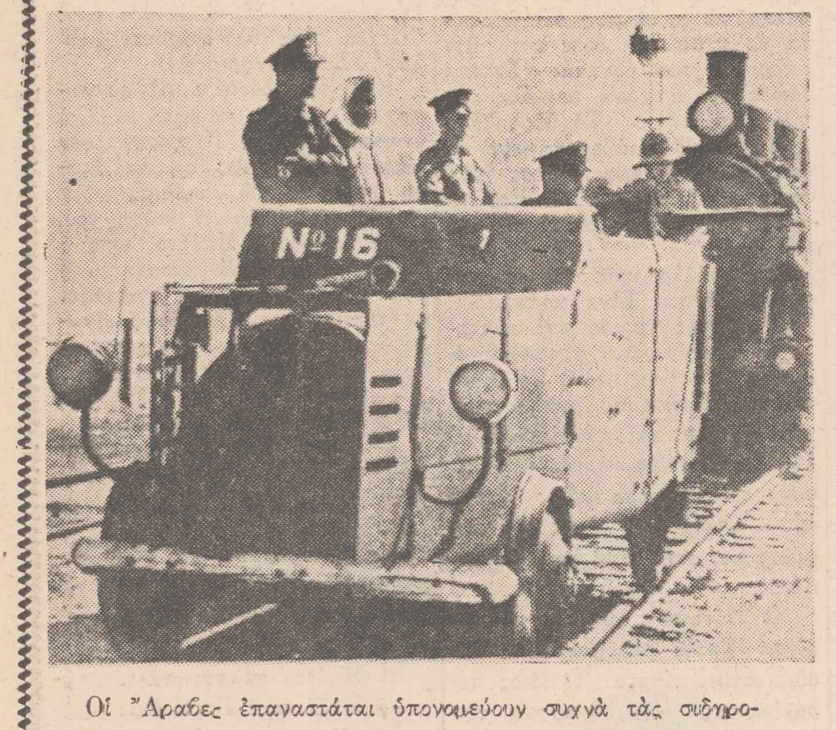

Οἱ Ἄραβες ἐπαναστάται ὑπονομεύουν συχνὰ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς καὶ ἀνατινάσσουν διὰ δυναμίτιδος ὁλοκλήρους ἁμαξοστοιχίας. Αἱ ἀγγλικαὶ «περίπολοι τοῦ θανάτου», ἀποτελούμεναι ἀπὸ μηχανικοὺς καὶ πολυβολητὰς ἐπιβαίνουσαι τεθωρακισμένων αὐτοκινήτων, τὰ ὁποῖα προηγοῦνται πάντοτε τῶν ἁμαξοστοιχιῶν, προλαμβάνουν παρομοίας καταστροφάς, διατρέχουσαι συνεχῶς τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων.

Ἄγγλοι ἀστυνομικοὶ ὡπλισμένοι μὲ κλόμπς καὶ ἐφωδιασμένοι μὲ ἀσπίδας, ἐκτελοῦν ἔφοδον ἐναντίον συγκεντρωμένου πλήθους.

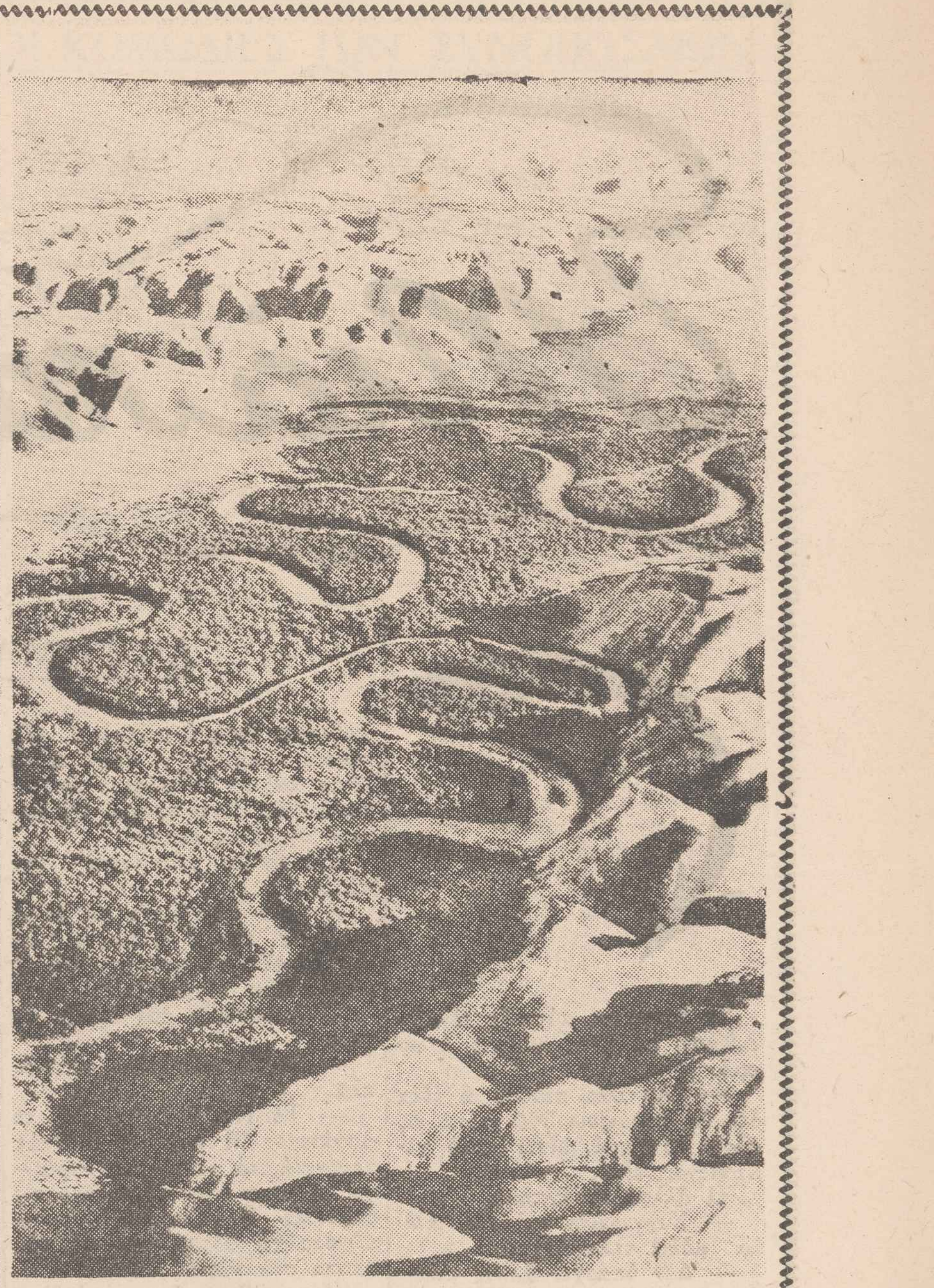

Ὁ Ἰορδάνης ποταμός, εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ὁποίου ἐβαπτίσθη Ὁ Ἰησοῦς, ἑλίσσεται ὀφιοειδῶς διὰ μέσου ἑνὸς δαιδάλου ἀγόνων λοφίσκων, οἱ ὁποῖοι παρέχουν ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τοὺς Ἄραβας ἐπαναστάτας.

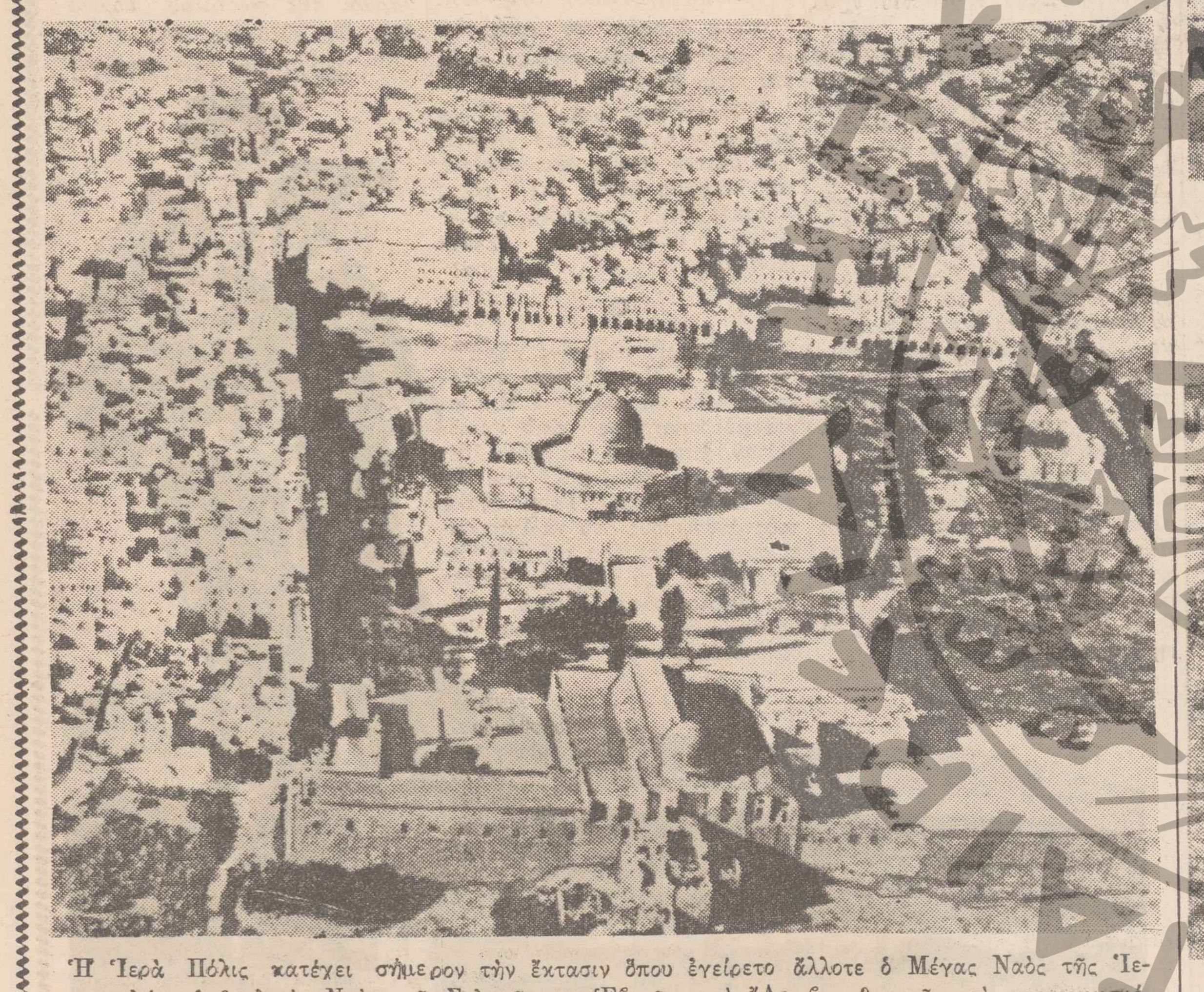

Ἡ Ἱερὰ Πόλις κατέχει σήμερον τὴν ἔκτασιν ὅπου ἐγείρετο ἄλλοτε ὁ Μέγας Ναὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὁ θρυλικὸς Ναὸς τοῦ Σολομῶντος. Ἑβραῖοι καὶ Ἄραβες θεωροῦν τὸ περιτοιχισμένον τετράγωνον ὡς τὸ «κέντρον τῆς γῆς». Ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Πόλεως εἶχον ὀχυρωθῆ πρὸ μηνῶν οἱ Ἄραβες ἐπαναστάται κατὰ τὴν μεγάλην ἐξέγερσιν

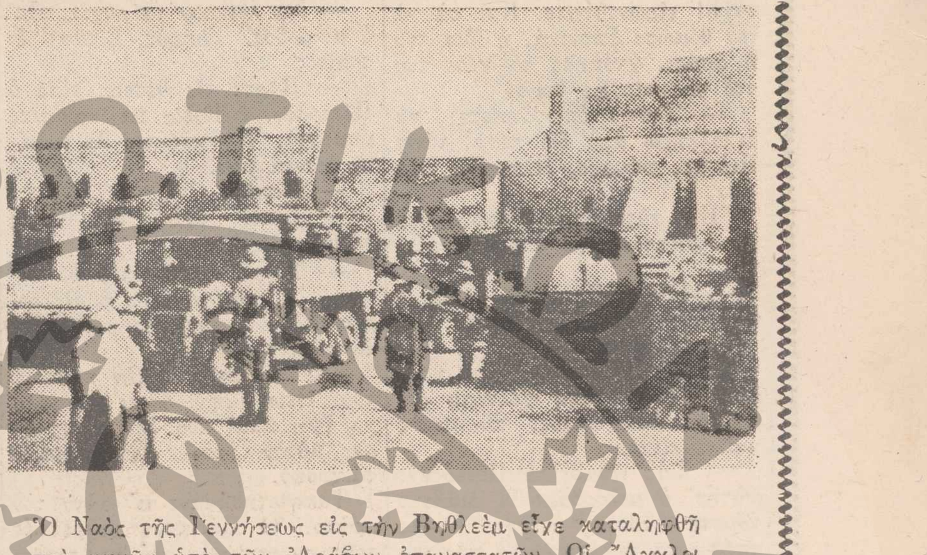

Ὁ Ναὸς τῆς Γεννήσεως εἰς τὴν Βηθλεὲμ εἶχε καταληφθῆ πρὸ μηνῶν ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἐπαναστατῶν. Οἱ Ἄγγλοι τοὺς ἐξεδίωξαν διὰ τῆς λόγχης καὶ περιέβαλαν κατόπιν τὸν ναὸν δι' ἰσχυρῶν ἀμυντικῶν ἔργων.

Ἀγγλικὸν πυροβολικὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, βάλλον ἐναντίον τῶν Ἀράβων ἐπαναστατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὀχυρωθῆ ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Πόλεως.

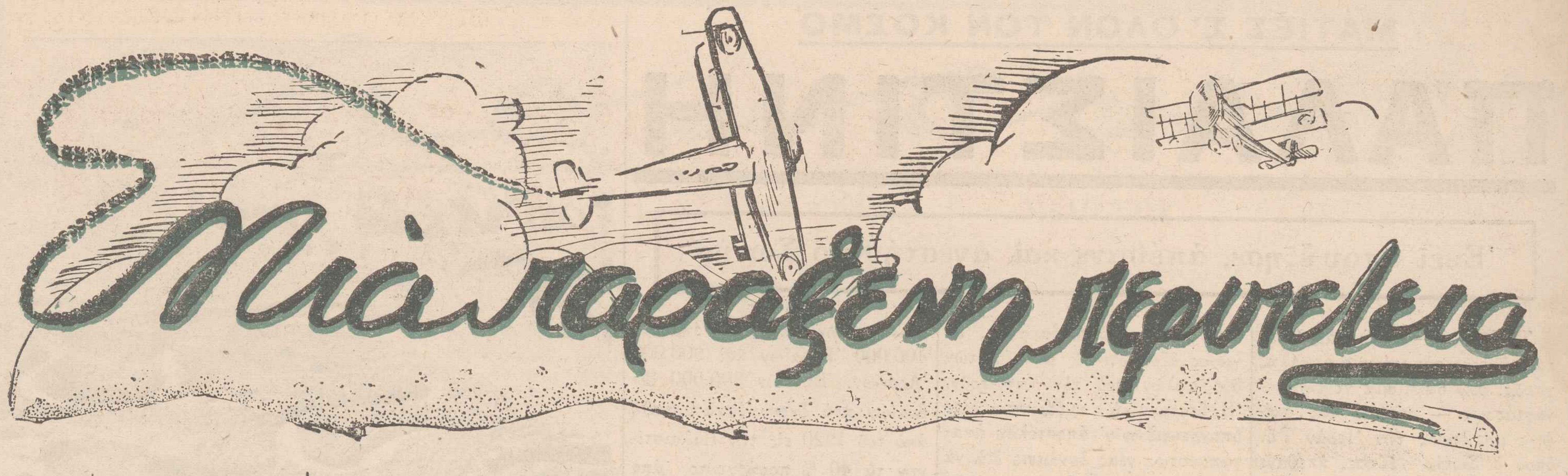

Μιὰ παράξενη περιπέτεια

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΑΡΝΤ ΓΙΟΥΣΤΟΥΣ

Ὁ ἄγνωστος κύτταξε τὸν διευθυντὴ μὲ ὕφος γεμᾶτο ἐγωϊσμό.

— Ἂν σᾶς πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι θὰ περιμένω ἐδῶ μέσα ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, εἶστε πολὺ γελασμένος, εἶπε.

Ὁ ἄλλος ταράχτηκε.

— Συγγνώμην μιλόρδε, ἀλλὰ μόλις τηλεφώνησα.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλος πιλότος;

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πέτερσεν; Κανένας δὲν θ' ἀνελάμβανε μιὰ τέτοια πτῆσι.

Ὁ μιλόρδος σήκωσε τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνησι.

— Μωρέ, ἄντρες νὰ σοῦ πετύχη! εἰρωνεύτηκε. Καὶ σὰ νὰ τὸν θύμωσε ξαφνικά, ἡ ἴδια του ἡ φράσι, χτύπησε τὸ χέρι του στὸ γραφεῖο μὲ θυμό.

— Ἐννοῶ ὁπωσδήποτε νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ δῶ πέρα, τώρα ἀμέσως, φώναξε. Πληρώνω ὅσα-ὅσα.

Ἕν' αὐτοκίνητο ἀκούστηκε νὰ σταματάη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Εἶν' ὁ Πέτερσεν, εἶπε ὁ διευθυντὴς μὲ ἀνακούφισι.

— Ἐπὶ τέλους.

Ὁ Πέτερσεν μπῆκε στὸ γραφεῖο. Ἦτανε ἕνα γελαστὸ ὠμορφόπαιδο, ψηλός, ἀθλητικὸς καὶ εὐκίνητος.

— Σεῖς εἶσαστ' ὁ Πέτερσεν; ρώτησ' ὁ μιλόρδος. Τί διάβολο κάνετε τόσες ὧρες; Ἔχομε σπάσει τὰ τηλέφωνα νὰ σᾶς γυρεύωμε.

— Δὲν ἤξερα ὅτι μὲ θέλουν, εἶπε ὁ Πέτερσεν ἁπλᾶ. Ἤμουνα στὸ ντάνσιγκ.

Ὁ διευθυντὴς πῆρε τὸ λόγο.

— Ἀκοῦστε Πέτερσεν, εἶπε. Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως. Ὁ κύριος βιάζεται νὰ πάη στὴν Κάουλα. Θὰ κάνετε μιὰ πτῆσι σὰ νὰ πρόκειται νὰ σπάσετε τὸ παγκόσμιο ρεκόρ.

— Κατάλαβα.

— Θὰ πάρετε τὸ Κ-18. Εἶνε τὸ ταχύτερό μας ἀεροπλάνο.

— Ἂν τὰ καταφέρετε, δήλωσε ἐπίσημα ὁ μιλόρδος, θὰ ἔχετε ἕνα πουρμπουὰρ ἀπὸ χίλια δολλάρια.

— Μ' ἕνα τέτοιο ποσό, θὰ τὰ καταφέρω ὁπωσδήποτε, γέλασε ὁ Πέτερσεν.

— Τότε πᾶμε νὰ ἑτοιμαστοῦμε. Εἴμαστε τρεῖς.

— Τρεῖς;

— Ναί. Ἔχω μαζί μου καὶ τὴ γραμματέα μου.

— Ἕνα κορίτσι σὲ τέτοια πτῆσι; εἶπ' ὁ Πέτερσεν. Τῆς εἴπατε ὅτι ὑπάρχει πιθανότης νὰ σπάσουμε τὰ κεφάλια μας;

— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ξερὰ ὁ μιλόρδος. Θὰ κάνετε καλύτερα ν' ἀφήσετε τὰ λόγια καὶ νὰ ἑτοιμάσετε τὴ μηχανή σας. Ἐγὼ φεύγω. Θὰ γυρίσω σὲ πέντε λεπτά.

Καὶ βγῆκε χτυπῶντας τὴν πόρτα.

— Ἂν δὲν ἤτανε τὰ χίλια δολλάρια, εἶπε ὁ Πέτερσεν, θὰ τοῦ ἔσπαζα τὰ μοῦτρα μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Σᾶς καταλαβαίνω, εἶπε ἁπλᾶ.

— Τὸ Κ-18 βγῆκε ἀπ' τὸ ὑπόστεγο. Ἡ μηχανὴ δούλεψε κανονικά, τὰ ντεπό του γεμίσανε, οἱ μηχανικοὶ ἐξετάσανε τὶς βαλβῖδες. Ὁ Πέτερσεν ἦρθε φορῶντας τὴ φόρμα του, μὲ τὴν κάσκα στὰ χέρια.

Ὁ μιλόρδος ἤτανε κι' ὅλας ἐκεῖ. Πλάϊ του στεκότανε μιὰ μελαχροινὴ κι' ὤμορφη κοπέλλα, γιομάτη ἀνησυχία.

— Μὴ φοβόσαστε μίς, γέλασε ὁ Πέτερσεν.

— Δὲν φοβοῦμαι.

— Νὰ λείπουν τὰ λόγια, εἶπ' ὁ μιλόρδος. Ἐμπρός. Εἶσαστ' ἕτοιμοι;

— Πᾶρτε τὶς θέσεις, εἶπε ὁ Πέτερσεν. Ἐσεῖς θὰ καθίσετε μπροστά. Ἡ δεσποινὶς θὰ καθήση κοντά μου.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔχει δύο θέσεις πίσω.

— Τότε θὰ καθήσω ἐγώ.

— Ἀδύνατον, εἶπε ὁ Πέτερσεν. Εἶσαστε εὔσωμος καὶ θὰ μ' ἐμποδίζετε.

Καὶ γέλασε γιὰ τὴν πονηριά του. Θεωροῦσε ὅμως ἀφόρητο νὰ ἔχη πλάϊ του ἐπὶ τόσες ὧρες αὐτὸν τὸν ἀντιπαθητικὸ σύντροφο.

Τοποθετηθήκανε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ὁ Πέτερσεν χαιρέτησε τοὺς μηχανικοὺς καὶ μαρσάρισε τὴ μηχανή του. Τὸ ὑδροπλάνο κύλησε στὸ νερὸ καὶ ξεκόλλησε. Δὲν ἀκουγόταν τώρα παρὰ ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς. Πίσω τους φαινόντουσαν τὰ φῶτα τοῦ Σὰν-Φρατζῖσκο ποὺ μίκραιναν ὁλοένα.

Πετούσανε μέσα στὴ νύχτα. Ὁ μιλόρδος γύριζε τὸ κεφάλι του κάθε τόσο καὶ τοὺς κυττοῦσε. Ἡ κοπέλλα εἶχε ζαρώσει στὴ γωνιὰ καὶ φαινότανε νὰ κοιμᾶται. Ἄλλωστε ὁ θόρυβος τοῦ μοτὲρ ἤτανε τόσο δυνατός, ποὺ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση.

Κατὰ τὶς πέντε μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ ἔσκασε στὴν ἀνατολή. Ὁ Πέτερσεν κόλλησε στ' αὐτιά του τὸ ἀκουστικὸ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου καὶ πῆρε τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἡ μέρα προμηνυότανε περίφημη. Ἀπὸ κάτω ὁ Εἰρηνικὸς φαινότανε σὰ νὰ κοιμᾶται.

Ὅταν ἔφεξε γιὰ καλά, ἡ κοπέλλα ἄνοιξε τὰ μάτια της. Ὁ Πέτερσεν τὴν κύτταξε. Ἤταν ἕνα συμπαθητικὸ πλάσμα ποὺ φαινότανε τρομοκρατημένο ἀπὸ αὐτὴ τὴν πτῆσι. Τοῦ εἶπε κάτι ποὺ δὲν τὸ ἄκουσε. Ὁ μιλόρδος γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε αὐστηρά.

— Αὐτὸ τὸ κτῆνος ἀρχίζει νὰ μοῦ δίνη πολὺ στὰ νεῦρα, συλλογίστηκε ὁ Πέτερσεν.

Καὶ τράβηξε μὲ τρόπο τὸ χέρι τοῦ κοριτσιοῦ. Ἐκείνη ἄνοιξε τὴν τσάντα της μὲ χίλιες προφυλάξεις. Ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ ροὺζ τῶν χειλιῶν της, καὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ «ταμπλῶ» μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μὴν τὴν βλέπη ὁ ἐπιβάτης. Ὕστερα βάλθηκε νὰ γράφη κάτι μὲ τὶς ἴδιες προφυλάξεις.

Ὁ Πέτερσεν κατάλαβε. Χωρὶς νὰ τὴν κυττάζη τὴν ἄφησε νὰ τελειώση. Ἐκείνη ξάπλωσε πάλι στὴ γωνιά της, πατῶντας του τὸ πόδι.

Ὁ Πέτερσεν διάβασε.

«Μυλόρδος εἶνε ὁ γκάγκστερ Μπίλλυ Μπούρνες. Προσέχετε. Ὁπλοφορεῖ. S.O.S.».

Ἔκανε πὼς δὲν ἀντελήφθη. Μὰ μονολογοῦσε:

«Νὰ μὲ πάρη ὁ διάβολος ἂν δὲν τὸ κατάλαβα πὼς κάποια βρωμοδουλειὰ κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν πτῆσι... Γι' αὐτὸ βιαζότανε τὸ πουλάκι μου... Φαίνεται πὼς μᾶς κυνηγάει ἡ ἀστυνομία».

Ὕστερα τὸ μυαλό του πῆγε στὴν κοπέλλα: «Πῶς βρέθηκε αὐτὸ τὸ κλωσσοπούλι στὰ χέρια τοῦ κόρακα;» σκέφτηκε.

Μὰ δὲν ἤταν ὥρα γιὰ σκέψεις. Ὁ Πέτερσεν ἔπρεπε νὰ ἐνεργήση. Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ γυρίση στὸ Σὰν-Φραντζῖσκο καὶ νὰ παραδώση τὸν ἐπιβάτη του στὴν ἀστυνομία. Ὕστερα βρῆκε τὸ σχέδιο τοὐπικίνδυνο. Ὁ Μπίλλυ Μπούρνες δὲν ἤτανε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀφίνουνε νὰ πιαστοῦνε σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκα. Ἤτανε ἱκανὸς νὰ τοὺς παρασύρη μαζί του στὸν θάνατο.

Κι' ὁ Πέτερσεν δὲν λυπότανε τόσο τὸν ἑαυτό του, ὅσο αὐτὸ τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι ποὺ εἶχε ζαρώσει ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἂν ἤτανε μόνος του δὲν θὰ δίσταζε νὰ τσακίση τὸν ἐπιβάτη του. Νὰ τσακίση τὸν ἐπιβάτη του... μιὰ ἰδέα.

Κύτταξε κάτω. Ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς φαινότανε ναρκωμένος ἀπὸ τὸν μεσημεριάτικο ἥλιο. Μπροστά του, πολὺ μακρυά. Φαινότανε ἕνα μικρὸ νησάκι.

Ὁ Πέτερσεν ἔκανε ἀμέσως τὸ σχέδιο του.

Μὲ νοήματα ἔδωσε στὴν κοπέλλα νὰ καταλάβη ὅτι ἔπρεπε νὰ κρατηθῆ στὴ θέσι της ὅσο μποροῦσε πιὸ δυνατά. Ὕστερα ἔδωσε στὴ μηχανή του ὅλη της τὴν ταχύτητα. Τὸ ὑδροπλάνο ἀνοίχτηκε οὐρλιάζοντας μέσ' τὸ διάστημα. Ὕστερα ἄφησε δυὸ-τρεῖς ἐξατμίσεις καὶ ἄρχισε νὰ πέφτη πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἡ κοπέλλα καθότανε μὲ σφιγμένα δόντια. Εἶχε καταλάβει. Ὁ ἐπιβάτης γύρισε καὶ κύτταξε μὲ ἀπορία. Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀπορήση πολύ. Τὸ ὑδροπλάνο χτύπησε μὲ ὁρμὴ πάνω στὰ κύματα καὶ τσακίστηκε μ' ἕνα διαβολεμένο θόρυβο. Τὸ κεφάλι του χτύπησε μπρὸς ὕστερα πίσω, ζαλίστηκε, κ' ὕστερα σωριάστηκε στὴ θέσι του σκοτωμένος.

Ὁ Πέτερσεν κύτταξε τὸ κορίτσι. Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ζάλη δὲν εἶχε πάθει τίποτα. Ὁ ἴδιος περιμένοντας τὴν σύγκρουσι τὴν δέχτηκε μ' ὅλες τὶς προφυλάξεις.

Ἀπὸ τὸ φόβο τῆς φωτιᾶς τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἡ μηχανὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ βυθίζεται. Ὁ Πέτερσεν σήκωσε τὴν ἐγκατάστασι τοῦ τηλεφώνου κι' ἔστειλε τὸ σῆμα κινδύνου στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, φροντίζοντας νὰ δώση τὴν ἀκριβῆ τους θέσι. Ὕστερα ἅρπαξε τὸ μισοζαλισμένο κορίτσι καὶ πήδηξε μαζί της στὴ θάλασσα.

Κολυμπήσανε μιὰν ὁλόκληρη ὥρα πρὶν βγοῦνε στὸ νησάκι. Τὰ βαρειὰ ροῦχα δυσκολεύανε τὶς κινήσεις του. Στὸ τέλος φτάσανε στὴν ἀμμουδιὰ κουρασμένοι, μουσκεμένοι, σχεδὸν ἡμιθανεῖς.

✪

«Ἡ ἱστορία μου εἶνε παράξενη, εἶπε ἡ Μπέττυ ὅταν συνήρθανε. Αὐτὸ τὸ κτῆνος ὁ Μπούρνες μὲ κυνηγοῦσε ἀπὸ καιρό. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ φύγη θέλησε νὰ μὲ πάρη μαζί του. Ἐγὼ ἀντιστάθηκα. Τότε ἔβαλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ αἰχμαλωτίσουνε τὸν πατέρα μου, καὶ ἀπείλησε νὰ τὸν σκοτώση ἂν δὲν τὸν ἀκολουθοῦσα. Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ φύγω, ἀφοῦ μὲ διαβεβαίωσε ὅτι σήμερα πρωῒ θὰ τὸν ἐλευθέρωνε. Ἔδωσε κι' ὅλας τὴν ἐντολὴ τὸ βράδυ ποὺ ξεκινήσαμε. Μὰ σὰν βρέθηκα κοντά σας, ἔνοιωσα μιὰ τέτοια ἀντίδρασι, ποὺ σᾶς ἔγραψα μὲ τὸ κοκκινάδι μου. Ἤξερα πὼς θὰ βρίσκατε μιὰ λύσι. Σᾶς εὐχαριστῶ».

Καὶ τὸν κύτταξε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ μὲ κάποιαν ἄλλη ἔκφρασι ποὺ ὁ Πέτερσεν δὲν μπόρεσε νὰ καθορίση ἂν ἤτανε θαυμασμὸς ἢ λατρεία.

Ἔξυσε λοιπὸν τὴ μύτη του.

— Ἀκοῦστε Μπέττυ, εἶπε: Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ προστατεύσω μιὰ κοπέλλα ποὺ μὲ κυττάζει μὲ τέτοιο ὕφος. Ἂν ὅμως εἴχαμε κάτι νὰ φᾶμε, τότε μποροῦσε ν' ἀλλάξη ἡ κατάστασις.

— Ὑπομονή, εἶπε ἡ Μπέττυ. Θ' ἀρθοῦνε νὰ μᾶς βροῦνε.

— Τότε μόλις φτάσουμε στὸ Σὰν-Φραντζῖσκο νὰ μοῦ θυμήσετε κάτι.

— Τί;

— Ὅτι πρέπει νὰ γίνω οἰκογενειάρχης. Ἂν θέλετε νὰ πάρετε τὸ ρόλο τῆς μαμᾶς σ' αὐτὴν τὴν κωμωδία;

Ἡ Μπέττυ γέλασε πάλι.

— Μαζί σας! Γιατί ὄχι;

Κι' ἔγειρε στὸν ὦμο του.

— Μόνο ποὺ χάσατε τὰ χίλια δολλάρια, εἶπε τρυφερά.

— Χίλια δολλάρια; Καὶ τί ἀξίζουνε χίλια δολλάρια μπροστὰ σὲ σᾶς;

Τὴν ἔσφιξε στὰ μπράτσα του. Μακρυὰ στὸν ὠκεανὸ φάνηκε ἕνα μαῦρο σημαδάκι. Ἦταν τὸ καράβι τῆς σωτηρίας. Τὸ καράβι τῆς εὐτυχίας του.

ΕΡΑΡΝΤ ΓΙΟΥΣΤΟΥΣ

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

Τὰ μαλορθώματα τῆς κυρα-Προφυρίας

ΤΟ ΑΡΝΙ

(ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΑΝ. ΒΩΤΤΗ)

Παραμονὲς τοῦ Πάσχα. Ὁ συνοικισμὸς τοῦ Βύρωνος σὲ μεγάλη φασαρία. Οἱ παληὲς νοικοκυράδες ἐννοούσανε νὰ κάνουνε τὸ Σμυρνέϊκο. Καθάρισμα, ἄσπρισμα, πλύσιμο. Ὅλα νὰ λάμπουνε, κ' ὕστερα τὴ Μεγάλη Πέμπτη, νὰ βάψουνε τ' αὐγά, νὰ ζυμώσουνε τὰ τσουρέκια, τὸ ἑπτάζυμο γιὰ νᾆναι ἕτοιμες, νωρίς-νωρίς, νὰ πιάσουνε στασίδι, ἢ καὶ μιὰ θεσούλα μὲ καρέκλα δική τους, στὰ δώδεκα εὐαγγέλια.

Ἡ Προφυρία, ἀπὸ πολὺ πρωῒ σηκωμένη, τὸ Μεγάλο Σάββατο, ἄφησε τὴν κόρη της στὸ σπίτι, καὶ τράβηξε γιὰ τὴ λειτουργία.

—Σουλτάνα, σὰν ἀκούσης τσὴ καμπάνες νὰ χτυποῦνε τὸ Ἀνάστα ὁ Θεός, νὰ θυμιάσης, κόρη μου, κ' ἤφταξα. Καὶ τὰ μάτια σου δέκα τ' ἀρνί. Τὤχω δεμένο στὸ χαλκᾶ τσὴ πόρτας. Μὴ μᾶς κάνουνε καμμιὰ λαχτάρα, μέρα ποὖναι καὶ μᾶς τὸ κλέψουνε. Ἀκοῦς;

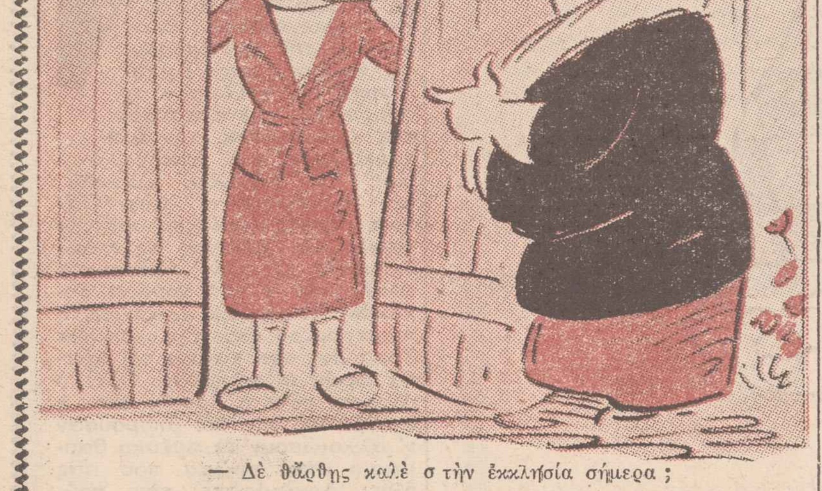

— Δὲ θἄρθης καλὲ σ τὴν ἐκκλησία σήμερα;

—Καλά, πήγαινε κι' ἔννοια σου! εἶπεν ἡ Σουλτάνα καὶ χάδεψε τὸ ἀρνάκι, ποὺ ἔτρωγε χόρτο ἀπὸ τὸ δέμα ποὺ τοὔχανε κρεμάσει πλάϊ του.

Μιὰ τσούρμα παιδιὰ σούρνοντας ἀρνάκια, δεμένα ἀπὸ ἕνα σχοινάκι τὸ καθένα, πέρασαν μὲ φωνὲς καὶ ποδοβολητό.

Ἡ Προφυρία στάθηκε σὲ δυὸ-τρεῖς πόρτες γιὰ νὰ πῆ κάτι. Στὴ δασκάλα τὴν Ἰφιγένεια εἶπε:

—Δὲ θἄρθης, καλέ, στὴν ἐκκλησιὰ σήμερα; Κρῖμας ποὖσαι καὶ γραμματιζούμενη! Ἐγὼ ἃ δὲν ἀκούσω τὸ Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρῖνον τὴ γῆ, δὲ καταλαβαίνω Λαμπρή, Ἐφιγένειά μου!

Παρακάτω χτύπησε τὴν πόρτα τῆς συμπεθέρας της:

—Ἀννέτα μου, μέσα εἶσαι; Θὰ σοῦ φέρω νερατζόφυλλα ἀπὸ τὴν πρώτη Ἀνάσταση, νὰ λούσης τὴν κόρη σου, νὰ κάνη μαλλιά, σέλινα, σέλινα!

Κοντὰ στὴν ἐκκλησιὰ τὴ φωνάξανε οἱ Θρούμενες, δυὸ ἀδερφὲς γεροντολεύτερες, κακόγλωσσες καὶ κουτσομπόλες:

—Ποῦ πᾶς, καλέ, πρωῒ-πρωΐ; ρώτησε ἡ πιὸ μεγάλη, ποὖχε μιὰ μύτη πλατειὰ σὰ φαράσι.

—Καλὴ στράτα, τῆς φώναξε ἡ ἄλλη, μαύρη σὰν τηγάνι καὶ μὲ μουστάκι.

Ἡ Προφυρία στάθηκε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά τους.

—Ποῦ πᾶνε, μάτια μου, οἱ Χριστιανοὶ αὐτὴ τὴν ὥρα; Ἐκεῖ πάω, εἶπε λιγάκι συγχισμένη.

Μὴν εἶσαι, καλέ, ἀράθυμη, καὶ δὲ σέ 'παμε καμποῦρα, φώναξεν ἡ πρώτη.

—Ἐμεῖς πάντα σ' ἀγαποῦμε, Προφυρία μου, πρόσθεσεν ἡ ἄλλη, γι' αὐτὸ σὲ σταματήσαμε. Γιὰ πέ μου, ἡ καρσινή σου ἡ χήρα ἤβαψε αὐγὰ ἐφέτος; Ἔτσι μᾶς εἴπανε.

—Σὰ δὲν ἠντράπηκε, πετάχτηκε ἡ ἄλλη ἀδερφή, μὰ ἂς καρτεροῦσε δὰ νὰ κάνη τὰ τρίμηνα τοῦ ἀντροῦς τση! Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ γυιὸς τσὴ φαναρτζήδαινας τήνε παρηγόρησε! Ἄχ! Ἀλλοί στονε ποὺ πάει!

Ἡ Προφυρία δὲν κρατήθηκε πιά:

—Νὰ σᾶς πῶ, κοκῶνες μου, εἶπε, μιὰ πόρτα μᾶς χωρίζει καὶ μὰ τὴ μέρα ποὖναι σήμερα, τίποτα δὲν ξέρω. Οὔτ' εἶδα, οὔτ' ἄκουσα. Καθένας ἔχει τὸ ἀρτζουχάλι του στὴν πλάτη του. Νοικοκυρὰ εἶναι καὶ μέλι τρώει. Θέλει ἂς πάρη τὸ φαναρτζῆ, θέλει ἂς πάρη τὸ Μιμῖκο τσὴ Σουσάνας, ἢ καὶ τὸν ψαρᾶ τὸ Στραβολέγγο. Μὲ οὖλοι τὴ μιλήσανε κι' οὖλοι τὴν κορτετζάρουνε. Ὤμορφη εἶναι, νειᾶτα ἔχει, ἂς κάνη τοῦ κεφαλιοῦ τση. Ἤβαψε αὐγά. Ἔ; καὶ μ' αὐτό; Ἐκείνη ἀπὸ τὰ τρίμερα τοῦ ἀντροῦς τση ἤβαλε τὸ γιασεμὶ στ' αὐτὶ καὶ τὸ κραγιόνι στ' ἀχεῖλι. Οὔτε ξέρω, οὔτε εἶδα, οὔτε νὰ μ' ἀνεκατέψετε. Δὲ μὲ κόφτει τί κάνει καθένας καὶ καθεμιὰ στὸ σπίτι τση. Ὕστερα γιατί νὰ μὴ παντρευτῆ; Λίγα τράβηξε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀσυχώρετου; Ξύλο, κακοπέρασι, μεθύσια! Νὰ πάρη κανένανε νὰ δῆ μιὰν ἄσπρη μέρα, καλέ! Μπορῶ νὰ τὴν κατηγορήσω ἂν γνέφη στὸν ἀχτάρη, κι' ἂν βάζη μέσα τὰ μεσημέρια τὸν καφετζῆ; Μὴ χειρότερα! Πάω, γιατί κολάστηκα!

Οἱ δυὸ ἀδερφὲς χαμογελάσανε:

—Στὸ καλό, Προφυρία μου! εἴπανε.

Ἡ Προφυρία προχώρησε καὶ μούγγρισε θυμωμένη:

—Μπᾶ, ποὺ νὰ σκάσετε ἀσκημογυναῖκες, κάλπικες δεκάρες! Πῶς ἠμείνατε πιὰ στὸ ράφι ἐσεῖς, δὲν πρέπει νὰ παντρευτῆ καμμιά!

Μόλις πρόλαβε νὰ μπῆ μέσα στὴν ἐκκλησία, χτυπούσανε οἱ καμπάνες κι' ὁ διάκος σκόρπιζε νεραντζόφυλλα ψάλλοντας τὸ Ἀνάστα ὁ Θεός.

Ἔσκυψε βιαστικὴ μάζεψε καμπόσα καὶ τάβαλε στὸ μαντηλάκι της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο γύριζε καμαρωτὴ καὶ κορδωμένη σπίτι της, ἤπιε τὸ καφεδάκι της καὶ βγῆκε στὸ παραθύρι:

—Ἀρμιόνη, καλέ, Ἀρμιόνη, φώναζε στὴ μικρὴ τῆς ἀντικρυνῆς, σὰν ἔρθη ὁ Θανάσης νὰ σᾶς σφάξη τ' ἀρνί, στεῖλε τονε κι' ἀπὸ μᾶς.

Ἡ μητέρα τῆς μικρούλας πετάχτηκε ἔξω μὲ τὰ χέρια κόκκινα ἀπ' τὴν μπογιὰ τῶν αὐγῶν ποὺ ἔβαφε.

—Ἄκουσε, Προφυρία μου, ἐμεῖς ἐφέτος, γιὰ εὐκολία, τὸ πήραμε σφαμένο. Θὰ στείλω ὅμως νὰ στόνε μηνύσω.

—Σφαμένο ἀρνί; Πά, πά, πά! Δὲν καταλαβαίνω Λαμπρή, Μαργαρῶ μου, ἂν δὲ τὸ πάρω ζωντανό, νὰ τάχη οὖλα του. Ἄφησε νὰ τρέξω στσὴ Φεσάδαινας ποὺ θὰ σφάξη τὸ δικό τση νὰ πάρω τὸ χασάπη ματζύ μου.

Ἡ Μαργαρῶ μουρμούρισε:

—Ναί, κατάλαβα. Ἡ κόρη τσὴ Φεσάδαινας ἀρρεβωνιασμένη πιὰ ἐφέτος θἄχη μεγάλο τὸ ἀρνὶ ἀπὸ τὸν ἀρρεβωνιαστικό τση. Μοῦ πανε τὰ παιδιὰ πὼς τσὴ στειλε ἕνα κιορπελίδικο μὲ μπλίρες καὶ βουάλια καὶ φιόγκοι, ποὺ εἶναι χάσι νοῦς! Τυχερὴ ἡ Φεσάδαινα ποὺ ἀρρεβώνιασε τὴν Ἀσπασῶ τσὴ μικρὴ-μικρή. Μονάχα ἐσύ, καϋμένη Προφυρία, δὲν ἠμπόρεσες νὰ βρῆς κανένανε γιὰ κεῖνο τὸ κορίτσι σου τὴ Σουλτάνα, ποὺ εἶναι ἡ τιμὴ τῶν τιμώντων στὴ γνῶσι καὶ στὴ μυαλωσύνη.

Ἡ Προφυρία ἀρπάχτηκε γιὰ τὰ λόγια τῆς γειτόνισσας:

—Νὰ σοῦ πῶ, Μαργαρῶ, εἶπε συγχισμένη, ἂν ἠθέλαμε γαμπροί, νὰ σὰ τσὴ τρίχες τσὴ κεφαλῆς μου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ πάρω ὅποιον λάχη. Εἶναι μερικὲς ποὺ ἄσπρος σκύλος, μαῦρος σκύλος τόνε παίρνουνε, μὰ ἐγὼ τὸ παιδί μου τὤχω μοσκαναθρεμμένο καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸ πετάξω στὰ φρόκαλα.

Ἡ ἄλλη πλησίασε μὲ τρόπο καὶ εἶπε:

—Ἔ, ὄχι δά, ὁ γαμπρὸς τσὴ Φεσάδαινας εἶναι ὅπου καλό μου θέλει. Ὤμορφος, νέος καὶ δουλευτής. Ἡ Ἀσπασῶ θὰ μιλήση μὲ τὴν τύχη τση. Καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα στὸ σπίτι τση θὰ τὤχη. Τώρα ποὺ θὰ πᾶς γιὰ τὸ χασάπη θὰ τὰ δῆς καὶ μονάχη σου.

—Ἂς τὸν ἔχουνε, κι' ἂς τόνε χαίρουνται! εἶπε ἡ Προφυρία κι' ἔφυγε βιαστικὴ γιὰ νὰ προλάβη τὸ χασάπη νὰ τῆς σφάξη τ' ἀρνί!

Τὸ σπίτι τῆς Φεσάδαινας ἤταν στὸν πίσω δρόμο. Ἔρριξε στὶς πλάτες ἕνα πλεχτὸ σαλάκι καὶ παίρνοντας λίγα νεραντζόφυλλα πῆγε νὰ τὴ βρῆ.

Μόλις μπῆκε στὴν πόρτα, εἶδε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τὸ χασάπη νὰ σφάζη τὸ ἀρνί, τριγύρω δὲ ἡ Φεσάδαινα, ἡ κόρη της καὶ δυὸ-τρεῖς γειτόνισσες παρακολουθούσανε τὴ θυσία.

Ἡ Φεσάδαινα μόλις εἶδε τὴν Προφυρία, στραβομούριασε.

—Καλῶς τηνε, εἶπε. Πῶς ἀπὸ δῶ;

—Καλῶς σᾶς ηὕραμε, κοκῶνα μου, εἶπεν ἡ Προφυρία. Ἦρθα νὰ σοῦ φέρω λίγα νερατζόφυλλα τσὴ πρώτης Ἀνάστασης γιὰ τὴν Ἀσπασῶ σου. Εἶναι καλό, νὰ τὰ βράση, νὰ λουστῆ.

Ἡ Ἀσπασῶ, μιὰ ἀφράτη κοπέλλα μὲ τὸ μεγάλο στῆθος, χαμογέλασε καὶ τὰ πῆρε:

—Εὐχαριστῶ, κόνα Προφυρία μου, μὲ ὑποχρέωσες. Πάντα καλὴ δὰ ἐσὺ καὶ πάντα συντρέχτρα.

—Παιδάκι μου, ἐγὼ ὅπου σταθῶ κι' ὅπου βρεθῶ, τὸ καλό σας λέω. Νὰ μὲ δῆς στραβή, ἂν δὲν ἠχάρηκα γιὰ τὴν ἀρρεβῶνα σου, σὰν νάσουνε παιδί μου. Κ' ἤμαθα δὰ πὼς ὁ γαμπρὸς εἶναι ὅπου καλὸ μοῦ θέλει κι' ὅπιου καλὸ μοῦ μελετᾶ.

Ἡ μητέρα ἐπενέβηκε:

—Καλὸς κι' ἄξιος εἶναι, Προφυρία μου, εἶπε. Μακάρι οὖλα τὰ κορίτσια νάχουνε τὴν τύχη τση. Μακάρι κ' ἡ κόρη σου νὰ βρῆ κανένανε σὰν τὸ γαμπρό μου νὰ βολευτῆ τὸ κακόμοιρο. Γιατί τὰ χρόνια περνοῦνε, κερά μου, καὶ τὰ μαλλιὰ ἀσπρίζουνε.

Εἶδε τὸ χασάπη νὰ σφάζη τὸ ἀρνὶ

Ἡ Προφυρία ἔστριψε γιὰ τὸν ὑπαινιγμὸ τῆς ἡλικίας ποὺ τῆς ἔκανε γιὰ τὴν Σουλτάνα της. Προσπάθησε νὰ κάνη τὴν ψύχραιμη.

—Χασάπη, εἶπε, ὕστερα περνᾶς κι' ἀπὸ μένα, ἔ;

Ὁ χασάπης ποὺ φούσκωνε τὸ ἀρνί, κούνησε τὸ κεφάλι.

—Καλά, τσάτσα! εἶπε.

Ἡ Φεσάδαινα ὅμως βάλθηκε νὰ ἐρεθίση ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν Προφυρία.

—Καὶ νὰ δῆς τὰ μπερικέτια τοῦ γαμπροῦ μου, νὰ θαμάξης. Διακόσα αὐγά, τσουρέκια τρεῖς ὀκάδες, βούτυρο, λάδι, κι' ἕνα ἀρνὶ ποὺ μοῦ θύμισε τὰ παληά μου χρόνια. Σὰν ἐκεῖνα τὰ κιορπελίδικα ποὺ μοῦ κουβαλοῦσε ὁ συχωρεμένος ὁ ἄντρας μου. Τέτοιο γαμπρὸ νὰ πιτύχης γιὰ τὴ Σουλτάνα σου, νὰ σοῦ πῶ μπράβο.

—Κάθε μιὰ μὲ τὴν τύχη τση, μάτια μου, εἶπεν ἡ Προφυρία ποὺ φρένιασε, γιατί πάλι τῆς κοπανοῦσε γιὰ τὴν κόρη της, μπροστὰ στὶς γειτόνισσες.

Πλησίασε τὸ χασάπη πάλι νὰ τοῦ θυμίση νὰ πάη νὰ σφάξη τὸ δικό της, ἕτοιμη νὰ φύγη.

—Πάω, καὶ τοῦ χρόνου γάμαστε καλὰ τὴν Ἀνάστασι, εἶπε.

Κατόπιν κύτταξε τὸ ἀρνὶ καθὼς ἦταν κρεμασμένο ἀπο τὰ πίσω πόδια. Ἔπιασε τὸ κεφάλι του κι' ἔβαλε ἕνα χάχανο γεμᾶτο φαρμάκι.

—Δὲ μοῦ λές, καλέ, αὐτό εἶναι τ' ἀρνὶ ποὺ σοῦ στειλε, κόρη μου, ὁ ἀρρεβωνιαστικός σου;

—Αὐτὸ εἶναι, εἶπε μὲ ἀπορία ἡ κοπέλλα.

—Μὴ χειρότερα! φώναξεν ἡ Προφυρία. Καλέ, τί τοὖρθε τοῦ εὐλογημένου νὰ σοῦ στείλη ἀρνὶ μὲ κέρατα; ! ! Πά! πά! πά! Καλὲ ποῦ ἀκούστηκε; ! Μ' αὐτὸ ἔχει σημασία, καλέ!

Ἡ Φεσάδαινα ἀγρίεψε κι' ἔγινε κατακόκκινη, πλησίασε τὴν Προφυρία ποὖταν ἕτοιμη νὰ φύγη, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μανίκι καὶ τῆς εἶπε:

—Τί πες, μωρή; Τί σημασία καὶ τί κέρατα, ἔ;!

—Μίλα ὤμορφα, κερά μου, καὶ δὲ θέλω σύχισες μέρα ποὖναι, ἀλλοιῶς σοῦ δειχνα ἐγὼ πιὰ εἶναι μωρή, φώναξε ἡ Προφυρία.

Οἱ γειτόνισσες πλησιάσανε νὰ τὶς χωρίσουνε.

—Σσσ! σωπᾶτε, καλέ...

Ἡ Προφυρία ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωνέψη νὰ τὴν ἀρπάζουνε ἔτσι μὲ τ' ἄγριο καὶ φεύγοντας στάθηκε στὴν ὀξώπορτα, χτύπησε τὸ χέρι της στὸ ξύλο καὶ φώναξε μ' ἕνα γέλιο σὰ φαρμάκι:

—Ὅπ' ἀκοῦς πολλὰ κεράσια
βάστα καὶ μικρὰ καλάθια!

Χά, χά, χά! Νὰ φυλάξης, μωρή, τὸ κεφαλάκι τ' ἀρνιοῦ ποὺ σοῦ στειλε ὁ γιαβουκλοῦς τσὴ κόρης σου νὰ τὸ κρεμάσης στὴν ὀξώπορτα γιὰ τὸ γοῦρι. Οὖστ!

Κι' ἔφυγε σὰν λυσσασμένη σκύλα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τό βάψιμο τῶν αὐγῶν...

...δέν εἶναι βέβαια ἡ μόνη
ἑτοιμασία γιά τό Πάσχα

Αὐτήν τήν ἐποχή
χρειάζεσθε διάφορα
εἴδη γιά τό σπίτι
σας, γιά τά παιδιά σας,
γιά τόν ἑαυτόν σας,
θά τά βρῆτε ὅλα φθηνά
καί τοῦ γούστου σας
στά Καταστήματα μας

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΙΤΣ

Ἐάν θέλετε νά φαίνεσθε
φρέσκη καί νέα
ΒΑΛΕΤΕ ΜΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑ
ΑΦΡΟΚΡΕΜΑ
είς τήν
ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ

καί
ἰδέτε
τά
ΜΑΓΙΚΑ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ἡ ἐπιδερμίς σας συχνὰ γίνεται ξηρὰ καὶ ρυτιδωμένη, διότι ἡ πούδρα σας ἀπορροφᾶ τὰς φυσικὰς ἐλαιώδεις ἐκκρίσεις. Ἕνα νέον προϊὸν ὡραιότητός σας ἐπιτρέπει νὰ τὴν θεραπεύσητε. Ἀνακατεύσατε ἁπλῶς ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ *mousse de créme* εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ κουτιοῦ τῆς προτιμωμένης πούδρας σας. Ἐμποδίσατε τὴν πούδρα ν' ἀπορροφήσῃ τὴν φρεσκάδα τῆς ἐπιδερμίδος, τὴν διατηρεῖ λείαν καὶ ἁπαλήν, ὅπως τὸ βελοῦδο. Δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μίαν ἔξτρα - λεπτὴ πούδρα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ *mousse de créme* ἀνεμίχθη εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν : τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἡ *mousse de créme*, ἡ περιεχομένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν, τὴν κάμνει νὰ κρατᾶ ὥρας ὁλοκλήρους. Οὔτε ὁ ἄνεμος, οὔτε ἡ βροχή, οὔτε ἡ ἐφίδρωσις δὲν θὰ μποροῦσαν ν' ἀλλοιώσουν τὸ φρέσκο θαυμάσιο μὰτ χρῶμα, ποὺ σᾶς δίδει. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν καὶ θὰ δῆτε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τί διαφορὰ θὰ ἔχετε.

ΜΠΡΕΝΤ
ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ Μέθοδός μας, ἐκ σελίδων 300, μετὰ 650 εἰκόνων καὶ 168 μαθημάτων. Εἶνε τὸ τελειότερον βιβλίον ἐν Ἑλλάδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκμανθάνετε εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς τὴν Κοπτικὴν γυναικείων φορεμάτων, πυτζαμῶν, ἐσωρρούχων κλπ.

Μὲ ἐλαχίστην τιμὴν ἀποφεύγετε κόπους καὶ ἔξοδα περιττὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ φοιτήσετε εἰς τὰ διαφημιζόμενα δῆθεν Σχολεῖα Κοπτικῆς.

Πληροφορίαι ἐλευθέρως.
Ἐργ)α Ἐλευθ. Σπουδῶν Κοπτικῆς — Ραπτικῆς ΜΠΡΕΝΤ, Μέγαρον ὁδ. Πετράκη 3, Τηλέφωνον 32.700.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΠΩΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Ἡ Ρουμανία : Μιὰ σύγχρονη εὐρωπαϊκὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ποὺ ἁπλώνεται μεταξὺ τοῦ Δνειστέρου καὶ τοῦ Δουνάβεως, τῶν Καρπαθίων καὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Ἔκτασις : 290.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα — δύο περίπου φορὲς σὰν τὴν Ἑλλάδα. Πληθυσμός : 20.000 000.

Ἡ Ρουμανία εἶνε χώρα πλουσία. Σιτάρι, πετρέλαιο, ξυλεία, κτηνοτροφία, ἁλάτι, γαιάνθρακες, σίδηρος... Ὀρθῶς τὴν ἔχουν χαρακτηρίσει ὡς «Καλιφορνία τῆς Εὐρώπης».

Ἡ Ρουμανία, ὅπως καὶ ὅση εἶνε σήμερα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ, βέβαια, καὶ αὐτὴ ὡς δημιούργημα τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν. Ὅταν ἐξερράγη ὁ πόλεμος τῆς ἔλειπαν ἀκόμα ἡ Βεσσαραβία καὶ ἡ Τρανσυλβανία. Ἐν τούτοις ἡ ὕπαρξις Ρουμανικοῦ Κράτους χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1856, ὁπότε δυνάμει τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων ἡ Βλαχία ἢ Βαλλαχία καὶ ἡ Μολδαυΐα ἡνώθησαν εἰς αὐτόνομον ἡγεμονίαν καὶ ἡ ὕπαρξις Ρουμανικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τὸ 1220, ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ραντοὺλ Νέγκρου, ὁ κάπως θρυλικὸς Ράδος ὁ Μέλας τῶν Βυζαντινῶν ἵδρυσε τὸ κράτος τῆς Βλαχίας.

Προτοῦ, ὅμως, ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἱστορία τῶν Ρουμάνων εἶνε ἀπαραίτητο καὶ ἐνδιαφέρον νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν καταγωγή τους.

Οἱ Ρουμάνοι δὲν εἶνε Σλαῦοι. Μέσα στὶς φλέβες τους ρέει τὸ αἷμα τῶν ἀρχαίων Δακῶν καὶ τῶν Ρωμαίων Λεγεωναρίων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐγκαταστήσει ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανός, μετὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἀρχαίας Δακίας, κατὰ μῆκος του Δουνάβεως. Ἀπὸ τὴν ἐπιμιξία τῶν Ρουμάνων ἀποίκων μὲ τοὺς Δάκους, προῆλθε ἕνας λαός, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν Βαρβάρων — Σλαύων, Μογγόλων, Τατάρων, Οὔννων — κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν γλῶσσα του — γλῶσσα λατινικὴ — καὶ μιὰ κάποια ἐθνικὴ συνείδησι.

Ἑβδομῆντα περίπου χρόνια μετὰ τὸν Ράδο, ἕνας ἄλλος φύλαρχος, ὁ Δράγος ἢ Βόγδαν, ἵδρυσε τὴν ἡγεμονία τῆς Μολδαυΐας. Ὕστερα ἀπὸ ἀδιακόπους σχεδὸν πολέμους μεταξύ τους καὶ ἐναντίον τῶν γειτόνων τους — Οὔγγρων, Τούρκων καὶ Πολωνῶν — οἱ δύο ἡγεμονίες ἡνώθησαν ὑπὸ τὸν ἐθνικὸν ἥρωα τῆς Ρουμανίας τὸν Μιχαὴλ τὸν Ἀνδρεῖον (1590—1601). Αὐτὸς ἐνίκησε ἐπανειλημμένως τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Τατάρους καὶ ἐπέτυχε νὰ τοῦ παραχωρηθῇ ἀπὸ τὴν Αὐστρία ἡ Τρανσυλβανία. Μετὰ τὴν δολοφονίαν του, τὸ ρουμανικὸ κράτος κατέρρευσε ταχύτατα καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος εἶχεν ὑποδουλωθῇ τελείως εἰς τοὺς Τούρκους.

Οἱ Σουλτάνοι διώκησαν ἐπὶ ἑνάμισυ περίπου αἰῶνα τὴ Μολδαυΐα καὶ τὴ Βλαχία διὰ τῶν Φαναριωτῶν ἀρχόντων ποὺ ἔστελναν ἐκεῖ ὡς ἐκπροσώπους των.

Ἐν τῷ μεταξύ, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ Βλαχία καὶ ἡ Μολδαυΐα ἀπετέλουν τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρκίας. Οἱ Ρῶσσοι κατέλαβαν ἐπανειλημμένως τὶς δυὸ πλούσιες ἐπαρχίες, τελικῶς ὅμως, αὐτὲς περιήρχοντο πάντοτε στοὺς Τούρκους.

✪

Τὸ πρῶτον σάλπισμα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας ἀντήχησε, ὡς γνωστόν, στὴν Ρουμανία, ὅταν ἐξερράγη τὸ κίνημα τοῦ Α. Ὑψηλάντου. Τὸ παράτολμο πραξικόπημα κατεπνίγη, ἀργότερα, ὅμως, διὰ τῆς συνθήκης τῆς Ἀδριανουπόλεως (1829) οἱ Τοῦρκοι ἐξηναγκάσθησαν ν' ἀποσύρουν τὰ στρατεύματά τους καὶ ἡ ρωσσικὴ ἐπιρροὴ ἀντικατέστησε τὴν τουρκική. Οἱ Ρουμάνοι, ὅμως, οὔτε τὴν Ρωσσικὴ ἐπικυριαρχία ἠμποροῦσαν ν' ἀνεχθοῦν.

Οἱ Ρῶσσοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ καταπνίγουν συνεχῶς μικροεπαναστάσεις, μέχρις ὅτου ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων (1856), ἡ ὁποία ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, παρεχώρησε πλήρη αὐτονομίαν εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ τὴν Μολδαυΐαν. Οἱ Ρουμάνοι ἐξέλεξαν ἀρχικῶς ὡς ἡγεμόνα των τὸν Ἀλέξανδρον Κοὺζα καί, μετὰ τὴν ἀνατροπήν του, τὸν πρίγκηπα Κάρολον τοῦ οἴκου Χοεντζόλερν - Σύγκμαριγκεν.

Κατὰ τὸν Ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877 ἐπολέμησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τῶν Τούρκων καὶ τὸ 1881 ὁ Κάρολος ἀνεκηρύχθη Βασιλεύς.

Κατὰ τὴν πολυετῆ βασιλεία του (1881—1914) οἱ Ρουμάνοι ξαναβρῆκαν πλήρως τὴν ἐθνική τους συνείδησι. Οὐδέτεροι κατὰ τὸν πρῶτο Βαλκανικὸ πόλεμο, ἐπωφελήθησαν τοῦ δευτέρου διὰ νὰ καταλάβουν τὴν Δοβρουτζᾶν καὶ τὸ 1916 εἰσῆλθον εἰς τὸν Πανευρωπαϊκὸν πόλεμον παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Συμμάχων. Αἱ ἡνωμέναι, ὅμως, δυνάμεις τῶν Γερμανο-Αὐστριακῶν, τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλγάρων, συνέτριψαν εὐκόλως πᾶσαν ἀντίστασιν καὶ ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Ρουμανία κατελήφθη. Οἱ Ρουμάνοι ἠναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσουν.

Ἡ ἧττα τῶν Κεντρικῶν Αὐτοκρατοριῶν ἀνέτρεψε τὴν κατάστασιν. Οἱ Ρουμάνοι ἐκήρυξαν ἐκ νέου τὸν πόλεμον καὶ εἰσέβαλαν εἰς τὴν Βεσσαραβίαν, τὴν Τρανσυλβανίαν, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν Δοβρουτζάν. Ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν ἐπεκύρωσε τὴν προσάρτησι τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν κατακτηθεισῶν περιοχῶν.

Καὶ ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνας καὶ παλινῳδίας ἑπτὰ ὁλοκλήρων αἰώνων, ἐδημιουργήθη ἡ σημερινὴ Ρουμανία.

ΕΥΝΟΗΤΟΝ

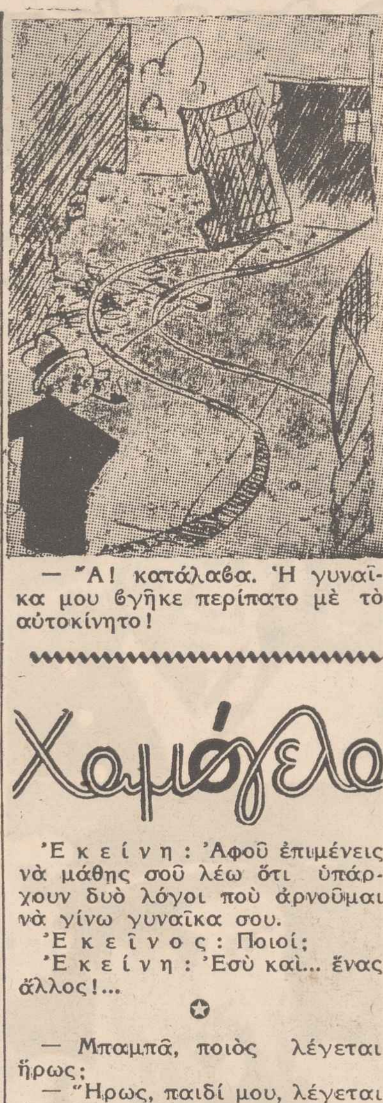

— Ἄ! κατάλαβα. Ἡ γυναῖκα μου βγῆκε περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο!

Χαμόγελο

Ἐκείνη: Ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ μάθης σοῦ λέω ὅτι ὑπάρχουν δυὸ λόγοι ποὺ ἀρνοῦμαι νὰ γίνω γυναῖκα σου.
Ἐκεῖνος: Ποιοί;
Ἐκείνη: Ἐσὺ καὶ... ἕνας ἄλλος!...

✪

— Μπαμπᾶ, ποιὸς λέγεται ἥρως;
— Ἥρως, παιδί μου, λέγεται ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποὺ μπορεῖ καὶ διαβάζει ἐφημερίδα σὲ ἕνα δωμάτιο ποὺ βρίσκεται ἕνα παιδὶ σὰν καὶ σένα...

✪

— Θέλεις, Τοτό, νὰ δῇς τὴν ἀδελφούλα σου ποὺ τὴν ἔφερε πρὸ ὀλίγου ὁ πελαργός;
— Ὄχι! Θέλω νὰ δῶ τὸν πελαργό...

✪

—Σὲ μιὰ συνοικία τοῦ Λονδίνου ἐξερράγη μιὰ τρομερὴ πυρκαϊά. Τόσο μεγάλη ἦταν, ὥστε ὁ φαροφύλαξ τῆς Μασσαλίας διέκρινε τὶς φλόγες !
—Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.
—Γιατί εἶναι ἀδύνατον, ἀφοῦ ὁ φαροφύλαξ αὐτὸς βρισκόταν στὸ Λονδῖνο γιὰ δουλειές του!

ΕΚΛΕΚΤΑ
Παρισινὰ Μοντέλλα

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
ΤΗΛ. 21-590

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΠΟΥ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ

Πόσες γυναικοῦλες, γηρασμένες τώρα καὶ μὲ ἀσπρισμένα τὰ μαλλιά, οἱ περισσότερες, δὲν θὰ συλλογίζωνται θλιμμένες αὐτὴ τὴν ἡμέρα, διαβάζοντας τὶς ἐντυπωσιακὲς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων, τοὺς γυιοὺς καὶ τοὺς συζύγους ποὺ σκοτώθηκαν πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν στὸν κόσμο αἰωνία εἰρήνη ! Καὶ γι' αὐτές, ἐν τούτοις, ἴσως νὰ ὑπάρχη κάποια παρηγοριά.

Οἱ γιατροὶ μᾶς βεβαιώνουν ὅτι ὑπάρχουν σήμερα ἐν ζωῇ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἦσαν νεκροὶ ἂν δὲν εἶχε συμβῇ ἡ ἀνθρωποσφαγὴ τοῦ 1914—1918 καὶ ὅτι ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ μετρήσουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους θὰ εὑρίσκαμε πὼς εἶνε περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φονευθέντας κατὰ τὸν πόλεμον. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὰς προόδους ποὺ ἐπετέλεσεν ἡ ἐπιστήμη διὰ τῆς μελέτης τῶν τραυμάτων καὶ τῶν ἀσθενειῶν ποὺ προεκλήθησαν ἀπὸ τὰς κακουχίας τοῦ πολέμου. Ἔτσι, οἱ θάνατοι ποὺ πολιτικῶς φαίνονται σήμερα τόσον ἀνωφελεῖς, ἐχάρισαν τὴν ζωὴ σὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Μία ἀπὸ τὰς σημαντικωτέρας ἰατρικὰς ἀνακαλύψεις τῆς ἐποχῆς μας ἡ ὁποία ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ ἐφαρμόζεται, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θεραπεύωνται τὰ παιδιὰ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν ἄλλοτε θανατηφόρον ὀστεομυελίτιδα, ἔχει τὴν ἀφετηρία της σὲ δύο στρατιώτας τοῦ μεγάλου πολέμου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τραυματισθῇ βαρέως μιὰ νύχτα τοῦ 1917. Οἱ δύο τραυματίαι ἔμειναν ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον ἡμερονύκτιον μέσα στὶς λάσπες, μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων χαρακωμάτων. Ὅταν τέλος κατέστη δυνατὸν νὰ μεταφερθοῦν στὸ νοσοκομεῖο, διεπιστώθη ὅτι ἔφεραν φοβερὰ τραύματα εἰς ὁλάκληρο τὸ σῶμα καὶ εἶχαν κατάγματα τῶν ὀστῶν τοιαύτης φύσεως, ὥστε, κανονικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ὑποκύψει σ' αὐτά. Ἀπ' ἐναντίας, οἱ ὀργανισμοὶ ἀμφοτέρων ἀντιδροῦσαν εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν κατάστασίν των μὲ ἀνεξήγητον ἀντοχὴν καὶ τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι οἱ δύο τραυματίαι δὲν εἶχαν κἂν πυρετόν.

Ὁ ἰατρός, εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ὁποίου παρεδόθησαν, ὠνομάζετο Μπάερ. Ἀπέσπασε τὰ κουρελιασμένα ροῦχα των ἀπὸ τ' ἀφανισμένα μέλη των καί, πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν του, ἀνεκάλυψε ὅτι τὰ τραύματά των ἦσαν σκωληκοβριθῆ. Προφανῶς, μυῖγες εἶχαν ἀποθέσει τ' αὐγά των ἐπάνω εἰς τὶς χαίνουσες σάρκες καὶ τ' αὐγὰ αὐτὰ εἶχαν ἐκκολαφθῆ ἀμέσως.

Ὁ Μπάερ ἔπλυνε τὰ τραύματα μὲ διάφορα ἀντισηπτικὰ καὶ διεπίστωσε ὅτι ἐφαίνοντο πολὺ περισσότερον καλοήθη ἀπὸ τὰ συνήθη τραύματα. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ 80 ο)ο ἐκ τῶν καταγμάτων τοῦ μηριαίου ὀστοῦ ἦσαν θανατηφόρα. Ἐν τούτοις, οἱ δύο στρατιῶται, παρὰ τὰ φοβερὰ κοιλιακὰ τραύματα ποὺ ἔφεραν ἐπιπροσθέτως, ἐθεραπεύθησαν ταχύτατα.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου, ὁ δόκτωρ Μπάερ, ἐσυλλογίζετο τὰς δύο αὐτὰς περιπτώσεις. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ ἕνα πείραμα. Εἰς τὴν κλινικήν του ὑπῆρχαν δεκάδες παιδιῶν, καταδικασμένων εἰς βέβαιον θάνατον, μὲ ἀποστήματα στὰ ὀστᾶ καὶ σαπισμένες σάρκες. Ὑπέφεραν ἀπὸ ὀστεομυελίτιδα, ἀσθένεια ἀνίατη, τὴν φοβερώτερη ὅλων τῶν παιδικῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ δόκτωρ Μπάερ ἀπεφάσισε νὰ καλλιεργήσῃ σκουληκάκια — δηλαδὴ νύμφες μυίγας — μέσα στοὺς ἀρρωστημένους ἱστούς. Ἀμέσως ἐσημειώθη βελτίωσις. Τ' ἀποτελέσματα ἦταν ἀπολύτως ἱκανοποιητικά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δόκτωρ Μπάερ εἶχεν ἀνακαλύψει ἕνα τρόπον ἀποστειρώσεως τῶν αὐγῶν τῆς μυίγας, ὁ ὁποῖος ἀπέκλειε κάθε κίνδυνον μολύνσεως τῶν τραυμάτων. Ἔτσι κατενικήθη καὶ μία ἄλλη θανατηφόρος ἀσθένεια.

✪

Τὰ ταπεινὰ σκουληκάκια θεραπεύουν τὰ τραύματα καὶ χαρίζουν τὴν ὑγείαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ ἕξη διαφορετικῶν τρόπων. Ἐν πρώτοις καταβροχθίζοντα τοὺς νεκροὺς ἱστοὺς ἀπαλλάσσουν τὰ τραύματα ἀπὸ τὰ βακτηρίδια ποὺ ζοῦν ἐντὸς αὐτῶν καὶ τὰ ὁποῖα καταστρέφουν βαθμηδὸν καὶ τὰς ὑγιεῖς σάρκας. Ἐκ παραλλήλου, ἐρεθίζουν τὸ τραῦμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν ἐκκρίσεών του, καταστρέφει περισσότερα βακτηρίδια. Τρίτον, καταβροχθίζουν τὰς δηλητηριώδεις οὐσίας ποὺ παράγονται μέσα εἰς τὸ τραῦμα ἀπὸ τὰς πεπτικὰς λειτουργίας τῶν βακτηριδίων. Τέταρτον, κάθε σκουληκάκι κινεῖται διὰ ρυθμικῶν παλμῶν, οἱ ὁποῖοι μαλάσσουν τοὺς προσβληθέντας ἱστοὺς καὶ ἐπισπεύδουν ἔτσι τὴν ἴασίν των. Τέταρτον, τὰ ἔντομα παράγουν ἀμμωνίαν, ἡ ὁποία μεταβάλλει τὴν χημικὴν σύστασιν τοῦ τραύματος ἀπὸ ὄξυνον εἰς ἀλκαλικήν, ἀπολυμαίνοντάς το πλήρως. Καὶ τέλος τὰ σκουληκάκια ἐκκρίνουν ὑγρὰ περιέχοντα οὐρίαν καὶ ἄλλα ἰαματικὰ συστατικά, τὰ ὁποῖα ὑποβοηθοῦν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νέων κυττάρων.

✪

Τριῶν εἰδῶν δηλητήρια χρησιμοποιοῦνται σήμερον εἰς τὴν θεραπευτικήν.

Τὸ δηλητήριον τοῦ κροταλία, τὸ δραστικώτερον ἐξ ὅλων, θεραπεύει συχνὰ τὴν ἐπιληψίαν. Περισσότερον διαδεδομένη, ὅμως, εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ ἰοῦ τῆς ἐχίδνης. Τὸ δηλητήριον αὐτὸ εἶνε ἐν πρώτοις ἄριστον αἱμοστατικόν, μοναδικὸν διὰ τὴν θεραπείαν τῆς αἱμοφιλίας, καθὼς καὶ τῶν ἀκατασχέτων αἱμορραγιῶν ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τοὺς τοκετούς. Καί, ἐσχάτως, ἕνας Βιεννέζος ἰατρὸς παρεσκεύασε ἕνα φάρμακον, τὴν βιπαρίνην, τὸ ὁποῖον ἀλειφόμενον εἰς τὸν βραχίονα, θεραπεύει τὸ κρυολόγημα.

Τέλος, μία πρόσφατος ἀνακοίνωσις ἐκθέτει πὼς τὸ δηλητήριον τῆς κόμπρας καθιστᾷ τὸν θάνατον περισσότερον ὑποφερτόν. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν, χάρις εἰς ἕνα παρασκεύασμα μὲ βάσιν τὸ δηλητήριον τῆς κόμπρας, 115 καρκινοπαθεῖς ἀπηλλάγησαν τελείως ἀπὸ τοὺς ἀφορήτους πόνους των. Φαίνεται ὅτι ὁ ἰὸς τῆς κόμπρας ἐνεργεῖ ὡς ἀναισθητικὸν εἰς τὰ κέντρα τῶν πόνων.

Ἔτσι, ὁ ὄφις μᾶς ἀπεζημίωσε διὰ τὸ κακὸν ποὺ μᾶς ἔκανε ἐξαπατῶντας τὴν μητέρα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ἀφελῆ Εὔαν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ..

ΚΑΝ - ΚΑΝ

Οἱ περισσότεροι ἀστέρες διαθέτουν μὲ πολὺ περίεργο τρόπο τὶς ἐλάχιστες ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς τους. Ἡ Κορὶν Λυσαίρ, παραδείγματος χάριν, παίζει μπὸξ μὲ τὴν ἀδελφή της Φλωράνς, τὴν ὁποία κεριδίζει συνεχῶς μὲ νὸκ ἄουτ. Ἡ Ντίτα Πάρλο ποζάρει ὑπομονητικὰ στὸν ζωγράφο Βερόνικα Χόνκα. Ἡ Συλβία Μπατάϊγ διαβάζει ἱστορία καὶ γεωγραφία μαζὶ μὲ τὸ παιδί της. Ὁ Μπερνὰρ Λανκρὲ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ξυλογλυπτική. Ἡ Ζιννὲτ Λεκλὲρ κάνει βόλτες μὲ ποδήλατο γύρω ἀπὸ τὸ Λονσάν. Ὁ Ζυλιὲν Καρὲτ σπάει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ τὸ ἰδεῶδες σύστημα τῆς ἁλιείας. Ὁ Ζὰκ Μπωμὲ φροντίζει νὰ πλουτίσῃ τὴ συλλογὴ τῶν ὅπλων του. Ὁ Λὲ Βιγκὰν σχεδιάζει μ' ἐπιτυχία καράβια, πρωτότυπα σχέδια ἐπίπλων, γεωγραφικοὺς χάρτες κλπ. Ἡ Μπλὰνς Μοντὲλ προσπαθεῖ νὰ ἐντρυφήσῃ στὰ μυστήρια τῆς σκηνοθεσίας. Καὶ ὁ Ζὰν Πιὲρ Ὠμὸν κινηματογραφεῖ ἀδιακόπως ὅ,τι βρεθῇ μπροστά του.

✪

Οἱ γονεῖς τῆς Ντιάνας Ντάρμπιν τῆς ἐπέτρεψαν ἐπὶ τέλους νὰ ἐρωτευθῇ. Κι' ἐκείνη ἔσπευσε νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Τζάικυ Κοῦπερ στὸ φίλμ «Αὐτὴ ἡ σπουδαία ἡλικία». Ἀλλὰ κι' ὁ Τζάικυ Κοῦπερ, τῇ συγκαταθέσει πάντοτε τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς τῆς Ντιάνας, ἀντεπεκρίθη ἀπολύτως στὸ αἴσθημά της.

✪

Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ βλέπει κανεὶς παρὰ μόνο στὸν κινηματογράφο. Ἕνα γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά, τὰ ὁποῖα καὶ σᾶς παραθέτουμε :

Στὸν κινηματογράφο οἱ ἐπιχειρηματίαι εἶνε κατὰ κανόνα μανιώδεις καπνισταί.

Οἱ χωρικὲς εἶνε χαριτωμένες, ἔχουν μανικιουρισμένα νύχια καὶ χορεύουν καὶ τραγουδοῦν περίφημα.

Ἡ σελήνη τίθεται πάντα καὶ ὁποιαδήποτε ὥρα στὴ διάθεσι τῶν ἐρωτευμένων ἠθοποιῶν, ἰδίως ὅταν βρίσκωνται σὲ μιὰ βεράντα καὶ ἀκούγωνται οἱ μελιστάλαχτες μελωδίες μιᾶς ἀόρατης ὀρχήστρας.

Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ξέρουν νὰ χορεύουν βάλς, λὲς κι' ἔχουν διαθέσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τους γιὰ νὰ μάθουν χορό, καὶ περιορίζοντας στὸ ἐλάχιστο τὶς ὧρες τῆς ὑπηρεσίας τους καὶ τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν τους.

Ἡ ἀδυναμία, ἡ ἐξάντλησις, ἡ ἀναιμία καὶ τὰ δέκατα εἶνε οἱ μόνες ἀσθένειες ποὺ βασανίζουν τοὺς ἀστέρας. Ἀγνοοῦνται, δηλαδή, ἐντελῶς ἡ σκαρλατίνα, ἡ λύσσα, ὁ καρκῖνος, ἡ χολέρα, ἡ ὑδροπυκία, ἡ ἐντερῖτις καὶ μερικὰ ἄλλα νοσήματα.

Οἱ διάφοροι «παλληκαράδες» μεταχειρίζονται στὶς κρίσιμες στιγμὲς τῶν φίλμ τὶς γροθιές τους, ἐνῷ μποροῦν κάλλιστα νὰ χρησιμοποιήσουν ἀποτελεσματικώτερα τὰ περίστροφά τους, ποὺ τὰ ἐπιδεικνύουν κάθε τόσο χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κανένας λόγος, ὅπως ὑποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων.

Κανένας ἠθοποιὸς δὲν πεθαίνει προτοῦ σῆ ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ ἀποκαλύψῃ γιὰ νά... τελειώσῃ ἡ ταινία. Ἕνας ἀρτίστας ἢ μία βὰμπ ποὺ θὰ πέθαινε χωρὶς νὰ μιλήσῃ θὰ ἀπεδείκνυε πῶς εἶνε ἀνάγωγος.

Ὑπάρχουν βέβαια καὶ πολλὰ ἄλλα ποὺ συμβαίνουν μόνο στὸν κινηματογράφο, ἐπειδὴ ὅμως ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει θὰ συνεχίσουμε στὸ ἄλλο φύλλο.

Ἡ 25ετηρὶς τοῦ Ἐμὶλ Γιάννιγκς

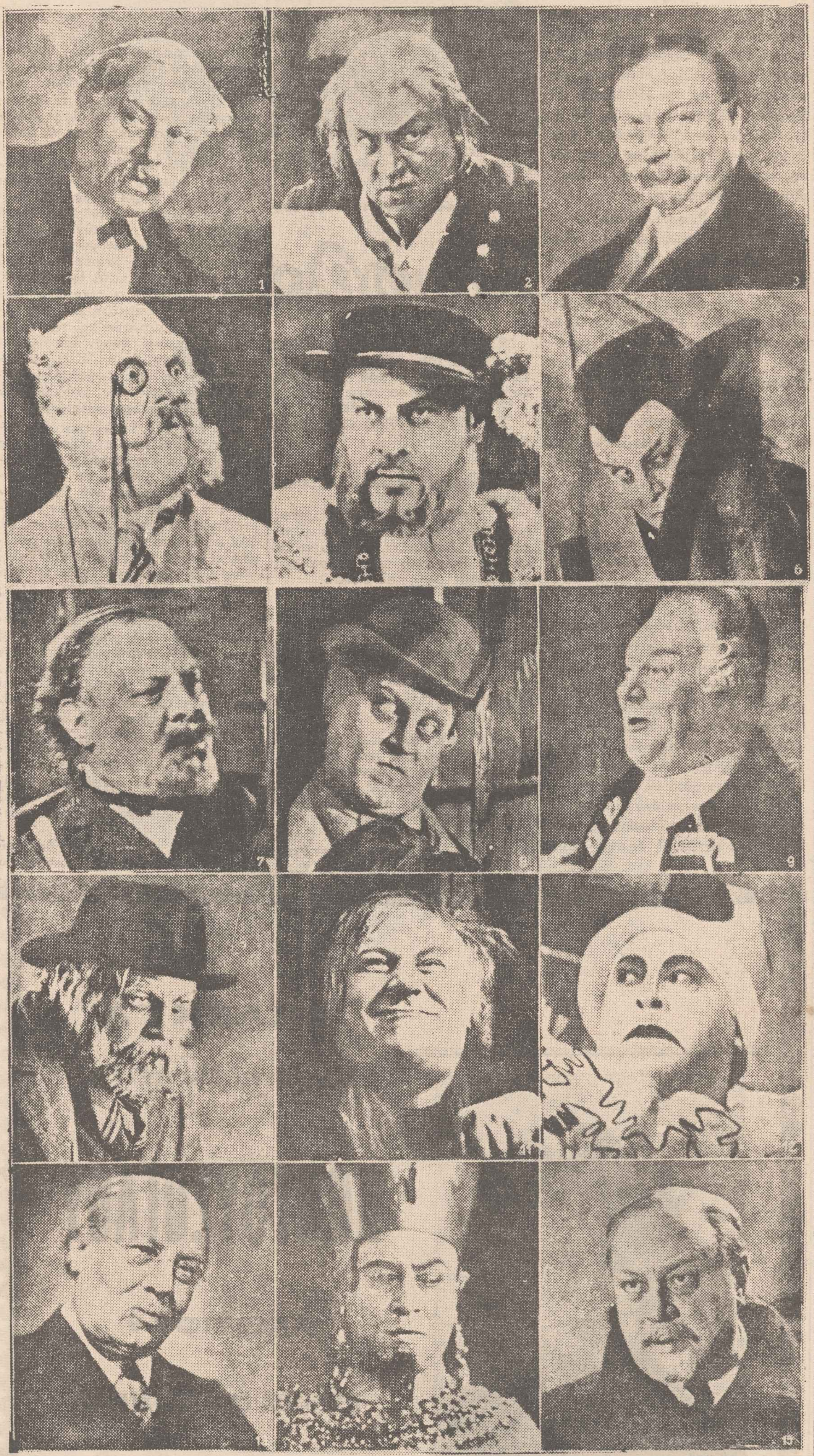

Πρὸ ἡμερῶν ἑωρτάσθη στὴ Γερμανία ἡ κινηματογραφικὴ 25ετηρὶς τοῦ διασήμου Γερμανοῦ ἠθοποιοῦ Ἐμὶλ Γιάννιγκς, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὁποίας ὁ Φύρερ τοῦ ἀπένειμε τὸ μετάλλιον τοῦ Γκαῖτε.

Ὁ Ἐμὶλ Γιάννιγκς, πού, ὡς γνωστόν, ἔχει δημιουργήσει μεγάλους ρόλους τόσο στὸ θέατρο ὅσο καὶ στὸν κινηματογράφο, θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἠθοποιοὺς τοῦ κόσμου. Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προσόντα του εἶνε ἡ εὔπλαστη φυσιογνωμία του, ἡ ὁποία τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐμφανίζῃ τοὺς πιὸ διαφορετικοὺς τύπους. Μὲ τὴν βοήθειαν μάλιστα τοῦ καταπληκτικοῦ μακιγιάζ, ποὺ γιὰ τὸν Ἐμὶλ Γιάννιγκς ἀποτελεῖ πραγματικὴ ἐπιστήμη, κατορθώνει καὶ ἀποδίδει μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια τὴ «φάτσα» τῶν ἡρώων ποὺ ὑποδύεται. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀποδεικνύεται μὲ τὸν πιὸ ἐμφανῆ τρόπο ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω φωτογραφίες του, ποὺ ἔχουν ληφθῆ ἀπὸ τὰ ἑξῆς κινηματογραφικὰ ἔργα : 1ον) «Ὁ πόνος τοῦ πατέρα», 2ον) «Ὁ Πατριώτης», 3ον) «Τὸ μαῦρο ψάρι», 4ον) «Ὁ τελευταῖος ἄνδρας», 5ον) «Ἄννα Μπολένα», 6ον) «Φάουστ», 7ον) «Γαλάζιος Ἄγγελος», 8ον) «Τραγωδία ἔρωτος», 9ον) «Ὁ γέρος καὶ ὁ νέος Βασιλεύς», 10ον) «Ὅταν ἡ σὰρξ ὑποκύπτει», 11ον) «Ταρτοῦφος», 12ον) «Ὁ ἀγαπημένος τῶν Θεῶν», 13ον) «Τραούμουλους», 14ον) «Ἡ σύζυγος τοῦ Φαραώ» καὶ 15ον) «Πρὶν ἀπὸ τὸ ἡλιοβασίλεμα».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΤΙ ΝΕΑ;

Ἡ Λουΐζα Ράϊνερ καὶ ὁ Φερνὰν Γκραβαὶ πρωταγωνιστοῦν στὴν καινούργια ταινία τοῦ γνωστοῦ σκηνοθέτου Ζυλιὲν Ντυβιβιὲ «Ὅλη ἡ πόλις χορεύει».

✪

Ἡ Ζαννὲτ Γκέϋνορ, ὁ Φράνσοτ Τὸν καὶ ὁ Ρόμπερ Μοντγκόμερυ εἶνε οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς ταινίας «Οἱ τρεῖς ἔρωτες τῆς Νανέττας» ποὺ προβάλλεται ἤδη μὲ πολὺ ἐπιτυχία στὸ Παρίσι.

✪

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν τελειώνει τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Ἡ τελευταία καμπή» τῆς ὁποίας σκηνοθέτης εἶνε ὁ Πιὲρ Σενὰλ καὶ πρωταγωνισταὶ οἱ Κορὶν Λυσαίρ, Φερνὰν Γκραβαί, Μισὲλ Σιμὸν καὶ Λὲ Βιγκάν.

✪

Ὁ Ἄμπελ Γκάνς, ὁ σκηνοθέτης πολλῶν ἐξαιρετικῶν ταινιῶν, ἄρχισε τὶς προκαταρκτικὲς ἐργασίες του γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ νέου του φίλμ «Χριστόφορος Κολόμβος», τὸν ὁποῖον θὰ ὑποδυθῇ ὁ Βικτὼρ Φρανσέν.

✪

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἀναμένεται ἡ προβολὴ τῆς ταινίας «Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας», στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ἡ Μαντελαὶν Ὀζεραί, ὁ Λουΐ Ζουβέ, ὁ Βικτὼρ Φρανσὲν καὶ ὁ Μισὲλ Σιμόν. Τὸ «Τέλος τῆς ἡμέρας» ἔχει σκηνοθετηθῆ ἀπὸ τὸν Ζυλιὲν Ντυβιβιέ.

✪

Ὁ σκηνοθέτης Ζὰν ντ' Ἔσυ ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι προκειμένου νὰ σκηνοθετήσῃ τὸ καινούργιο του φίλμ ποὺ τιτλοφορεῖται «Ἡ μεγάλη ἄγνωστος» καὶ ποὺ ἐξελίσσεται στὴ λεγεῶνα τῶν ξένων. Οἱ πρωταγωνισταὶ αὐτοῦ τοῦ φίλμ δὲν ἐξελέγησαν ἀκόμη.

✪

Προετοιμάζεται τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Χωρὶς πατρίδα», ποὺ θὰ σκηνοθετήσῃ ὁ Ζὰκ Μπαῖκερ. Σημειωτέον ὅτι ἡ νέα ταινία δὲν περιλαμβάνει κανένα γυναικεῖο ρόλο.

✪

Ἡ διανομὴ τῆς ταινίας «Οἰκογένεια Ντυρατὸν» περιλαμβάνει τοὺς ἑξῆς ἠθοποιούς : Νοὲλ - Νοέλ, Ζὺλ Μπερρύ, Μπλανσὲτ Μπρυνό, Καρέτ, Ἀντρὲ Κερτές, Μαργκερὶτ Ντεβάλ, Ζὰν Γκρανιέ, Μαντελὲν Λαμπέρ, Μίλα Παρέλι, Σινοέλ, Ζὰν Σουρζὰ καὶ Μαρσὲλ Βαλλέ. Ἡ «Οἰκογένεια Ντυρατὸν» σκηνοθετεῖται ἀπὸ τὸν Κριστιὰν Σταντζέλ.

✪

Ὁ Ζὰν Γκαμπέν, ἡ Ἀρλεττύ, ὁ Ζὺλ Μπερρὺ καὶ ἡ Ζακελὶν Λωρὰν πρωταγωνιστοῦν στὸ νέο φίλμ τοῦ Μαρσὲλ Καρνὲ «Τὸ ξημέρωμα».

✪

Ἡ Ζάρα Λεάντερ, ἡ ὡραία καλλιτέχνις μὲ τὰ μεγάλα μάτια καὶ τὴ θαυμάσια φωνή, ποὺ ἐδημιούργησε σημαντικὲς ἐπιτυχίες στὶς ταινίες «Πρεμιέρα», «Χαμπανέρα», «Τιμὴ» κλπ. θὰ πρωταγωνιστήσῃ προσεχῶς σ' ἕνα καινούργιο φίλμ τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος τηρεῖται μυστικός.

✪

Ἡ Βάντα Βωζὲν πρωταγωνιστεῖ στὸ ἐξαιρετικὸ φίλμ «Πέντε ἡμέρες ἀγωνίας», τοῦ ὁποίου σκηνοθέτης εἶνε ὁ Ἐντμὸντ Γκρεβίγ.

✪

Ἡ συμπαθὴς Γαλλὶς βεντέττα Ἐντβὶζ Φεγιὲρ ἐθαυμάσθη στὴν τελευταία της ταινία «Χωρὶς αὔριο» ὄχι τόσο γιὰ τὴν ἀδιαφιλονίκητη ὠμορφιά της καὶ τὴν ἀνεγνωρισμένη ἠθοποιΐα της, ὅσο γιὰ τὶς περίφημες πραγματικὰ τουαλέττες της.

✪

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν Μιρέϊγ Μπαλλὲν στὸ φίλμ «Πυροβολισμοί».

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΗΛΙΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΕΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥ

Πλάϊ στοὺς μεγάλους ἄνδρες ποὺ ἀπαθανάτισε ἡ ἱστορία, ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ εἴμαστε λιγάκι μεταφορικοί, στὴ σκιὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ζῇ καὶ κινεῖται ἕνα πλῆθος ἄλλου κόσμου, ποὺ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εἶνε συνδεδεμένο μαζί τους. Καὶ ἐκείνων μὲν ποὺ βρίσκονται στὸ ἔμμεσο περιβάλλον τῶν ἀρχόντων, τὰ ὀνόματα, χάρις στὴν αἴγλη τοῦ προστάτου των, μᾶς εἶνε γνωστά, σπάνια ὅμως συμβαίνει νὰ ξέρουμε ἐκείνους ποὺ ζοῦν σὲ σκαλοπάτια χαμηλότερα, σὰν νὰ ποῦμε στὸν κύκλο τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ.

Κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχε τὴν μετὰ θάνατον φήμη, τοῦ Βατέλ, ποὺ ἀντιπροσωπεύει, μποροῦμε νὰ ποῦμε, τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ φιλοτίμου.

Ὁ Βατὲλ ἦταν μαῖτρ ντ' ὀτέλ. Κατ' ἀρχὰς στὴν ὑπηρεσία τοῦ περιφήμου ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ Λουδοβίκου XIV Φουκέ, ἔπειτα δὲ τοῦ πρίγκηπος ντὲ Κοντέ.

Ἄνθρωπος ἐργατικώτατος, ἀφωσιωμένος «ἦταν ἱκανός, γράφει ἡ κ. ντὲ Σεβινιέ, νὰ ἔχῃ τὶς φροντίδες ὁλοκλήρου κράτους».

Μὴ φαντασθῆτε δὲ πῶς ἦταν εὔκολο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, νὰ εἶνε κανεὶς μαῖτρ ντ' ὀτὲλ σὲ τέτοια σπίτια.

Πρῶτον εἶχε νὰ διευθύνῃ ὁλόκληρο στράτευμα ὑπηρετῶν, μαγείρων, μαρμιτόνων, ἁμαξάδων κλπ., ἔπειτα εἶχε τὶς φροντίδες τῆς διατροφῆς τῶν ἀφεντικῶν, τῶν προσκεκλημένων, ποὺ δὲν λείπουν ποτὲ καὶ ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο, ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω καὶ τέλος, τὸ καὶ δυσκολώτερο, τὶς γιορτὲς ποὺ ὁ κάθε πλούσιος αὐλικὸς θεωροῦσε καθῆκον του νὰ δώσῃ.

Οἱ ἄρχοντες τοῦ XVI καὶ XVII αἰῶνος, ἀντέγραφον τὴ ζωή τους πάνω στὴ ζωὴ τοῦ Βασιλέως. Ἂν οἱ γιορτές, ποὺ ἔδινε στὶς Βερσάλλιες ὁ Βασιλεὺς Ἥλιος ἔμειναν ἱστορικές, δὲν ὑστεροῦσαν καθόλου ἐκεῖνες ποὺ διωργάνωνε στὸ Βοῦ λὲ Βικόντ, τὸν περίφημο πύργο του, ὁ Φουκέ.

Ὅταν ὁ Λουδοβῖκος XIV ἤθελε νὰ τιμήσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς του, δεχόταν τὴν πρόσκλησί του νὰ πάῃ νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες στὸ κτῆμα του. Τότε ἀρχίζαν τὰ βάσανα τοῦ μαῖτρ ντ' ὀτέλ. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασιλικὴ Οἰκογένεια, ποὺ εἶχε νὰ περιποιηθῇ, ἔπρεπε νὰ ἐγκαταστήσῃ ἑκατοντάδες ἄλλων ἀνθρώπων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκολουθία τοῦ ὑψηλοῦ προσκεκλημένου.

Τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀποτελοῦσε ζήτημα τιμῆς γιὰ τὸν οἰκοδεσπότη. Ὅλος ὁ κόσμος, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ βασιλῆᾶ ἦταν καλοφαγᾶς. Τὸ τραπέζι ἔπρεπε νὰ εἶνε πλούσιο, τὰ φαγητὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἄφθονα, τὰ κρασιὰ λεπτὰ καὶ σπάνια.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε, ἀπ' αὐτὴ τὴ σύντομη περιγραφή, τί μπελάδες εἶχε ἕνας μαῖτρ ντ' ὀτέλ.

Ἔ! λοιπὸν σὲ μιὰ τέτοια ὑποδοχὴ ὁ Βατὲλ ἔδειξε πῶς μπορεῖ νὰ πεθάνῃ ἕνας φιλότιμος καὶ ἀξιοπρεπὴς ὑπηρέτης.

Βρισκόμαστε στὸ Σαντιγὺ τὴν ἱστορικὴ διαμονὴ τοῦ πρίγκηπος ντὲ Κοντέ. Εἶνε Ἀπρίλιος τοῦ 1671. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε γεμάτη μυρωδιὲς τῆς ἀνοίξεως. Μεγάλες ἑτοιμασίες γίνονται στὸν πύργο. Περιμένουν τὸ Βασιλῆᾶ. Ὁ Βατέλ, ἀεικίνητος, τρέχει, δεξιὰ κι' ἀριστερά, δίνει διαταγὲς στοὺς μαγείρους καὶ τοὺς ὑπηρέτας, προσέχει τὸ στήσιμο τῶν πυροτεχνημάτων, παρακολουθεῖ τὸ στρώσιμο τῶν τραπεζιῶν στὸ πάρκο γιὰ τὸ κολατσό. Πρέπει νὰ φανῇ ἀντάξιος τῆς ὑπηρεσίας του καὶ τῆς τιμῆς ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ πρίγκηπας. Γιατί, ἂν καὶ δὲν ἦταν εὐπατρίδης, τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ φορῇ σπαθί. Μεγάλη καὶ τιμητικὴ διάκρισις, ποὺ δὲν τὴν κάνουν στὸν καθένα.

Στὴ μεγάλη αὐλὴ τῶν Τιμῶν ὁ πρίγκηψ ντὲ Κοντέ, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς του καὶ τὴ φρουρά του, περιμένει τὴν ἄφιξι τοῦ Λουδοβίκου XIV. Ἕνας ταχυδρόμος τὸν εἶχε εἰδοποιήσει ὅτι ἡ βασιλικὴ πομπὴ πλησίαζε.

✪

Στὴν ἀρχὴ ὅλα πήγαιναν ἔκτακτα. Ὁ περίπατος καὶ τὸ κολατσὸ ἐπέτυχαν ἐξαιρετικά. Ὅλοι θαύμασαν τὴν τάξι καὶ τὸ γοῦστο τοῦ προχείρου αὐτοῦ πὶκ-νίκ. Ὁ Βατὲλ ἦταν ἐνθουσιασμένος. Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ δείπνου. Στρώσανε 300 ἐν ὅλῳ τραπέζια. Ἡ ποικιλία τῶν φαγητῶν ἄρεσε πολύ, τὰ κρασιὰ ἐπαινέθηκαν, ἰδίως ἕνα παληὸ σπάνιο Τοκάϊ. Τὰ βενετσιάνικα λαμπιόνια λάμπανε μέσα στὰ δένδρα καὶ ἀόρατα βιολιὰ σκορποῦσαν τοὺς ἤχους μιᾶς γλυκειᾶς μουσικῆς. Ὅλα πήγαιναν θαυμάσια.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Βατὲλ τὰ ἔσε. Ἕνας ὑπηρέτης λαχανιασμένος τοῦ ἀνήγγειλε, πῶς ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ὄχι τοῦ βασιλῆᾶ, εἶχε λείψει τὸ ψητό. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστεψεα. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ 'εἶχε συμβῇ ἕνα τέτοιο πρᾶμα, ἀφοῦ ὅλα σχολαστικά, τὰ εἶχε ὑπολογίσει. Πλὴν ὅμως ἦταν πραγματικότης. Τὸ ψητὸ εἶχε λείψει ἀπ' τὸ 250 τραπέζι.

Γιὰ τὸν Βατέλ, αὐτὸ ἦταν ἕνα πλῆγμα φοβερό. Κλονίστηκε. Ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγᾶνε. Γιὰ λίγα λεπτὰ δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ. Ἔπειτα, ὅμως, προσπάθησε νὰ συνέλθῃ γιατὶ εἶχε ἀκόμη δουλειά. Τρικλίζοντας προχώρησε πρὸς τὸ πάρκο.

— Ἔ μαῖτρ:, ἀκούστηκε μιὰ γνωστὴ φωνή, τί ἔπαθες, ἤπιες κανένα ποτηράκι;

Ἀποκαμωμένος γύρισε νὰ δῇ ποιὸς εἶνε.

Ἦταν ὁ Γκουρβίλλ, ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ πρίγκηπος ντὲ Κοντέ.

— Ἀλλοίμονο: Δὲν ἤπια... ἀτιμάσθηκα, ἔπαθα μιὰ προσβολὴ ποὺ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ὑπομένω.

Καὶ μὲ λίγα λόγια διηγήθηκε τὰ διατρέξαντα.

.Ὁ Γκουρβὶλλ προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ τὸ ψητὸ ποὺ εἶχε λείψει τὸν τυραννοῦσε. Τότε βλέποντας τὴν κατάστασί του καὶ ξέροντας τὴν φιλοτιμία του θεώρησε καλὸ νὰ τὸ ἀναφέρῃ στὸν πρίγκηπα.

Ἕνα κακό, ὅμως, δὲν ἔρχεται ποτὲ μόνο. Τὰ μεσάνυχτα ἄναψαν τὰ πυροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἀπέτυχαν παταγωδῶς, 15.000 φράγκα πῆγαν χαμένα.

✪

Ὅλη τὴν νύχτα ὁ Βατὲλ δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ἀπὸ τὶς τέσσερις ἦταν στὸ πόδι. Ὅλοι κοιμῶνταν. Ἀνήσυχος, ἐκνευρισμένος περιφερόταν ἄσκοπα στὸ πύργο. Ἔξαφνα βλέπει ἕνα μικρὸ νὰ ἔρχεται μ' ἕνα κοφίνι γιομᾶτο ψάρια.

— Τί; ρωτάει τρομαγμένος. Αὐτὰ μονάχα εἶνε;

— Βέβαια, κύριε. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα.

Δὲν ἤξερε τὸ παιδὶ πὼς ὁ Βατὲλ εἶχε στείλει ἀνθρώπους σ' ὅλα τὰ λιμάνια γιὰ νὰ ἔχῃ ἀρκετά.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ μαῖτρ ντ' ὀτὲλ διπλασιάζεται. Ἡ ὥρα περνᾶ καὶ ψάρια δὲν ἔρχονται. Οἱ ἀπεσταλμένοι του δὲν φαίνονται πουθενά. Ἀρχίζει κυριολεκτικῶς νὰ τὰ χάνῃ. Τρέμοντας συναντᾶ τὸν Γκουρβίλλ:

— Πάει, λέει, θὰ μείνω χωρὶς ψάρια. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀτιμία.

— Τρελλάθηκες Βατέλ, ἀπαντᾶ γελῶντας ὁ Γκουρβίλλ. Πολὺ μεγάλη σημασία δίνεις στὰ ψάρια.

Δὲν τὸν ἀκούει, ὅμως. Τρικλίζοντας ἀνεβαίνει στὸ δωμάτιό του. Κυττάζει γιὰ τελευταία φορὰ ἂν φαίνωνται οἱ ἄνθρωποί του κι' ἔπειτα στηρίζει τὸ σπαθί του— αὐτὸ τὸ σπαθὶ ποὺ τόσο καμάρωνε— στὴ πόρτα καὶ τὸ μπήγει μὲ ὁρμὴ στὴν καρδιά του. Μόνο, ὅμως, στὸ τρίτο χτύπημα ξεψύχησε.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Βατέλ, ποὺ τόσο βαθειὰ εἶχε τὴν ἔννοια τοῦ καθήκοντος.

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογὴ ὅλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυντικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλυτέρων Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων (LUBIN, CARON, PATOU, RIGAUD, GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIME, MILLOT, COTY κλπ.).

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα τῶν μεγαλυτέρων Γαλλικῶν Οἴκων, εἰς χῦμα καὶ καλλιτεχνικὰ φιαλίδια, εἰς προσιτὰς τιμάς.

Τὸ «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS», τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα ἀρώματα καὶ ἀντίστοιχες LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασίλισσα τῶν κολωνιῶν, εἰς χῦμα καὶ φιαλίδια εἰδικά.

Δοκιμαὶ δωρεὰν εἰς τὸ καλλυντικὸν τμῆμα τοῦ :

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ : Τὸ Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ λόγῳ ἀνοικοδομήσεως μετεφέρθη προσωρινῶς παραπλεύρως τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας Ὁμονοίας.

Τὸ Ἑλλ. ραδιόφωνον ΜΕΤΡΟΝ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῆς ὁλομελείας αὐτῆς ὡς ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ἀλλοδαπά.

Γ΄ Σεπτεμβρίου 65. Τηλ. 54-61

Ἡ ὡραία τῆς ἡμέρας

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

9ον

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἄλμπερ ἔβαλε μπρὸς τὴν μηχανή του καὶ τὸ παληὸ «φορτάκι» ἔφυγε γρήγορα.

—- Πρέπει κι' ἐγὼ νὰ γυρίσω σπίτι, εἶπε τότε ἡ Σεβερὶν δυνατά. Δύο διαβάτες ποὺ γύρισαν καὶ κύτταξαν χαμογελῶντας τὴν νεαρὰ γυναῖκα ποὺ μονολογοῦσε, ἔκαμαν τὴν Σεβερὶν νὰ συνέλθη. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ διέταξε τὸν Μαρσὲλ νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ Ὑσσὸν ὡς τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ βρέθηκε μόνη της στὴν πλατεῖα τῆς Βαστίλλης, τὸ μυαλό της εἶχε παύσει νὰ λειτουργῆ· Τὴν ἀγωνιώδη διαδρομὴ τοῦ Ἀλμπὲρ μέσα ἀπὸ τὰ στενὰ δρομάκια τοῦ Παρισιοῦ, δὲν τὴν εἶχε ἀντιληφθῆ καθόλου. Εἶχε περιέλθει σὲ πραγματικὸ πνευματικὸ λήθαργο. Τώρα ὅμως ποὺ ἄρχισε πάλι νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ σκέπτεται, εἶδε ὅτι ἔπρεπε κάτι νὰ κάμη, ἔπρεπε κάπου νὰ πάη. Ἀλλὰ ποῦ; Εἶχε πιστέψει ὅτι σπρώχνοντας τὸν Μαρσὲλ ἐναντίον τοῦ Ὑσσὸν θὰ μποροῦσε νὰ ὑψώση ἕνα ἀδιαπέραστο φράγμα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ σκοτεινοῦ μέλλοντος. Ἔτσι εἶχεν ἐλπίσει, ὅτι ὁ Πέτρος δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ τὸ φοβερό της μυστικό. Τώρα ὅμως καταλάβαινε, ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ πεπρωμένο του, ἀπὸ τὴν μοιραία ἀλληλουχία τῶν γεγονότων. Μὲ κόπο πολὺ προσπαθοῦσε νὰ ξαναθυμηθῆ τὶς φοβερὲς στιγμὲς ποὺ πέρασε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα.

Ἦταν βεβαία, ὅτι ὁ Μαρσὲλ εἶχε σκοτώσει. Αὐτὸ δὲν τῆς προξενοῦσε καμμιὰ συγκίνησι· Ὁ Μαρσὲλ εἶχε σκοτώσει τὸν Ὑσσόν. Ἔτσι νόμιζε ἡ Σεβερίν. Ὁ Ὑσσὸν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκαλύψη στὸν Πέτρο αὐτὸ ποὺ ἡ Σεβερὶν δὲν ἤθελε νὰ μάθη ὁ ἄνδρας της. Ἔτσι δημιουργήθηκε ὅλο αὐτὸ τὸ δρᾶμα. Τώρα ὁ Ὑσσὸν δὲν θὰ μιλοῦσε πλέον· Ἐπομένως αὐτὴ δὲν εἶχε νὰ φοβῆται τίποτε πιά. Μποροῦσε νὰ ξαναδῆ τὸν Πέτρο. Ἦταν πιὰ περασμένο μεσημέρι καὶ ἔπρεπε νὰ γευματίσουν.

Ὅταν ἔφθασε σπίτι της ἡ Σεβερὶν δὲν εἶχε πιὰ τὴν δύναμι οὔτε νὰ ἐκπλαγῆ γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πέτρος δὲν εἶχε ἀκόμη γυρίσει. Ξαπλώθηκε ἀποκαμωμένη στὸ κρεββάτι της καὶ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως. Ἦταν τόσο βαθὺς ὁ ὕπνος της, ὥστε δὲν ἄκουσε τὸ δυνατὸ κουδούνισμα τῆς ἐξώπορτας, δὲν ἄκουσε τὴν καμαριέρα της ποὺ χτύπησε τὴν πόρτα της, δὲν τὴν ἄκουσε ὅταν μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιό της.

— Κυρία, κυρία, φώναξε τότε τόσο δυνατὰ ἡ καμαριέρα, ὥστε ἡ Σεβερὶν ξύπνησε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια της. Κυρία, ἦρθε ἕνας γιατρὸς καὶ μᾶς ἔφερε πολὺ ἄσχημα νέα γιὰ τὸν κύριο.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Σεβερὶν ἦταν μήπως ὁ Ὑσσόν, πρὶν ἀκόμα τὸν χτυπήσει ὁ Μαρσέλ, εἶχε προφθάσει νὰ ἀποκαλύψη στὸν Πέτρο τὴν ἀλήθεια καὶ γι' αὐτὸ τώρα ὁ σύζυγός της δὲν ἤθελε νὰ ξαναγυρίση σπίτι του. Ἔτσι ἀποχαυνωμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνο ἀπάντησε:

— Δὲν θέλω νὰ δῶ κανέναν.

— Κι' ὅμως πρέπει κυρία, ἐπέμεινεν ἡ καμαριέρα.

Ἔτσι ἡ Σεβερὶν ἀναγκάστηκε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ πάη στὸ σαλόνι, ὅπου τὴν περίμενε ὁ ἐσωτερικὸς γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου τοῦ Πέτρου.

Ὁ γιατρὸς ἦταν πολὺ ὠχρὸς καὶ πολὺ ταραγμένος.

— Κυρία, εἶπε σιγανά. Συνέβη ἕνα ἀτύχημα, ποὺ κανείς μας δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη·

Σταμάτησε, ἀναζητῶντας νὰ βρῆ τὶς κατάλληλες λέξεις καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Σεβερὶν θὰ τοῦ ὑπέβαλε κάποια ἐρώτησι, ὥστε νὰ τὸν διευκολύνη στὴν ἀποκάλυψι τῆς φοβερῆς εἰδήσεως ποὺ τῆς ἔφερνε· Ἐκείνη ὅμως παρέμεινε τόσον ἀπαθὴς ποὺ ὁ γιατρὸς πραγματικὰ ἐτρόμαξε. Ἔτσι συνέχισε ἀκόμη πιὸ ἀνήσυχος:

— Δὲν εἶνε ἀπελπιστικὴ ἡ κατάστασις. Ἰδοὺ τί συνέβη: Ὁ κύριος Σεριζὺ χτυπήθηκε μὲ μαχαῖρι στὸν κρόταφο.

—Ποιός;

Ἡ Σεβερὶν ὥρμησε πρὸς τὸν γιατρὸ μὲ τόση ἀπόγνωσι, ὥστε κεῖνος μόλις τόλμησε νὰ ἐπαναλάβη:

— Ὁ Σεριζύ.

— Τί ὁ ἄντρας μου; Ὁ Πέτρος; Δὲν εἶνε δυνατόν... Κάνετε λάθος·

— Κυρία μου, ἐργάζομαι μαζί του ἕνα χρόνο τώρα, ἀπάντησε λυπημένος ὁ γιατρὸς καὶ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως ἄλλωστε τὸν ἀγαποῦν ὅλοι στὸ νοσοκομεῖο μας...Ναί... δυστυχῶς εἶνε ὅπως σᾶς εἶπα. Κάποιος τὸν χτύπησε...Ὁ δράστης συνελήφθη. Ἀμέσως μετὰ τὸν τραυματισμό του μετέφεραν τὸν ἄντρα σας στὸ νοσοκομεῖο μας·Φυσικὰ ἦταν τελείως ἀναίσθητος. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἡ καρδιά του λειτουργοῦσε ἀκόμη... Ὑπάρχουν πολλὲς ἐλπίδες...νὰ σωθῆ. Ἤδη εἰδοποιήσαμε τὸν καθηγητὴ Ἀνρὺ ποὺ προΐσταται τοῦ νοσοκομείου. Ἀσφαλῶς τώρα θὰ ἔχη ἔλθει καὶ θὰ ἐξετάζη τὸν κύριο Σεριζύ. Κυρία μου εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς συνοδεύσω·

Μόλις ἔφθασαν στὸ νοσοκομεῖο καὶ ὁ νεαρὸς γιατρὸς τὴν ὡδήγησε ὡς τὸν προθάλαμο τοῦ χειρουργείου, ἡ Σεβερὶν εἶδε τὸν καθηγητὴ Ἀνρύ, τὸν τόσο στενὸ φίλο τοῦ ἀνδρός της, ποὺ ἔσπευδε νὰ τὴν προϋπαντήση. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κάθησε πλάϊ του σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τῆς εἶπε μὲ εἰλικρινῆ συμπόνια.

— Ἀγαπητή μου κυρία, μὴν ἀνησυχεῖτε. Σᾶς διαβεβαιῶ κατηγορηματικά, ὅτι τὸν ἀγαπημένο μας Σεριζὺ θὰ τὸν σώσω. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες συνέπειες ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη γιὰ τὴν ὑγεία του ὁ τραυματισμός του, πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμιὰ πρόβλεψι. Αὔριο ὅμως θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς ἀπαντήσω θετικά.

— Μπορῶ νὰ τὸν δῶ; ψιθύρισεν ἡ Σεβερίν.

—Ἀσφαλῶς· Εἶνε βέβαια ἀκόμη ἀναίσθητος. Ἀλλὰ σὲ λίγες ὥρες θὰ συνέλθη.

Τώρα ὁ ἐσωτερικὸς γιατρὸς ὡδήγησε τὴν Σεβερὶν στὸ θάλαμο ὅπου βρισκόταν ὁ Πέτρος. Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήση ὡς τὸ κρεββάτι του.Στάθηκε στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ κάρφωσε τὰ περίτρομα βλέμματά της πάνω στὸν ἀναίσθητο ἀγαπημένο της. Δὲν ἦταν τὸ δεμένο μὲ τοὺς ἐπιδέσμους κεφάλι του, οὔτε τὸ κέρινο χρῶμα τοῦ προσώπου του, ποὺ τόσο τὴν εἶχαν τρομάξει, ἀλλὰ ἡ ἀκινησία τῶν μελῶν του, μιὰ ἀκινησία καταθλιπτικὴ ἀνυπόφορη ποὺ δὲν ἔμοιαζε οὔτε μὲ τὸν ὕπνο οὔτε μὲ τὸν θάνατο. Ἡ ἀκινησία αὐτὴ ἔκανε τὴν Σεβερὶν ν' ἀνατριχιάση ὁλόκληρη, ν' ἀνατριχιάση ὄχι μόνον ἀπὸ ἄφατη λύπη καὶ ἀπὸ πόνο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀφόρητες τύψεις, τύψεις ποὺ τὶς ξέσχιζαν τὴν καρδιά.

Ἦταν ὁ Πέτρος αὐτὴ ἡ ἀκίνητη μᾶζα μὲ τὸ παραμορφωμένο στόμα, μὲ τὰ κλειστὰ σὰν ἀπονεκρωμένα βλέφαρα; Τὸ σῶμα του ποὺ τὸ πρωῒ ἀκόμη ἔσφυζε ἀπὸ νειᾶτα, τώρα φαινόταν σὰν νὰ εἶχε γεράσει σὰν νὰ εἶχε χάσει μὲ μιᾶς ὅλο τὸ σφρῖγος του.

Ἡ Σεβερὶν δὲν μποροῦσε νὰ ξέρη αὐτὴ τὴν στιγμὴ ποιὸς φοβερὸς κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὸν ἄντρα της· Ἐν τούτοις κάποια ἀπαισία προαίσθησι τῆς ἔλεγε, ὅτι ὁ Πέτρος καὶ ἂν ἀκόμη ἐπιζοῦσε θὰ ἔμενε γιὰ πάντα ἕνας τραγικὸς ἀνάπηρος.

— Δὲν μπορῶ πλέον, ψιθύρισε. Ἂς βγοῦμε ἔξω!

Ἀμέσως ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν συνώδευε τὴν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου. Καθὼς ὅμως προχωροῦσαν στὸ διάδρομο, ἕνας κύριος, ἄγνωστος στὴν Σεβερὶν τοὺς σταμάτησε.

—Μὲ συγχωρεῖτε κυρία μου, εἶπε στὴν γυναῖκα τοῦ Πέτρου, ποὺ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω μὲ μερικὲς ἐρωτήσεις, σὲ μιὰ τόσο θλιβερὴ γιὰ σᾶς στιγμή. Εἶμαι ὅμως ἐπιφορτισμένος ἀπὸ τὴν ἀνακριτικὴ ἀρχὴ νὰ σᾶς ἀνακρίνω γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ συζύγου σας.

Ἡ Σεβερὶν στηρίχτηκε στὸν τοῖχο· Μιὰ σκέψι ποὺ ὡς τώρα δὲν τῆς εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό, τὴν συνεκλόνισε μὲ μιᾶς ὡς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς της. Ἦταν ἡ συνένοχος τοῦ Μαρσὲλ καὶ τώρα θὰ τὴν συνελάμβαναν.

— Σᾶς παρακαλῶ κύριε, ἐπενέβη τώρα ὁ γιατρός. Τί θέλετε νὰ ξέρη ἡ κυρία Σεριζὺ γιὰ τὸν τραυματισμό;

Ὁ κύριος Ὑσσὸν σᾶς εἶπε, ὅτι ὁ δράστης αὐτὸν ἤθελε νὰ πλήξη, καὶ ὅτι τυχαίως ἐτραυματίσθη ὁ δρ Σεριζύ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ γιατρὸς πῆρε κατὰ μέρος τὸν ἀνακριτικὸ ὑπάλληλο καὶ τοῦ προσέθεσε σιγανά:

— Ξέρω ὅτι ἐκτελεῖτε τὸ καθῆκον σας κύριε. Ἀλλὰ λυπηθεῖτε τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα. Ἀφῆστε νὰ περάσουν μερικὲς μέρες καὶ κατόπιν τὴν ἀνακρίνετε. Δὲν τὴν βλέπετε ; Δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ

Ἡ Σεβερὶν εἶδε τὸν ἀνακριτικὸ ὑπάλληλο ν' ἀπομακρύνεται καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη, ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἐλεύθερη.

Κατόπιν ρώτησε φοβισμένα τὸν γιατρό; .

— Ἄκουσα ποὺ κάτι εἴπατε γιὰ τὸν Ὑσσόν·Τὸν εἴδατε μήπως;

— Βεβαίως κυρία μου, σᾶς τὸ εἶπα ἤδη...

Τότε ἡ Σεβερὶν θυμήθηκε θολά, ὅτι κατὰ τὴν διαδρομὴ ἀπὸ τὸ σπίτι της στὸ νοσοκομεῖο ὁ γιατρὸς τῆς διηγήθη ὅλα τὰ περιστατικὰ ὅσα εἶχαν συμβῆ μετὰ τὸν τραυματισμὸ τοῦ ἀνδρός της. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τὴν διήγησι αὐτὴ δὲν εἶχε συγκρατήσει τίποτε παρεκάλεσε τὸν γιατρὸ καὶ τῆς τὴν ἐπανέλαβε. Τότε κατάλαβε, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ Πέτρου.

Ἡ συναίσθησις τῆς τρομερῆς εὐθύνης ποὺ τὴν βάρυνε, τῆς ἔπνιγε τὸν λαιμὸ σὰν ἐφιάλτης. Θυμήθηκε ξανὰ τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ τραυματισμένου Πέτρου καὶ ψιθύρισε:

—- Ὢ, θὰ πεθάνη...

— Μὰ ὄχι, σᾶς παρακαλῶ ἡσυχᾶστε, προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση ὁ γιατρός, ποὺ ἦταν φυσικὰ ἀδύνατο νὰ ὑποπτευθῆ πιὸ τρομακτικὸ μυστικὸ ἔκρυβε ὅλη αὐτὴ ἡ περιπέτεια. Ἡσυχᾶστε, ἐπανέλαβε· Δὲν ἀκούσατε τί σᾶς εἶπε ὁ καθηγητὴς Ἀνρύ; Ὁ δρ Σεριζὺ ἀσφαλῶς θὰ γλυτώση.

— Γιατί εἶνε τελείως ἀκίνητος;

— Μὰ αὐτὸ εἶναι φυσικό, ἔπειτα ἀπὸ τέτοιο κτύπημα. Ἀλλὰ θὰ ζήση, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

✪

Ἡ Σεβερὶν ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ τραυματία. Ὁ Πέτρος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀκίνητος· Κάθε τόσο ἡ Σεβερὶν τρομαγμένη ἔσκυβε ἐπάνω στὸ στῆθος του καὶ ἄκουγε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς του. Ἦσαν ρυθμικοὶ καὶ ἥσυχοι· Τότε ἀνακτοῦσε τὸ θάρρος της καὶ ἀπαγόρευε στὸ μυαλό της νὰ σκεφθῆ πόσο ἀνησυχαστικὴ ἦταν ἡ περίεργη αὐτὴ ἀκινησία, ἡ χαλάρωσις ὅλων τῶν μυῶν τοῦ ἀνδρός της.

Ὅταν ἐνύχτωσε ἦρθεν ὁ καθηγητὴς Ἀνρὺ γιὰ ν' ἀλλάξη τὸν ἐπίδεσμο καὶ νὰ ἐξετάση τὸ τραῦμα.

Ἄθελά της ἡ Σεβερὶν ἔστρεψε τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν ματωμένη πληγή. Ἀπὸ κεῖ εἶχε χυθῆ τὸ αἷμα αὐτὸ τὸ τόσο πολύτιμο γι' αὐτήν. Ἐκεῖ εἶχε χτυπήσει τὸ μαχαῖρι, τὸ μαχαῖρι αὐτὸ ποὺ τόσο καλὰ τὸ ἐγνώριζε. Πόσες φορὲς δὲν εἶχεν δῆ ἡ Σεβερὶν τὸν Μαρσὲλ ὅταν γδυνόταν γιὰ νὰ κοιμηθῆ, νὰ τοποθετῆ κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸ μαχαῖρι τοῦ ἐγκλήματος! Τὸ μαχαῖρι αὐτὸ ποὺ εἶχε λαβῆ ἀπὸ φίλντισι, τὸ εἶχε πολλὲς φορὲς κρατήσει στὰ χέρια της ἡ Σεβερὶν καὶ εἶχε παίξει μὲ τὴν κοφτερὴ λεπίδα του.

Ὅταν ξανάδεσε τὸ τραῦμα ὁ καθηγητὴς ἐστράφη πρὸς τὴν Σεβερὶν καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ ἦταν καλλίτερα γιὰ σᾶς νὰ πᾶτε σπίτι σας νὰ κοιμηθῆτε. Τὸν Σεριζὺ θὰ τὸν περιποιηθοῦμε ἐμεῖς, ὅσο μποροῦμε καλλίτερα.Γι' αὐτὸ μὴ ἀμφιβάλλετε.Πρέπει ν' ἀνακτήσετε ὡς αὔριο τὶς δυνάμεις σας, γιατὶ ἡ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ εἶνε κρίσιμη...ὄχι βέβαια γιὰ τὴν ζωή του ἀλλὰ....τέλος πάντων θὰ δοῦμε. Ἐλᾶτε, πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε.

Ἡ Σεβερὶν ὑπάκουσε πειθήνια. Ὅταν γύρισε σπίτι της, ἡ καμαριέρα της τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα. Ἦταν τοῦ Ὑσσὸν, καὶ περιεῖχε τὰ ἀκόλουθα λίγα λόγια:

«Ποτὲ δὲν εἶχα ὑπ' ὄψιν μου νὰ ἀποκαλύψω τὸ μυστικό σας στὸν ἄνδρα σας. Ἤθελα μόνον ν' ἀπολαύσω τὴν ἀγωνία σας. Εἶμαι ἕνας ἀπαίσιος, ἕνας ἐγκληματίας. Ἀπὸ τὸ πλῆγμα αὐτὸ ποὺ τραυμάτισε ἀνεπανόρθωτα ὅλους μας δὲν θὰ συνέλθω ποτέ· Ἡ τιμωρία αὐτὴ εἶνε γιὰ μένα δικαία»·

……………………

Ἦταν ὀκτὼ τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης ἡμέρας, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ ὁ ἐσωτερικὸς γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου ἀνήγγειλε στὴν Σεβερίν:

— Ὁ σύζυγός σας εἶνε πλέον ἐκτὸς κινδύνου. Μάλιστα, ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του.

Ἡ Σεβερὶν δὲν θέλησε ν' ἀκούση περισσότερα. Ὁ Πέτρος εἶχε συνέλθει καὶ αὐτὴ δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ δῆ τὸ πρῶτο φῶς τῆς ζωῆς του ποὺ ξαναγύριζε. Μὲ πόση ἀδημονία θὰ τὴν περίμενε.

Σ' ὅλη τὴν διαδρομὴ δὲν σκεπτόταν παρὰ μόνον τὸ χαμόγελο τοῦ Πέτρου ὅταν θὰ τὴν ξανάβλεπε· Ἐπὶ τέλους τὸ φοβερὸ δρᾶμα ὅλων αὐτῶν τῶν μηνῶν πλησίαζε στὸ τέλος του.

Ὅταν ὁ Πέτρος θὰ γινόταν τελείως καλὰ θὰ τὸν ἔπαιρνε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι, θὰ τὸν ἔπαιρνε νὰ πᾶν μακρυὰ σὲ μιὰ ἥσυχη ἐξοχή. Πάλι θὰ ξαναγύριζαν οἱ παληὲς ἡμέρες τῆς ἄδολης ἀγάπης τους, οἱ ἡμέρες τῆς εὐτυχίας. Πάλι θὰ τοῦ ψιθύριζε ἐρωτικὰ λόγια κάτω ἀπὸ τὰ βαθίσκια δέντρα τῆς Νορμανδίας. Πάλι θὰ ἔπαιζαν στὶς ἀμμουδιὲς μαζί. Πάλι θὰ ἔτρεχαν μὲ τὰ σκὶ ἐπάνω στὰ χιόνια. Τώρα ὅμως γιὰ τὴν Σεβερὶν θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ δῆ τὸν Πέτρο νὰ τὴν περιμένη μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια. Ὢ, πόσο εὐτυχισμένη θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ στιγμὴ καὶ γιὰ τοὺς δύο.

Ὁ Πέτρος ὅμως ἂν καὶ εἶχε τὰ μάτια ἀνοιχτά, φαίνεται πῶς δὲν τὴν ἀνεγνώρισε· Αὐτὸ τοὐλάχιστον ὑπέθεσε ἡ Σεβερίν· Γιατὶ πῶς ἀλλοιῶς νὰ ἐξηγήση τὸ γεγονός, ὅτι ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιό του ὁ ἄρρωστος ὄχι μόνον δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι, ἀλλὰ στὸ πρόσωπό του δὲν ἐκδηλώθηκε οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὴν συγκίνησι ἐκείνη, ποὺ φυσικὰ νοιώθει ὁ κάθε ἄνθρωπος ὅταν αἰσθάνεται νὰ τὸν πλησιάζη τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸν κόσμο.

Ὁ Πέτρος δὲν τὴν ἀνεγνώριζε. Αὐτὸ ἦταν τρομερὸς κλονισμὸς γιὰ τὴν Σεβερίν.

Ἐν τούτοις ὅμως ὁ κλονισμὸς ποὺ θὰ ἔνοιωθε δύο δευτερόλεπτα ἀκόμη ἀργότερα θὰ ἦταν ἀκόμη πιὸ φρικτός.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΡΕΞ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 43
(Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην.
Τύπου, Β΄. ὄροφος. Ἀριθ.
Γραφ. 6—12). Τηλ. 55.211

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Χέϋδεν 10)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Γ. ΚΟΠΑΚΑΚΗΣ
(Πατρῶν 18)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἐτησία ἐσωτερ. Δρχ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτερ. Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς Δολ. 6

Τιμὴ φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 115 — Καλλιθέα

ΔΡΟΣΕΡΗ
ΟΠΩΣ ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν θὰ δώσετε ἐὰν μεταχειρίζεσθε ΚΟΛΥΝΟΣ. Πιστοποιήσατε τὴν νέαν λάμψιν ποῦ θὰ δώση στοὺς ὀδόντας σας, καὶ τὴν γοητείαν ποὺ θὰ προσθέση στὸ χαμόγελό σας.

Ἀκολουθήσατε καὶ ἐσεῖς τὸ παράδειγμα τῶν χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ τῶν Στὰρ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἀρχίσατε ἀπὸ σήμερον, τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ, καθημερινῶς.

Θὰ πεισθῆτε τότε διὰ τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα ποῦ κατέχει αὐτὴ ἡ νέα ἐπιστημονικὴ ὀδοντόκρεμα, διὰ νὰ λαμπρύνη, καὶ νὰ δροσίζη τοὺς ὀδόντας.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

Μόνον μὲ
ΚΛΙΝ-ΟΛ
καθαρίζουν
ὅλα τὰ
μαγειρικὰ
σκεύη
ΠΡΟΪΟΝ ΛΑΜΠΩ

Μόνον
ΕΙΣ ΤΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΡΑΒΙ
ΟΦΕΙΛΩ ΤΗΝ
ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΟΥ'
Ἀφοὶ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΗΝΥΤΩΡ

Ὁ διάλογος πρὶν ἀπὸ τὸν περίπατο.

....Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ ὅμως ἡσύχασα... Ἄλλοτε τὸ δέρμα μου ἦτο τεντωμένο καὶ ἐγυάλιζε σὰν νὰ τοῦ εἶχα περάσει εἰδικὸ βερνίκι. Φύσει λιπαρόν, δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήση τὴν πούδρα καὶ δὲν ἔκαμα ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ πουδράρωμαι συνεχῶς.
Σήμερα ὅμως, ποὺ χρησιμοποιῶ τὴν πούδρα ΡΕΑ, κατεσκευασμένη μὲ ὑλικὰ τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνον δὲν προκαλοῦν γυαλάδα, ἀλλὰ σχηματίζουν στὸ δέρμα μίαν ἐπιφάνεια μάτ, ἔχω πιὰ ἡσυχάσει.
Καμμία ἄλλη πούδρα ἕως σήμερα δὲν μοῦ ἔδωκε τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς πούδρας ΡΕΑ.

●

Ἡ πούδρα ΡΕΑ, προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιΐας Cana, εὑρίσκεται εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ
Δι' ὅλα τὰ γοῦστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμῆμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὲς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κτλ.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τὸ Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ λόγῳ ἀνοικοδομήσεως μετεφέρθη προσωρινῶς παραπλεύρως τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας Ὁμονοίας.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ...

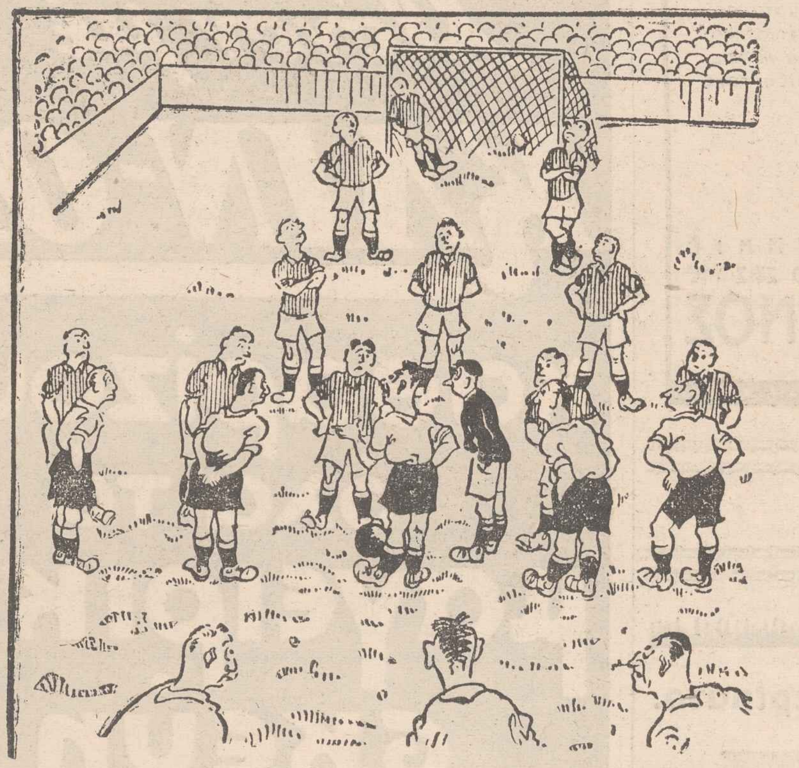

— Καλὰ νὰ πάθουμε... Ποιὸς μᾶς εἶπε νὰ πρωτοτυπήσουμε καὶ νὰ καλέσουμε γυναῖκα νὰ μᾶς κάνη τὸ διαιτητή;...

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

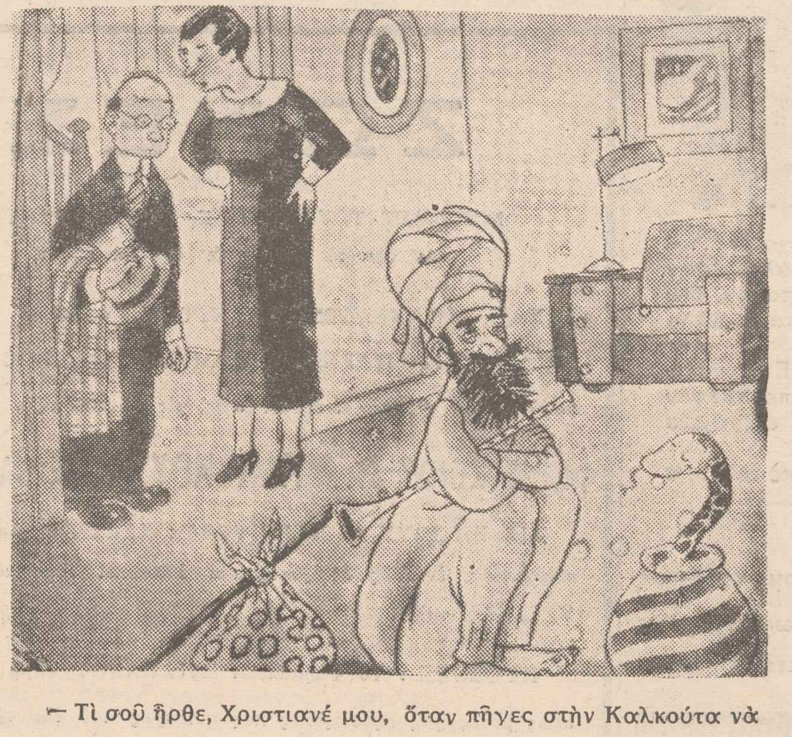

— Τί σοῦ ἦρθε, Χριστιανέ μου, ὅταν πῆγες στὴν Καλκούτα νὰ καλέσης ἕναν φακίρη;...

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΩΝΟΥ

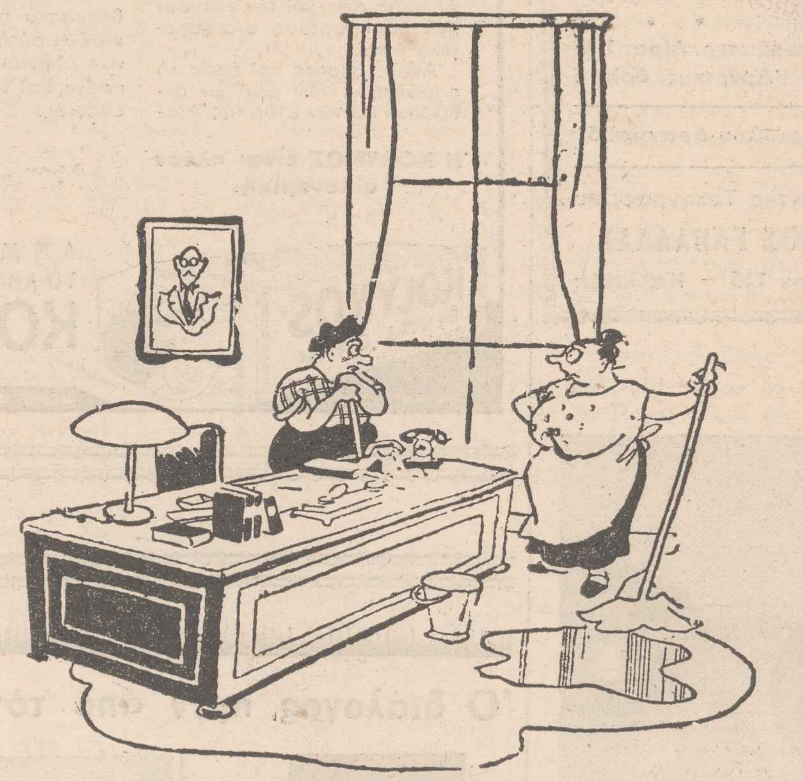

— Ἂν ὁ διευθυντὴς ἐξακολουθῆ νὰ ξύνη τὸ μολύβι του ἀπάνω στὸ χαλὶ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ θέατρο...

ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΣ ΛΥΣΙΣ

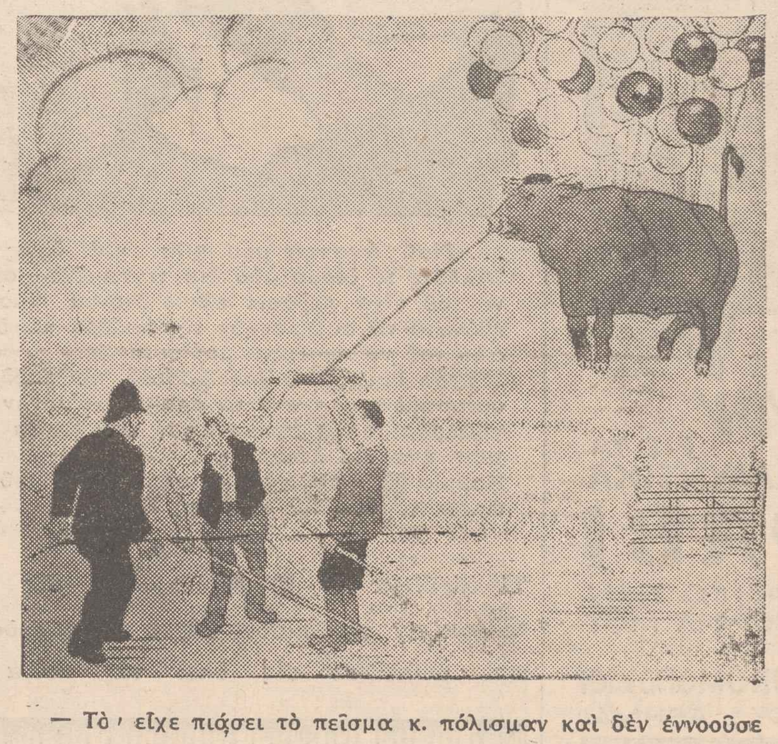

— Τὸ εἶχε πιάσει τὸ πεῖσμα κ. πόλισμαν καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήση ἀλλοιῶς.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ